
OTRĂVURILE
din
CAUX
CARTEA A DOUA
BREASLA DEGUSTĂTORILOR
SUSANNAH APPELBAUM

Susannah Appelbaum
Otrăvurile din Caux

The Poisons of Caux: The Tasters Guild
Susannah Appelbaum

Această ediţie a fost publicată prin înţelegere cu Random House Children’s Books, parte a **Random House, Inc.**
Editura Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România
tel.: 031 425 16 19; e-mail: comenzi@litera.ro

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Florenţa Simion, Teodora Nicolau
Copertă: Ionuţ Broştianu
Tehnoredactare şi prepress: Bogdan Coscaru
ISBN 978-606-600-207-3

elefant.ro

Cuprins

Partea I – Templar

Partea a II-a – Rocamadour

Dedicaţie

Pentru Harper şi Henry,
Vânturile suflă doar pentru voi!

Partea I – Templar

Citat

Plantele – toate plantele – au secrete. Cel ce le dezleagă are multă putere, cum ştie orice farmacopat.

Atlasul ţinutului Caux

Axlerod D. Roux

Capitolul unu – Caligraful

După o viaţă petrecută în bibliotecă, faţa zbârcită a lui Hemsen Dumbcane 1 era galbenă ca ceara. Era un om singuratic, ai cărui ochi se acoperiseră de mult de pâcle şi necurăţenii, aşa că de obicei purta o puternică lentilă de lupă prinsă de ochelarii cu sticle groase. Îi plăcea ca micul lui magazin discret să fie gol, iar în mai toată cariera lui îndelungată, nu avusese decât un singur client. Dar ce client! Hemsen Dumbcane era maestrul caligraf al Breslei Degustătorilor, pentru care realiza cea mai mare parte a documentelor, fiind astfel părtaş la activităţile ei cele mai tainice şi având acces la Biblioteca ei secretă.

Deşi tocmai fusese anulată, pecetea regală a regelui Mătrăgună încă mai atârna deasupra intrării colbuite în prăvălia de pe aglomeratul pod Knox, chiar sub pana ascuţită care îi indica meşteşugul. El socotea că pecetea cea mult urâtă avea să-i ţină dugheana în linişte, de care avea nevoie nu doar pentru caligrafie, ci mai ales pentru cea de-a doua îndeletnicire a sa, mai tainică şi mult mai bănoasă. Pentru că Hemsen Dumbcane era un escroc colosal, care fura şi falsifica documente vechi, de o valoare inestimabilă, adesea fermecate, din bibliotecile şi din colecţiile particulare din Caux şi le vindea apoi pe piaţa neagră.

De-a lungul întregii sale cariere – ce dura de ani şi ani – Hemsen Dumbcane lăsase încet-încet ţinutul Caux fără vechile hărţi şi atlase ilustrate, fără testamente şi tabele cu simboluri ciudate şi indescifrabile. Astfel dispăruseră munţi de documente, deşi de fiecare dată el se străduise să înlocuiască originalul cu un fals măiestrit, copiat perfect şi returnat fără a fi descoperit. Cum multe dintre vechile registre erau texte magice de neînlocuit, Hemsen Dumbcane se făcuse în mod direct vinovat de dispariţia vechilor învăţături ale regilor care trăiseră în alte timpuri şi care erau mai respectabili decât ocrotitorul său, regele Mătrăgună.

Acum, în dugheana lui liniştită, un strop de sudoare îi atârna ameninţător de vârful nasului. Făcând o pauză, caligraful îşi şterse faţa cu batista umedă, prinzând picătura cea obraznică exact înainte de a-i întina opera pe care tocmai o contempla, aşternută pe masa de lucru. Acolo se afla ultimul lui fals.

O capodoperă.

Era un manuscris pe care îl furase chiar din ascunzătoarea aflată în biroul temutului Director al Breslei; un manuscris nespus de frumos şi nepreţuit, fără de care acesta nici nu-şi închipuia că ar putea trăi. Îşi asumase un mare risc, iar acum se străduia să termine falsul înainte ca fapta să-i fie descoperită.

Nici nu auzi clopoţelul care sună în încăperea din faţă, indicând neobişnuita prezenţă a unui muşteriu. Lucra cu febrilitate, măcinat de o teamă nestăvilită, ce îl cuprinsese în mijlocul nopţii. În ultima săptămână, Dumbcane nu putuse să-şi afle somnul, nu-şi îndeplinise îndatoririle din prăvălie, nu putuse face nimic. Iar astăzi era la fel. Încercă să-şi limpezească mintea şi să-şi ducă la bun sfârşit ultima lucrare, concentrându-se asupra urzelii întunecate de imagini din textul cel straniu. Cu o mână tremurândă, încerca să redea întocmai strălucirea şarpelui auriu pe care îl avea în faţă.

În dimineaţa aceea, podul Knox era destul de aglomerat, probabil datorită vreunei sărbători, pe care – în cazul în care ar fi luat-o în seamă – Dumbcane ar fi considerat-o absolut neinteresantă. Oraşul se adunase pentru cine ştie ce eveniment fără noimă, iar o particularitate enervantă a podului era că amplifica toate zgomotele. Caligrafului nu-i prea păsa de treburile oraşului, căci de mult timp se întovărăşise cu hoţii şi ticăloşii printre care se învârtea şi cu locuitorii mai dubioşi ai ţinutului Caux, de pe urma cărora trăia.Zgomotul sec al clopoţelului se auzi iar, semn că cel ce intrase trântise din nou uşa. Probabil îl aştepta cineva în încăperea din faţă. De data asta, Dumbcane auzi şi sări de îndată în picioare, răsturnând o călimară mică, plină cu cerneală neagră, şi împrăştiind pe podea câteva pagini aflate în faţa lui. Şterse la repezeală cu cotul pata de cerneală; câteva muşte negre ce roiau leneş în jurul ei abia scăpară cu viaţă şi se împrăştiară, dar se adunară imediat la loc.

Iţindu-se cu grijă din camera din spate, scoase capul de după uşă. Liniştea din încăpere făcu să-i revină brusc teama din nopţile precedente. Cu un singur ochi uriaş, mărit de lupa de caligrafie, privi în camera întunecată.

— Ce e? şuieră el. Cine e acolo?

— Hemsen Dumbcane? se auzi o voce nazală.

— Cine întreabă? Dumbcane se uită mai bine şi, cu o tresărire, îşi dădu la o parte eterna lupă, împingând-o repede în sus, nu înainte însă de a vedea uluit unul dintre cele mai mari nasuri pe care le contemplase vreodată, un nas care marcase o mulţime de generaţii de strămoşi ai stăpânului lui.

Un astfel de nas, lung ca un cârnat, nu putea să-i aparţină decât unui Taxus.

Dumbcane îşi reveni imediat şi, în ciuda chipului palid, reuşi chiar să zâmbească, deşi cam strâmb.

De-a lungul anilor, mai făcuse afaceri cu cei din neamul Taxus, chiar dacă nu-i cunoştea pe cei doi din faţa lui. Ştia însă ce fel de oameni sunt.

— Domnilor, cu ce pot să vă fiu de folos? îi întrebă el.

— Căutăm un anumit document, răspunse cel mai vârstnic dintre cei doi. Era Quarles Taxus, un om care nu prea făcuse mare lucru în viaţă pe căi cinstite. De fapt, de când agitatul neam Taxus vieţuia pe lume, doar asupra unuia dintre ei se pogorâse un dram de succes. Acela fusese Turner Taxus, iar acum era mort. Turner Taxus se ridicase în rândurile armatei Mătrăgunelor până la o poziţie respectabilă, dar, din nefericire, ultima lui masă fusese o porţie de supă otrăvită.

Quarles şi vărul său, mai tânărul Quill, îşi găsiseră chemarea prin dispariţia timpurie a rudei lor. Voiau să se răzbune pe degustătorul nepriceput care fusese cauza morţii lui Taxus. (Contractul şi regulile stabilite între degustător şi clientul lui sunt tainice şi complicate, dar presupun ca degustătorul să se predea, în cazul în care s-ar face responsabil de sfârşitul înainte de vreme al stăpânului său.) Rudele lui Turner Taxus îşi însuşiră această sarcină cu o hotărâre nemaiîntâlnită, asemănătoare tenacităţii unui câine care roade un os. Desigur, fusese oferită şi o recompensă importantă pentru prinderea degustătorului fugar, iar în ce-l privea pe Quarles, el credea că recompensa era ca şi a lor.

— Ştim din surse sigure că deţineţi un document care ne aparţine. Quarles arătă spre camera din spate a lui Dumbcane, parcă împungând-o cu nasul lui lung şi coroiat.Înspăimântat, caligraful simţi cum i se zburlesc perii mici şi închişi la culoare de pe ceafa îngustă şi fu apucat de un acces de tuse.

— Nu prea văd cum ar fi posibil acest lucru, le spuse celor doi, de îndată ce i se opri neplăcutul hârâit din plămâni. Vedeţi dumneavoastră, nu v-am mai întâlnit până acum pe, ăăă, Domniile Voastre, şi nici nu am avut plăcerea de a face afaceri împreună, aşa că, vedeţi, ar fi absolut imposibil să am ceva ce vă aparţine. Privi pe deasupra ramelor de sârmă ale ochelarilor, să vadă dacă cei doi Taxus păreau convinşi de explicaţiile lui.

— Aşa că, dacă nu vă e cu supărare, mă cam grăbesc...

— Dumbcane! Quarles dădea impresia că se făcuse de două ori mai corpolent, în timp ce îşi coborî vocea cu câteva octave; era un talent pe care îl dusese la măiestrie de-a lungul anilor de încăierări prin taverne. De unde să ştii că nu îl ai dacă nici măcar nu ştii despre ce e vorba? Nu te îngrijora! Nu este vorba despre vreuna dintre hărţile alea vechi pe care le ai acolo, care nu se ştie exact cui îi aparţin...

Dumbcane se făcu palid ca moartea şi îşi duse mâna la gură, îngrozit.

— Şi nici nu dorim să discutăm despre acest subiect, nu-i aşa, Quill? Asta... asta doar dacă nu suntem obligaţi să o facem. Dacă nu eşti în stare să ne dai Citania, o să le raportăm autorităţilor îndeletnicirile dumitale – şi, după cum în prezent s-ar zice că eşti lipsit de protecţie regală, cu siguranţă vei fi tras la răspundere pentru fărădelegile comise. Quarles îşi rotea satisfăcut privirea prin camera întunecată. Oricum, nu plec fără ea şi, cum dumneata ai planuri de plecare... (Într-adevăr, la picioarele lui Dumbcane se afla un sac îndesat, în care erau aruncate la grămadă o mulţime de suluri şi pergamente, alături de o pungă plină ochi cu drahme şi drami.) Ai face mai bine să te apuci să scotoceşti pe acolo pe unde îţi ţii toate, ăăă, toate chestiile astea.

— Citania?! Citania?! Vocea lui Dumbcane se frânsese, iar el renunţase la orice încercare de a-şi mai păstra calmul. Care citanie? Ce fel de citanie vreţi? Sunt cu sutele. Trebuie să fiţi mai clari ca să vă pot ajuta.

— O vrem pe cea a degustătorului Rowan Truax. Potrivit legilor Breslei Degustătorilor, ne aparţine, deoarece el se face răspunzător de moartea iubitului nostru văr Turner.

Dumbcane avu brusc senzaţia clară că nu exista nici urmă de dragoste de rubedenie pentru răposat la cei doi din faţa lui, dar cum nu trebuia să le dea decât un document lipsit de importanţă, mai că fu cuprins de un tremur de uşurare.

— A, da, de ce nu aţi spus aşa de la început? Într-adevăr, da, e vorba de o citanie obişnuită. Degustătorii primesc aşa ceva la sfârşitul perioadei de pregătire, odată cu roba. Este nevoie de o semnătură, din câte mi se pare. A degustătorului şi a Directorului. Cred că ar trebui să o am, da, cred că o am aici, printre dosarele mele. Truax aţi spus? Cu T? Dacă aveţi puţină răbdare, n-o să-mi ia prea mult timp.

Într-adevăr, sistemul de catalogare al lui Dumbcane îi oferea

totul în forma cea mai potrivită, căci dosarele erau aranjate cu migală în ordine alfabetică şi marcate cu litere frumos împodobite. Uitând de calmul lui obişnuit, calculă că i-ar mai rămâne exact atâta timp cât să-şi termine treaba, dacă cei doi ar catadicsi să plece mai repede.

Aşa că găsi repede dosarul lui Truax, cu mâinile tremurând. Doar că, în graba şi avântul său, după ce pusese frumosul document pe masa de lucru şi-şi închisese sertarele cu o lovitură de picior, atunci când îl luă de pe masă, apucă din greşeală încă o pagină, mai zdrenţuită. Apoi le oferi cele două hârtii rudelor îndepărtate ale lui Turner Taxus, care plecară imediat. Însă cel mai voinic dintre cei doi observase greşeala caligrafului.

Quarles studia ciudata pagină, mult mai veche decât citania şi tipărită pe o hârtie dintre cele mai fine, care se vedea că supravieţuise unui incendiu.

Capitolul doi – Cerneală

Armele de foc de pe un astfel de document ar fi trecut cu totul neobservate de către un Taxus sau de către oricine altcineva care, ca şi acesta, confunda orele de istorie cu cele de somn. Însă în Caux avusese loc odată un astfel de incendiu – unul cu adevărat nimicitor – la baza unui turn înalt din vechiul oraş Rocamadour. Focul, pus din ordinul mişelului rege Mătrăgună şi supravegheat de Directorul Breslei Degustătorilor, Vidal Vinegret, fusese înteţit cu numeroase volume şi hărţi minunate ale fostului rege muribund. Se credea că în acest foc pieriseră mai toate textele magice din ţinut – cu foarte puţine excepţii –, care le puteau transmite oamenilor mult mai mult decât o simplă lecţie de istorie.

Dumbcane blestema acel incendiu, căci foarte puţine cărţi vechi îi supravieţuiseră.

Caligraful pătrunsese în splendida Bibliotecă din Rocamadour, dându-se drept cărturar, înainte ca majoritatea capodoperelor să fie transformate în cenuşă. Acolo, cerceta minunatele volume unul după altul, iar atunci când găsea o pagină care îi plăcea foarte mult, pur şi simplu o fura. Desfăşura firul subţire de mătase pe care îl ţinea ascuns sub limbă, apoi îl aşeza pe pagina care îl interesa, chiar lângă cotor. Închidea cartea, făcându-şi de lucru în altă parte câteva minute, iar când se întorcea, pagina se desprindea cu uşurinţă. Apoi se întorcea iute în dugheana sa pentru a copia prada şi aducea înapoi falsul, în locul originalului.

La început, textele magice opuseseră rezistenţă.

Nu era deloc în stare să reproducă scânteia de viaţă care le făcea atât de dorite şi de valoroase în acelaşi timp. Originalul părea să sară pur şi simplu din pagină, în timp ce copiile lui erau anoste şi lipsite de viaţă.

Dar totul se schimbase când descoperise reţeta.

Uneori, Hemsen Dumbcane găsea pe marginea vechilor texte de farmacopatie însemnări făcute de mână, simboluri obscure, desenate cu cine ştie ce creion vechi. La începutul carierei lui necinstite, nu-i trecuse prin minte că aceste comentarii ar putea avea vreo valoare; de fapt, gândise chiar pe dos: le luase drept acte de vandalism, o întinare a textelor sacre. Un amuzament grosolan.

Dăduse apoi peste o însemnare, sub forma unei mâzgăleli la

fel de discrete ca şi celelalte, care îi descria scribului reţeta ce avea să îi aducă succes: o veche formulă a unei cerneli speciale care compunea operele magice pe care el le admira atât de mult. După ce şi-o însuşise, Dumbcane a putut să-şi pună în practică talentele nepermise fără a se teme că va fi descoperit, atât de convingător era rezultatul. Nimic nu putea sta în calea geniului lui într-ale falsificării. Învăţase, în cele din urmă, să nu bage în seamă mirosul înţepător şi ciudatele musculiţe care păreau atrase neîncetat de aceste noi cerneluri, atât de eficiente.

Astfel, începuse să-şi lărgească repertoriul.

Cu ajutorul noilor formule, putea realiza adevărate lucrări de geniu. Cerneala părea să vrăjească pagina, insuflând viaţă hârtiei. Cu uşurinţă, poate chiar cu prea mare uşurinţă, Dumbcane realiza falsuri minunate unul după altul, începând cu alfabetul şi ajungând la rezultate spectaculoase în arta copierii; ceea ce-l mâna nu era însă creativitatea, ci o ambiţie păcătoasă.

Cerneala i se întărea pe degete şi îi îmbiba porii.

Acum, pe când Dumbcane se pregătea să părăsească podul, se opri să-şi privească pentru ultima oară mult iubita dugheană. Ochii i se opriră asupra primei lui opere, alfabetul ornat pe care îl realizase ca o primă încercare a noilor cerneluri. Literele erau prinse de peretele scorojit, într-o suită de linii încâlcite, împodobite cu multe înflorituri de efect. Fiecare dintre ele era prinsă într-un chenar, iar caligraful se străduise să deseneze diferite obiecte care începeau cu acea literă; de exemplu, litera *A* conţinea o albină.

Cu timpul, peste toate se aşternuse praful, iar anii nu fuseseră prea blânzi cu multe dintre ele – cu niciuna, la drept vorbind. Trebui să-şi mijească ochii pentru a desluşi bucăţile decolorate de pergament. Cu degetele pătate, şterse o dâră de praf. Unul dintre desenele lui favorite, o primă încercare a literei mari *P*, fusese pictat cu o pensulă făcută dintr-un singur fir de păr de pe burta unei nurci argintii. Acum, de-abia mai reuşea să îl vadă. De fapt, părea că dispare chiar sub ochii lui; dealurile splendide ale tărâmului Pimcaux se ofileau, iar peisajul se întuneca, la fel ca înaintea unei furtuni. Îşi frecă ochii obosiţi, cum făcea adesea, însă asta nu făcu decât să-i dubleze chinul.

Deodată, teama care îl trezise în acea noapte dintr-un somn chinuit îl cuprinse din nou, atât de puternică, încât bătrânul scrib simţi cum începeau să i se înmoaie genunchii şi se sprijini de perete. În ultimele săptămâni observase tot felul de lucruri, întâmplări

mărunte, însă ciudate, inexplicabile, care, puse cap la cap în adâncul nopţii, în patul său cu saltea gloduroasă, îl bântuiau într-un mod necunoscut lui până atunci. Privirea i se opri pe masa de lucru din colţ, în special pe borcănaşele lui de cerneluri speciale.

De săptămâni întregi, Dumbcane observase cum manuscrisele farmacopatice furate începuseră să se comporte ciudat. Scrisul, altădată luminos şi aliniat, era acum întunecat şi întinat, iar rândurile ordonate se amestecau uneori într-un haos total. În cazul altora, în mod inexplicabil, texul părea să fi dispărut complet, ca şi cum ar fi fost scris cu cerneală invizibilă. Munca lui de o viaţă – colecţia de pergamente, suluri şi hărţi furate, de o valoare inimaginabilă – se topea, ca şi cum n-ar fi fost, chiar în faţa ochilor lui!

Acest eveniment ciudat îl dusese pe caligraf la concluzia că fie cineva încerca să-l ruineze, fie se dezlănţuise vreo vrajă veche şi puternică, dacă nu cumva era vorba de amândouă.

Pe când îşi mijea ochii, în faţa mult iubitului său alfabet de pe perete, litera *V* luci în umbră în capătul şirului. Vulturii se roteau în jurul unui turn întunecat. Era un turn mohorât, desenat într-un peisaj cu lună, cu un inel de stele ce se vedea adesea în Caux pe cerul de iarnă. Acum însă Dumbcane observă că desenul părea că îl atrage şi îl respinge în acelaşi timp, iar micul scrib simţi cum îl străbate un fior inexplicabil de groază. Nu-i venea să creadă că este atât de speriat de un lucru făcut chiar de mâna lui! Un lucru făcut din cerneală şi hârtie. Poate că era vorba despre o iluzie produsă de lumină. Sau de întuneric.

Vidal Vinegret. Numele îi apăru brusc în minte. Tresări. Trebuia să plece, imediat.

La acest gând, proprietarul micuţei dughene de caligrafie de pe podul Knox întoarse spatele atelierului său, abandonându-şi ultima capodoperă neterminată, şi plecă grăbit, fără să-şi mai bată capul să încuie uşa.

Capitolul trei – Peps

Zgomotosul Knox era un pod celebru, poate chiar mai vechi decât oraşul-fortăreaţă Templar, căruia îi servea drept poartă de intrare. Era lat şi solid construit, la fel de durabil precum vârsta lui, şi adăpostea câţiva dintre cei mai vechi şi de vază cetăţeni din Caux. În locul balustradei obişnuite, se lăuda cu tot soiul de vitrine de magazine, unele cu mai multe etaje, cocoţate de-a lungul podului, pe ambele laturi ale acestuia. Prăvăliile se cuibăreau deasupra apelor unduitoare ale râului Marcel, oarbe la orice altceva în afara comerţului, în timp ce sub ele, la piciorul podului, locuiau foarte mulţi estacagii.

Dar în timpul regelui Mătrăgună lucrurile stătuseră puţin altfel.

Peps D. Roux, care se considera un exemplar de seamă al rarei şi vechii specii a estacagiilor, obişnuia să sublinieze că el era singurul care înfruntase tirania regimului Mătrăgunelor, pe când toţi ceilalţi estacagii plecaseră pe furiş şi trăiseră ascunşi în timpul celui mai recent – şi stânjenitor – capitol din istoria tărâmului Caux.

Lui Peps amănuntul acesta i se părea important, căci acum era nevoit să-şi părăsească locuinţa, care devenise cu timpul un apartament de-a dreptul luxos pentru un om atât de mic – de fapt, pentru un om de orice statură. (Căci, chiar dacă uneori erau destul de rotofei, estacagiii erau, desigur, scunzi.) Pentru că Peps rămăsese loial moştenirii sale de pe estacadă în timpul domniei Mătrăgunelor şi refuzase să plece, se alesese cu întregul nivel inferior al podului Knox, un adevărat palat, după părerea oricui. Dărâmase pereţii şi crease împreună cu tovarăşul lui, cizmarul Găgăuţă, o spaţioasă locuinţă luxoasă, fără de seamăn.

Iar acum era nevoit să o dea înapoi – nu pe toată, dar o mare parte din ea –, deoarece mulţi dintre exilaţi (sau laşi, cum îi numea Peps) reveneau din ascunzători.

Drept urmare, după bunul lui obicei, estacagiul nostru născocise un plan salvator. Într-o zi, privind mohorât râul Marcel de la fereastra lui cu multe ochiuri de geam, încadrată pe ambele laturi de faldurile unei perdele din cea mai luxoasă catifea de mătase, zări dedesubt numeroasele case plutitoare ce erau ancorate la mal, iar ochiul lui pătrunzător se lumină la vederea celei mai frumoase dintre

ele, cel mai elegant şi mai echilibrat vas care plutise vreodată pe acele valuri liniştite, un vas al cărui nume era gravat cu elegante litere aurite pe pupa teşită: *Voiajul lui Trindle.*

Peps decise pe dată că barca prietenului său, bucătarul-şef Trindle, avea să-i fie în curând o casă potrivită, deoarece îndeplinea ambele condiţii impuse de excentricul estacagiu: era un cămin de invidiat şi se potrivea de minune cu petrecerile pe care îi plăcea să le organizeze. Înviorat de propria lui hotărâre inteligentă, nu-şi mai bătu capul să ia în calcul bine cunoscutul adevăr că pe orice estacagiu care alege să trăiască pe apă – şi nu deasupra ei – îl aşteaptă o soartă cruntă.

Astfel că acea zi îl găsi pe Peps înconjurat de o mână de vagabonzi pe care îi angajase să îl ajute la mutat şi de un braţ plin de perne de pluş pe care nu dorise să le încredinţeze altcuiva. Peps îi dirija de zor pe hamalii lui improvizaţi şi indiferenţi de pe Knox, chiar în clipa în care Hemsen Dumbcane, mai palid ca de obicei, ieşea din dugheana sa, luând-o spre ieşirea din oraş.

— Ce-o fi punând la cale? se întrebă Peps, oprindu-se în loc când zări silueta fugară a lui Dumbcane şi expresia panicată de pe faţa lui.

Deşi locuia de atâţia ani aproape de Dumbcane, între ei nu exista nicio relaţie de bună vecinătate. Erau la fel de străini unul de altul ca în ziua în care caligraful îşi deschisese dugheana, iar această neîncredere reciprocă dăduse naştere, cel puţin în cazul lui Peps, unei curiozităţi obsesive. Nu învăţase oare Hemsen Dumbcane caligrafia copiind testamentul tatălui său şi trecându-şi cu dărnicie numele în el? Ochii lui Peps se îngustară gânditori când văzu că individul, de obicei atât de discret, nici măcar nu se mai obosise să încuie uşa.

Estacagiul se juca gânditor cu unul dintre ciucurii de satin ai unei perne foarte umflate, oprindu-se să cugete o clipă. Un astfel de fapt ar trebui să-i fie raportat lui Cecil Manx, la palat. Administratorul îi avertizase că aceste vremuri, în care era aşteptată întoarcerea bunului rege Verdegris, puteau fi înşelătoare. Peps se gândi că existau destule motive să nu aibă încredere în Dumbcane, deoarece era ultimul neguţător de pe Knox – de fapt, de oriunde – care mai afişa încă sigiliul regal al nemernicului rege Mătrăgună, iar la căderea nopţii, vizitatorii dubioşi care îi călcau pragul te cam puneau pe gânduri.

Şi totuşi, cugetă mai departe Peps, în timp ce-şi urmărea

zdrahonii de hamali, nu era chiar sigur că era ceva în neregulă. Poate că i-ar putea relata toate acestea lui Cecil într-un moment mai bun, de exemplu ceva mai târziu, în timpul aperitivelor şi al gustărilor de la *Consumatorii lui Trindle*? Precis ar fi mai civilizat aşa. Se şi vedea împreună cu Cecil Manx, Administratorul tărâmului Caux şi celebru farmacopat, la o masă elegantă în frumosul restaurant al lui Trindle.

Privirea i se întoarse apoi către caligraful fugar.

Ciudat. Era urmat de un nor de musculiţe enervante. Se agitau în jurul lui ca o boare, îndepărtându-se grăbite, odată cu silueta din ce în ce mai mică a scribului. Apoi observă ceva care făcu să-i îngheţe sângele în vene. Iniţial, estacagiul crezu că e tot norul cel leneş de insecte. Nici gând însă de asta. S-ar fi zis că Dumbcane căra după el o rămăşiţă de întuneric din dugheană, un fel de umbră ciudată care se răspândea din pulpanele hainei, mânjind aerul într-un cenuşiu-închis.

Hemsen îşi trase pe cap gluga şi îşi aruncă pe umărul osos sacul cel greu. În drumul lui, florile recent plantate în vasele de la ferestre şi în ghivecele de pe Knox – care îi dădeau podului o nouă înfăţişare – păleau şi se ofileau, iar în curând se transformară toate

într-o cenuşă neagră ca cerneala.

Peps se răsuci pe călcâie şi o luă la fugă cu braţele pline încă de pernele elegante, uitând pe dată de plăcuta îndeletnicire de a supraveghea mutarea pe vasul lui Trindle.

Capitolul patru - Socoteli stricate

Peps alerga cât îl ţineau picioarele, uitându-se tot timpul în spate către Dumbcane şi ciudata mană cenuşie pe care trecerea lui o arunca asupra florilor din ghivece. Să alergi înainte în timp ce priveşti în urmă nu dă niciodată rezultate prea bune, aşa că făcu în curând cunoştinţă cu spatele unui muncitor mătăhălos, iar pernele i se împrăştiară care-ncotro. Totuşi, omul nu păru să-l ia în seamă pe trecătorul grăbit, fiind ocupat să privească în continuare cu interes mulţimea ce se făcea tot mai numeroasă.

— Dă-te la o parte! îi strigă Peps, însă nu primi niciun răspuns.

Pe Knox se adunase o mulţime imensă. Estacagiul se foi de colo-colo, în culmea agitaţiei, încercând să găsească un loc pe unde să se strecoare printre picioarele oamenilor, dar, de fiecare dată când era observat, era repezit, muştruluit şi îndemnat să-şi aştepte rândul.

— Să-mi aştept rândul? se stropşi Peps. Am un mesaj pentru Administrator!

— Cu sau fără mesaj, eu am aşteptat toată dimineaţa, aşa şchiop cum îs, şi n-o să mă dea nimeni la o parte ca s-o vadă înaintea mea!

Îngrozit, Peps se uită mai bine în jur. Pur şi simplu nu avea pe unde să treacă.

Abia acum observă că deasupra lui se afla o placă nouă şi frumoasă ce anunţa că vechiului oraş Templar îi este acordată din nou binemeritata titulatură de capitală a ţării. Chiar în acea zi, semnul fusese ridicat la mare înălţime cu ajutorul unei frânghii groase şi al unui măgar tare muncit. Şi frânghia, şi măgarul făceau parte din sistemul ce punea în mişcare ascensorul podului, prin ridicarea şi lăsarea la apă a unei cuşti de fier. Fusese construit pentru pasageri – şi câţiva chiar îl foloseau din când în când –, dar cel mai adesea era încărcat peste măsură cu provizii şi mărfuri sosite din diferite locuri.

Peps admiră câteva clipe pancarta. Literele aurii proclamau cu mândrie:

Templar,
Capitala ţinutului Caux

Oamenii se bucurau de pancarta ce anunţa alungarea nefastei

perechi regale Mătrăgună. Otrăvirea nu mai era legea tărâmului, iar locuitorii din Caux aveau acum de ce să fie mândri, nu numai de lunga lor tradiţie în arta tămăduirii, ci şi de izbânda asupra forţelor întunericului, a clanului Mătrăgunelor care stăpânise ţara cu atât de multă lăcomie şi cu atâta dispreţ.

Însă lui Peps nu-i stătea mintea la o astfel de sărbătoare. Observă că mulţimea se rărea puţin pe cele două laturi, apoi zări o scară cam şubredă, rezemată de o vitrină din apropiere. Aruncă încă o privire în urmă, spre florile mănate din ghivece, dar nu îl mai văzu pe Dumbcane. Cu frica în suflet, începu să se caţere cu greutate pe scară.

Nu era obişnuit cu înălţimile. Mulţi din breasla lui locuiau sub estacade uluitoare, aruncate peste chei ameţitoare şi peste splendide maluri stâncoase, însă aşa ceva nu era pentru el. Se scriseseră balade despre astfel de oameni, care în vremurile bune erau cântate la întrunirile estacagiilor, dar totul încetase sub regimul Mătrăgunelor. Nu exista nicio astfel de baladă despre Peps D. Roux şi orice compozitor ar fi fost la ananghie dacă ar fi fost nevoit să descopere ceva aventuros în viaţa lui. (Cântecul ar fi fost tare scurt şi i-ar fi preaslăvit gustul pentru veşmintele elegante şi preaiubitul său dinte de aur.)

Peps se căţără anevoie pe un acoperiş de paie. De acolo, priveliştea era spectaculoasă; se zăreau meterezele castelului Templar, blocurile de piatră tăiate cu grijă ale oraşului încins de ziduri, caldarâmul lucitor al nenumăratelor străzi şerpuitoare de sub el. Dar Peps nu-şi îngăduia să se abată de la misiunea sa şi înainta încet în patru labe, iar gândul la plecarea lui Dumbcane îi întărea curajul. Când ajunse, în sfârşit, la sursa întregii îmbulzeli, estacagiul privi iritat dincolo de marginea acoperişului.

Şi zări un fel de căruţă.

Priveliştea nu era deloc neobişnuită pe pod şi nici în general. Numai că acea micuţă căruţă cu coviltir de pânză atrăgea atenţia tuturor. De-a lungul podului Knox şerpuia un rând – deşi cu greu putea fi numit astfel, căci nu avea nicio ordine, nicio regulă de alcătuire – ce se încolăcea şi se rotea, revărsându-se într-un final într-o piaţă mică de la intrarea în oraş, acolo unde se întâlneau străzile Oase Încrucişate şi Ierburi Treierate.

Estacagiul privi mulţimea adunată dedesubt, peste care plutea un abur în aerul rece. Gloata pestriţă se îndesa în toate ungherele, cu feţele în aşteptare, înfofolite în nenumărate pelerine şi glugi. În

ciuda frigului crâncen, oamenii se adunaseră cu sutele şi se înghesuiau pe caldarâm, agăţaţi de stâlpii de lumină, unii chiar atârnaţi de balconaşele cocoţate de-a lungul pieţei.

Printre ghionturi şi îmbrânceli, mici frânturi de conversaţie se ridicau până la Peps.

— A făcut să i se usuce imediat toţi negii! Au căzut toţi, până la ultimul, în timpul furtunii de săptămâna trecută! Iar unde au căzut au crescut ciuperci otrăvitoare! Şi să-ţi mai zic una: acum s-a pus pe pâine dospită, şi le face una după alta de la crăpatul zilei şi pân’ la lăsatul serii! Ne-am *îngropat* în pâini, de-atâta copt. De săptămâni întregi nu mai e loc pentru nimic altceva în casă.

— Vărul meu Herrick a venit să o vadă, că-l durea tare burta, şi după o zi i-a revenit pofta de mâncare, iar cu ea şi puterea lui ciudată de a chema păsările din copaci şi de a le face să-i cânte frumos cât e ziua de lungă! Numai că în curând a ajuns să îl deranjeze toată greutatea asta, o pădure întreagă de păsări, cocoţate toată ziua pe umărul lui, iar acum dorinţa lui cea mai mare e ca ea să-l scape de ele şi, poate, să-i vindece şi durerile de spate.

Uriaşa mulţime de sub Peps îşi continua comentariile medicale; oamenii se plângeau de diferite boli pe care sperau să le trateze şi făceau schimb de poveşti.

Estacagiul începu să se întrebe cum avea să coboare. Se uită la cer; norii negri ascundeau o bună parte din lumina zilei. Sus, deasupra mănunchiului de acoperişuri în pantă, văzu o singură pasăre. Era un vultur, care se rotea leneş, plutind din ce în ce mai jos.

În faţa mulţimii se afla o siluetă care atrăgea atenţia tuturor. Estacagiului i se păru cunoscută şi îşi îngustă ochii, nevenindu-i să creadă. Pe două butoaie era sprijinită o scândură mâncată de cari, iar în spatele ei stătea tânăra lui prietenă, Ivy Manx. Purta şorţul de laborator din piele, iar faţa uşor încruntată avea o expresie foarte hotărâtă. Părul auriu îi era prins cu un şnur, iar deasupra ei – Peps de-abia putu să o deslușească – se legăna o plăcuţă care pentru locuitorii din Caux era chiar mai captivantă decât noua placă a oraşului Templar. Textul era scris cu caligrafia neglijentă a unei tinere fete.

Ce va necajeste?
Veniti la consult la Vlastarul Profetiei
Tamaduitoare miraculoasa
la datorie ~ Donatiile sunt bine-venite ~

Capitolul cinci - Vlăstarul Profeţiei

Profeţia la care se referea tăbliţa lui Ivy era una măreaţă şi veche, trecută mai departe din generaţie în generaţie de câţiva înţelepţi de seamă şi care până de curând fusese complet uitată.

Până şi pergamentul pe care fusese scrisă se pierduse. Se credea că pierise în groaznicul incendiu al Bibliotecii din Rocamadour. Profeţia era însă cunoscută – în întregime sau doar în parte – de câteva persoane alese şi anunţa că un vlăstar de viţă nobilă avea să-l vindece pe regele cel suferind al tărâmului Caux. De curând se dovedise că acest copil era Ivy cea Otrăvitoare, o fetiţă care avea talentul să prepare otrăvuri alese şi ucigătoare şi care începuse să-şi folosească vastele cunoştinţe despre plante şi pentru tămăduire. Regele nu era altcineva decât bunul rege Verdegris, străbunicul lui Ivy.

În prezent însă, Vlăstarul Profeţiei era tare neascultător.

Nu pentru că se îndeletnicea cu o ramură ilegală a medicinei. E adevărat, farmacopatia fusese interzisă sub domnia Mătrăgunelor, fiind pedepsită cu moartea în regatul Caux. Însă nimeni nu putea susţine că ea era un farmacopat atestat, căci această onoare le revenea numai câtorva persoane de excepţie, după ani lungi de studiu, precum cei pe care îi petrecuse unchiul ei învăţând. (Trebuie să spunem însă că studiul nu prea era pe placul lui Ivy.) Era însă, fără urmă de îndoială, o mare specialistă în ierburi şi plante, ale căror puteri puteau fi folosite pentru a vindeca, dar şi pentru a face rău.

Iar acum, Ivy practica ramura ei secretă de medicină, ghidându-se numai după intuiţie, spre marea mulţumire a locuitorilor din Templar.

Lângă ea se afla bunul ei prieten Rowan Truax. Degustătorul fugar se ascundea de Breasla Degustătorilor, de la care învăţase meşteşugul, dar pe care îl practicase atât de prost, încât provocase un dezastru; omorâse douăzeci de oameni ai regelui Mătrăgună şi mai ales pe cel pe care fusese însărcinat să-l protejeze. Breasla Degustătorilor le rezervase pedepse înfiorătoare celor care încălcau jurământul, iar Rowan ştia că avea să vină ziua în care va trebui să plătească pentru greşeala sa. În această zi însă îşi îngăduise să

alunge orice gând despre pedepsele Breslei – şi despre temutul ei Director, Vidal Vinegret – şi să se gândească doar la leacuri şi la sănătate.

Rowan ţinea un registru greu şi se ocupa de plângerile unui lung şir de oameni. Pregătea pacienţii, punându-le tot felul de întrebări. Îi cerceta între degetele de la picioare şi sub bandaje. Inspecta amigdalele, buboaiele şi furunculii. Apoi îl trimitea cu iuţeală pe fiecare la Ivy, pentru tratament.

Deasupra unei sobe boltite, Ivy prepara o tinctură. Mărunţi între degete diferite ierburi uscate, apoi, cu vârful unui briceag scos din şorţ, răzui petele de pe o mică ciupercă otrăvitoare şi le aruncă şi pe ele în vas. Fiertura emană un mic nor de fum, iar Ivy se încruntă şi mai adăugă puţin din ciupercă. Bolborosind brusc, licoarea scoase un nor sulfuros, iar după ce se limpezi, Ivy îşi privi pacientul, gânditoare.

— Diseară, înainte de culcare, bea asta. Numai cât încape într-un degetar.

Pacientul dădu din cap cu gravitate, în timp ce Ivy turna amestecul printr-o pâlnie îngustă într-o fiolă mică de sticlă, picătură cu picătură. Mai stătu puţin pe gânduri, apoi deschise o cutiuţă scoasă dintr-un buzunar pe măsură şi extrase din ea cu o pensetă ceva ce semăna cu un fir de praf. Amestecată cu praful acesta, licoarea căpătă mai întâi culoarea albastră a oţelului transformându-se apoi într-un albastru strălucitor ca de safir.– Polen de nuc vrăjitor, explică ea, mulţumită.

Scoase din buzunarul şorţului un dop cu care închise fiola.

— În fiecare seară la fel, timp de o săptămână, şi... Se opri. Ceva îi atrăsese atenţia, iar braţul îi împietri, pe jumătate întins. Degetele i se încleştară pe fiolă.

— Şi? Pacientul se apleca, nedumirit, încercând să-şi ia tonicul.

Mulţimea adunată pe Knox se îndesea. Soseau musafiri neinvitaţi, din cer. Pata întunecată pe care o observase Peps în nori coborâse, însoţită de alţi tovarăşi. În apropierea lor aterizau mari păsări întunecate – vulturi uriaşi. Capetele lor urâte erau golaşe, cu ochi roşii.

Ivy clipi şi se strădui să-şi reîndrepte atenţia asupra pacientului, în timp ce creaturile mohorâte continuau să aterizeze de sus.

— În fiecare seară la fel, timp de o săptămână, şi bubele vor

dispărea, continuă fata, în timp ce scria pe etichetă instrucţiunile cu o mâzgăleală indescifrabilă. Garantat! zâmbi ea. Dacă nu, primeşti banii înapoi.

Rowan îşi drese glasul. Avea mare încredere în cunoştinţele de botanică ale lui Ivy; fusese martor la succesele miraculoase ale licorilor ei, pe care le încercase chiar el. Dar uşurinţa cu care dădea garanţii îi provoca o stare de nervozitate.

Ceva mai înainte o trăsese deoparte.

— Ivy, chiar trebuie să faci astfel de promisiuni? Nici măcar nu o să mai fim *aici* peste o săptămână!

Într-adevăr, aveau să plece în curând spre Rocamadour, o destinaţie care îl umplea de fiori pe degustător. Regele suferind al tărâmului Caux, bunul rege Verdegris, se afla undeva în Pimcaux. Dacă voiau să îl ajute, trebuiau să se strecoare în Breasla Degustătorilor – lucru deloc uşor – şi să găsească singura Intrare care mai exista către Pimcaux. Doar aşa putea Ivy să îndeplinească Profeţia.

— Rowan, îi replică ea, n-ai niciun pic de încredere în capacităţile mele?

Probabil că Rowan nu părea prea sigur, căci Ivy se strâmbă, îmbufnată.

— Şi-apoi, garanţia face ca medicamentul să acţioneze mai bine, pufni tămăduitoarea. Asta o ştie toată lumea.

El se îndoia că unchiul ei făcea astfel de promisiuni necugetate, dar îşi spuse că nu era momentul să îi amintească de asta. De fapt, în momentul acela nu se gândea prea încântat la celebrul farmacopat şi actualmente Administrator al ţinutului Caux. Unchiul lui Ivy avea un suflet mare şi iertător, dar Rowan ştia că ea dădea dovadă de multă îndrăzneală în aplicarea acestor reţete interzise. Cecil voia ca nepoata lui să îl urmeze pe calea farmacopatiei, iar asta cerea răbdare şi studiu. Pentru a mia oară în acea după-amiază, Rowan regretă că acceptase să o ajute pe Ivy.

Acum ai fi zis că vulturii aterizează peste tot; de fapt, întunecaseră cerul. Lipsiţi de eleganţă, odată ajunşi pe pământ, câţiva îşi ridicară aripile, îmbufnaţi, eliberându-se de o cantitate stânjenitoare de praf şi răspândind o duhoare caracteristică, de putreziciune, în întreaga piaţă, astfel că oamenilor le era imposibil să nu-i observe.

Ivy îşi feri ochii de soare şi scrută cerul.

— De unde vin?

Rowan dădu din cap. Vulturi. Se revărsau dinspre est. Era oare posibil? Scăpă registrul din mână, iar paginile i se răspândiră pe caldarâm. Cuprinşi de o panică nebună, orăşenii se împrăştiară în grabă.

— Mie nu îmi vine în minte decât un singur loc, strigă el cu voce sugrumată.

— Rocamadour? întrebă Ivy. În tren, pe când se afla la adăpost, îi zărise şi ea acolo, rotindu-se în aer în jurul turnului ascuţit. Ce fac ăştia acolo?

Rowan simţi cum e gata să se prăbuşească pe caldarâm.

— Cred că ştiu prea bine, spuse el cu o voce speriată.

Cu o repeziciune uimitoare, podul şi piaţa din faţa lor se goliră, iar vulturii se cocoţară pe atelierul improvizat al lui Ivy şi îl făcură praf. Flacoanele de sticlă, pulberea de ierburi şi tincturile spirtoase fură împrăştiate, iar din învălmăşeala lor se ridica un miros acru. Dopurile şi tampoanele se împrăştiau, rostogolindu-se pe sub butoaie şi sărind pe pietrele de caldarâm. Ivy şi Rowan se ghemuiseră unul într-altul în tot acest haos.

Se stârnise o mare zarvă, căci vulturii păreau că se întâmpină cu salutări. Pene zburau care-încotro, iar fata îşi simţea obrajii biciuiţi de fire de praf. Curând, printre păsările agitate zăriră o siluetă învăluită în mantie. Cu greu se putea deosebi de păsări, căci norii acoperiseră aproape întreaga lumină a dimineţii. Pelerina cea grea a persoanei respective se legăna în jurul ei, aşa că, pentru o clipă, lui Ivy i se păru că şi aceasta este înaripată.

Vulturii şuierară şi se retraseră. Privirea siluetei întunecate se aţinti asupra perechii ghemuite. Ridică un toiag strâmb şi preţ de un moment înspăimântător, lui Rowan îi trecu prin minte că se confruntă cu cel mai mare coşmar al său: groaznicul Director al Breslei se afla în faţa lui. Urma să fie tras la răspundere pentru toate

fărădelegile lui, chiar aici, în Templar. Băiatul simţi cum îl ia ameţeala la gândul ochilor lipsiţi de vedere ai lui Vinegret – orbite înfiorătoare, brăzdate de cicatrici pe care şi le făcuse cu mâna lui.

Numai că în faţa lor nu se afla Vidal Vinegret. Toiagul nu era unul plin de ghimpi vătămători, ci mai degrabă un baston ofilit de lemn răsucit. Unchiul lui Ivy făcu un pas înainte.

— Un semn din partea Breslei Degustătorilor.

Cecil Manx lăsă să-i cadă pe spate gluga cenuşie, făcând un pas spre oaspeţii neinvitaţi. Contemplă un timp păsările, apoi privirea îi căzu pe tăbliţa lui Ivy, iar fata simţi cum i se împurpurează obrajii. Bărbatul citi textul şi le aruncă celor doi copii o privire obosită. Apoi făcu ceva absolut surprinzător. Zâmbi.

— A avut dreptate doamna Pulch când mi-a spus că o să te găsesc aici.

Doamna Pulch. Ivy se încruntă la auzul acestui nume. Femeia aia nătângă părea hotărâtă să nu-şi pună nicicând lacăt la gură. Orice confidenţă, orice secret era astfel dat în vileag şi pus pe tavă în faţa întregului oraş Templar, iar Ivy făcuse marea greşeală să-i spună unde avea să meargă.

Zâmbetul lui Cecil nu dură însă prea mult.

Deasupra ei, pe acoperiş, Peps se afla într-o poziţie primejdioasă.

Cât timp căscase gura la Ivy şi o urmărise cum lucrează, Peps se ţinuse de micul ghiveci de flori aflat pe o lucarnă din apropiere. La început, nu pricepuse de ce tot oraşul Templar era atât de nerăbdător să o întâlnească pe fată, dar în scurt timp înţelese şi îşi închise gura căscată, într-un gest dezaprobator.

Estacagiul era nemulţumit din alte motive decât cele la care v-aţi putea gândi. Peps avea reputaţia unui oportunist. Pentru propriul său avantaj, pretinsese timp de ani de zile că era celebrul lui frate, Axlerod D. Roux, retrasul autor al celei mai cunoscute cărţi din ţinut, *Atlasul ţinutului Caux*. Iar acum, Peps se simţea împiedicat de toată mulţimea din piaţă. Măreaţa lui acţiune era împiedicată, întârziind o grandioasă petrecere, iar acum se confrunta cu o nouă problemă stânjenitoare, referitoare la modul în care avea să coboare de pe acoperiş ca să-i transmită mesajul lui Cecil.

Încercă în zadar să-i atragă atenţia lui Rowan. Degustătorul se afla cel mai aproape de el, iar la un moment dat, se apropie destul pentru a-l putea auzi, dar strigătele lui Peps nu răzbăteau până la el.

Privind deodată peste umăr, estacagiul se cutremură zărind dedesubt râul Marcel. Era umflat şi murdar. Cum de nu observase schimbarea mai devreme? Era întunecat, negru ca cerneala. Se încruntă văzând grămezile ciudate care pluteau la suprafaţa lui şi mizeria înspumată adunată pe marginile râului, care rodea malul. Dar înainte să mai aibă timp să se mire de toate acestea, cerul se prăbuşi.

Mari siluete întunecate se abătură din văzduh în spirale mici, plutind pe aripile unui vânt umed.

Peps scoase un ţipăt la sosirea vulturilor din Rocamadour. Aceştia aterizaseră brusc şi alunecau de-a lungul acoperişurilor, spintecând paiele cu pintenii lor scânteietori şi ţopăind pe când încercau să-şi închidă aripile enorme. Îngrozit, văzu cum câteva păsări furioase îi atacaseră cufărul de călătorii şi lada cu porţelanuri. Preţioasele sale covoare rulate erau călcate în picioare şi murdărite, iar câteva ciocuri ascuţite îi sfâşiau teancul de perne de catifea, golindu-le măruntaiele.

Nu mai fu în stare să privească dezastrul. Îşi acoperi ochii, apoi simţi cum un văl întunecat îi ascunde priveliştea. Zgâindu-se printre degetele tremurânde, văzu cum vălul capătă un contur lămurit, luând forma unei siluete cu aripi negre inegale, uriaşe, şi ochi întunecaţi, înspăimântător de inexpresivi.

Un vultur se apropia de el. Era cel puţin dublu ca mărime faţă de statura estacagiului. Avea gâtul puternic şi arcuit, iar capul pleşuv i se mişca sacadat şi şuiera, în timp ce bătea din aripi într-un dans oribil. O duhoare de mucegai răzbătu până la nasul estacagiului pe când vulturul se apropia, aşa că, involuntar, omul îşi căută batista. Dar mâinile îi tremurau şi scăpă eleganta bucată de mătase roşie, privind neputincios cum este luată de briză. Întinse mâna, într-o încercare zadarnică de a o prinde, iar atunci piciorul îi alunecă şi îşi pierdu echilibrul.

În acel moment, Cecil văzu cum Peps face un pas, apoi încă unul, iar pe urmă, dezechilibrat şi dând frenetic din braţe, se prăbuşeşte de-a berbeleacul drept în apele furioase ale râului Marcel.

Capitolul şase – Hangiţele

Pe când cădea peste marginea acoperişului, pe urmele batistei lui roşii umflate de vânt, gândul lui Peps zbură din nou la Wilhelmina. Wilhelmina! o strigă în minte, cu vântul şuierându-i pe la urechi. Wilhelmina! gândi el, pe când mlăştinosul Marcel se apropia tot mai mult.

Wilhelmina însă plecase, ştia bine, la fel ca toate celelalte hangiţe, şi nu avea cum să îi schimbe soarta.

De ceva vreme în trista istorie a tărâmului Caux, bunul rege Verdegris era bolnav, deznădăjduit şi slăbit. Mult iubita lui fiică, prinţesa Violeta, fusese otrăvită în ţinutul înrudit Pimcaux, unde trăise într-un castel la malul mării.

Durerea regelui fusese atât de mare, încât îl îndepărtase de toate – aşa cum numai mâhnirea o poate face –, astfel că, peste un timp, el lăsă toate îndatoririle sale pe mâna sfetnicului său de încredere. Asupra regelui, altădată atât de mândru, se pogorî o umbră întunecată; corpul i se gârbovi, faţa îi îmbătrâni. Sfetnicul văzu slăbiciunea regelui şi, fără nicio remuşcare, începu să-i întunece mintea cu vorbe înveninate. Slujitorul necredincios nu era altul decât Vidal Vinegret, care, treptat, îşi însuşi toate puterile regale, folosindu-le ca şi cum i s-ar fi cuvenit. În ciuda unor eforturi impresionante (şi a unei anchete pompoase), Vidal Vinegret nu reuşise să găsească vreun vinovat pentru moartea prinţesei. În acelaşi timp, îşi pregătea în taină elevul, pe Arsen Mătrăgună, pentru a-i succeda la tron bunului rege. Şi într-o zi neagră, acest lucru se şi întâmplă, iar Caux se trezi cu un nou conducător, a cărui moştenire, ca şi cea a lui Vidal Vinegret, era sumbră şi nimicitoare.

Înainte ca bunul rege Verdegris să plece în Pimcaux, ca să fie mai aproape de amintirea fiicei sale, multe fapte rele se petrecuseră din porunca lui Vidal Vinegret. O astfel de ticăloşie fusese izgonirea din Caux a tuturor hangiţelor de pe ape.

Dacă nu o hangiţă, atunci cine să aibă grijă ca Peps să fie în siguranţă pe când se prăbuşea în ape tulburi?

Peps află în curând că întrebarea nu avea răspuns.

Contactul cu apa fusese dur, deoarece căzuse drept pe burta dolofană.

Şi totuşi, pe când se ducea la fund, i se păru că aude prin apă,

undeva în depărtare, clinchetul argintiu al unui fluier de hangiţă.

Capitolul şapte – Vestea

Cecil se înfăşură mai bine în pelerină şi îşi trase gluga, în timp ce privirea îi rătăcea până la capetele îndepărtate ale cheiului. Nu se auzea nimic, în afară de fâşâitul apei care se lovea de casele plutitoare priponite la mal şi de cârâitul unui vultur. Rowan îşi ţinea respiraţia, cercetând locul cu înfrigurare.

— Ştie să înoate? îl întrebă pe unchiul lui Ivy.

— Oarecum, îi răspunse Cecil, care iscodea suprafaţa netedă a apei. În faţa lor plutea pe apă un peşte mort, prins într-o plasă de frânghie înnodată. Cecil mergea iute de-a lungul ţărmului, urmat de Rowan, care se grăbea să ţină pasul cu el.

— Oarecum? repetă băiatul, foarte îngrijorat.

— Estacagiii au o relaţie dificilă cu apa, în mod obişnuit. Însă Marcel s-a schimbat. Este întunecat.

Teama lui Rowan devenea tot mai puternică, iar mintea lui încerca să înţeleagă de ce ajunsese Peps atât de sus pe acoperiş; un puternic sentiment de responsabilitate îl făcu să-şi dea seama că nu putea să fie decât ceva legat de el şi de Ivy. Farmacopatul cerceta o barcă mică, în momentul în care o mişcare îi atrase atenţia lui Rowan.

— Priveşte!

Într-adevăr, venea cineva spre ei, ieşind de sub pod încet şi cu mişcări dezordonate. Silueta se clătină, nesigură, şi se opri la un moment dat, ghemuindu-se lângă o lespede de piatră. Părea că se odihneşte şi-şi adună puterile.

Cecil şi Rowan ajunseră iute lângă estacagiu, unde Administratorul îşi scoase pelerina şi îl înfăşură în ea pe omul cel mărunţel. Suspinul de uşurare al lui Rowan se topi când se uită mai bine la elegantul estacagiu.

Căci Peps arăta cu adevărat jalnic. Hainele lui – splendida lui pelerină cu broderie de perle – erau zdrenţuite, iar faţa şi palmele aveau urme adânci şi dureroase de julituri. Era epuizat, iar timp de un minut nu avu puterea să rostească nimic; scoase doar un sunet piţigăiat.

După ce îşi reveni un pic, estacagiul îşi privi pelerina şi amuţi iar, şocat de halul în care arăta.

— Pe-pelerina mea! reuşi să îngaime într-un final, pipăind

splendida broderie a gulerului, acum numai zdrenţe. Când îşi trecu mâna peste mărgelele de perle atât de frumos aranjate, pietrele se dezintegrară, prefăcându-se în praf. Estacagiul se trase înapoi înspăimântat.Ochii îi ardeau din pricina apei murdare, aşa că îşi duse mâna la un mic buzunar în căutarea batistei, apoi se opri, căci îşi aminti că o pierduse. Atunci se chirci, lăsându-se deodată pradă lacrimilor.

— Peps, ce căutai pe acoperiş? îl întrebă Cecil.

El suspină.

— Încercam să te găsesc ca să-ţi dau vestea.

— Vestea? Cecil ridică din sprâncene.

— Dumbcane. Hemsen Dumbcane.

— Caligraful? întrebă farmacopatul, prudent.

— M-ai rugat să urmăresc orice mişcare suspectă, ţii minte, şi azi-dimineaţă Dumbcane şi-a făcut bagajele şi a părăsit podul Knox. Mi s-a părut imediat că e ceva ciudat cu el şi am fost convins că ai vrea să ştii. Ducea un sac plin de manuscrise făcute sul şi părea tare grăbit.

— Hemsen Dumbcane, repetă Cecil cu voce aspră. Ai văzut încotro s-a dus?

Peps scutură din cap.

— Am venit direct aici ca să te anunţ.

— Pe calea apei, îi răspunse blând Cecil.

— Mai e ceva... Peps se opri, încercând să-şi pună ordine în gânduri.

— Da?

— S-a întâmplat ceva ciudat.

Vocea lui Peps era tot mai stinsă, încât abia se mai auzea. Cecil şi Rowan se aplecară spre el.

— Pe când mergea de-a lungul podului Knox, părea, nu ştiu cum sună asta, dar părea că, la trecerea lui, totul se ofileşte şi moare.

Capitolul opt – Tapiseriile

Rowan era pedepsit. Fusese trimis la palat din cauza rolului pe care îl jucase în ştrengăriile doftoriceşti din acea dimineaţă. I se interzisese orice contact cu Ivy, care la rândul ei, era trimisă la laboratorul de farmacopatie, să-şi continue studiile cu doamna Pulch.

Începea să-şi dea seama însă că a fi pedepsit la palat prezenta anumite avantaje. Erau multe locuri în care să te distrezi şi multe comori pe care să le admiri. Băiatul era convins că avea mai mult de câştigat decât de pierdut.

Acum stătea nemişcat în faţa unui panou pe care era întinsă o tapiserie uriaşă.

Cele şapte tapiserii – adevărate minunăţii, rămase din vremea domniei fermecate a regelui Verdegris – înfăţişau o serie de scene de natură, iar cea care îl interesa în mod deosebit pe Rowan era ultima dintre ele. În mijlocul unei păduri luxuriante, în care se aflau tot soiul de plante, se găsea o tânără domniţă înveşmântată într-o rochie gri-perlă, atât de naturală, încât părea că ar fi coborât pe dată din decor dacă băiatul i-ar fi întins mâna.

Pe el însă nu fata îl interesa. Contempla ţesătura de lână, admirând o siluetă de un negru lucios, cocoţată pe umărul delicat al Domniţei, atât de întunecată, încât flacăra pâlpâitoare a lămpii din mâna lui părea înghiţită de micuţa creatură nemişcată.

Rowan se uita pierdut la imaginea lui Hâş. Bătrâna cioară a lui Ivy era atât de plină de viaţă când o cunoscuse el şi îi salvase de câteva ori. Acum era prizoniera acestei tapiserii, de când Cecil rostise cuvintele străvechi care treziseră pentru scurt timp la viaţă imaginile din ţesătură.

Atinse uşor lâna întunecată şi aspră, încălzită de răsuflarea lui, iar la lumina lămpii desluşi – era oare posibil? – o licărire de viaţă în ochiul negru ca cerneala al păsării. Pentru o clipă, degustătorul avu impresia clară că zărise camera din spatele lui şi propriul său chip reflectate în ochiul bătrânei păsări. Apoi însă imaginea dispăru, iar firele şi ţesătura îşi reluară locul.

— O să-i dai foc dacă te apropii mai mult, se auzi o voce din spatele fostului degustător.

Pasul lui Axlerod D. Roux era uşor, iar el nu dorise să-l

sperie pe Rowan, care sări însă înapoi alarmat. Lângă băiat se afla celebrul autor al celei mai preţuite cărţi de specialitate din ţinut, *Atlasul ţinutului Caux*, cunoscut şi ca un mare înţelept şi istoric.

— Curaj! Alex îi zâmbi tânărului său prieten, dar zâmbetul îi pieri văzând-o pe Hâş prizonieră în complicata ţesătură.

— Aruncăm o ultimă privire? întrebă estacagiul.

Rowan încuviinţă.

— E izolată de noi; în prezent, tot locul e ferecat în Subpădure.

Printr-un decret, Cecil Manx pusese ca toate cele şapte tapiserii minunate să fie reinstalate în palatul subteran al fostului rege, de unde fuseseră confiscate de regina Mătrăgună. (Îi plăcuseră într-adevăr nespus de mult, în special imaginea cât se poate de realistă a plantei ei omonime, mătrăguna.) Până la urmă, tapiseriile aveau să se întoarcă unde le era locul.

— Pare fericită. Nu-i rău pentru o cioară bătrână, remarcă Axle.

Rowan făcu încă un pas în spate, cât pe ce să se împiedice de corpul lăbărţat al lui Măcuşor, mistreţul căutător de nestemate care, ceva mai devreme, se întinsese confortabil în spatele lui. Acum îşi ţinea urechile ciulite spre intrarea de piatră ce se zărea dincolo de lumina care îl învăluia pe Rowan.

— Admiram grădina din jurul ei, mărturisi acesta.

— Toate astea au fost ţesute de mâini străvechi, călăuzite de mare meşteşug şi magie.

— În *Atlas* ai scris despre codul florilor, îşi aminti degustătorul, menţionând cartea lui preferată.

Axle dădu din cap, iar în ochi îi licări o luminiţă. Îl considerase întotdeauna pe tânăr foarte bine educat. Rowan continuă, încurajat.

— Ei bine, priveşte aici! arătă el cu degetul. Lângă Hâş şi domniţă cresc inima-fecioarei şi coarne. În cod scrie că înseamnă *suflet prizonier* şi *lucruri neterminate*. Să fie doar o coincidenţă?

O clipă, Axle rămase tăcut, admirând ţesătura.

— Mai e şi o ghindă acolo, lângă domniţă, îi arătă el.

— Ghindă... ăsta-i simbolul *vieţii veşnice*, nu-i aşa?

Axle făcu o pauză.

— Sau al unei morţi apropiate, adăugă învăţatul, căzut pe gânduri. Depinde cum e înfăţişată.

— Atunci, despre care este vorba?

— Limbajul secret al florilor se află pretutindeni. Trebuie doar să-l iei drept ceea ce este.

Rowan aştepta.

— Apoi – şi aici vine partea grea – trebuie să îl poţi înţelege. Să pui cap la cap toate informaţiile şi să le descoperi limbajul. Plantele ne pot spune şi învăţa multe lucruri. În afară de înţelegerea sensurilor de bază, pentru descifrarea lor este nevoie de un talent pe care doar puţini îl au.

Într-adevăr, Rowan îşi dădea seama că asta era partea cea mai grea. Dacă lumea vegetală vorbea într-un limbaj complex şi complicat, oare care era mesajul?

— Limbajul secret al florilor este o limbă pierdută, moartă, limba vechilor regi. „Cel ce vorbeşte cu copacii îi vorbeşte regelui" cită Axle. Acum natura s-a ascuns de noi şi nu mai vrea să fie interpretată.

— Chiar aşa?

— Când plantele sunt folosite pentru a otrăvi şi a face rău, ele nu-şi îndeplinesc scopul menit lor de natură. Prin urmare, aceasta se ascunde, devine izolată şi distantă. Supărată. Însă – brusc, vocea lui Axle deveni mai încrezătoare – există speranţă! Sunt semne că lumea plantelor se trezeşte la viaţă. Când Cecil a rostit cuvintele străvechi în faţa Mătrăgunelor şi tapiseriile au prins viaţă pentru un timp, efectul nu a fost intenţionat. Pur şi simplu acum lucrurile sunt mai puternice, mai vii. Ca şi cum tapiseriile nu s-ar fi retras complet, de fapt.

— Totuşi, asta nu prea a ajutat-o cu nimic pe Hâş, spuse Rowan cu amărăciune.

Cei doi se întoarseră iar spre ţesătura lipsită de viaţă.

— Dar cine spune că ăsta e finalul? cugetă Axle. Ne-a mai făcut ea surprize şi înainte, îi aminti el băiatului.

Aşa era; degustătorului îi veni în minte momentul când Axle îi dăduse ciorii să bea din puternicul elixir al lui Ivy şi urmărise apoi cum Hâş revenise la viaţă. Rowan fusese şi el salvat de acea licoare, dar amintirea aceea era umilitoare, căci suferise ruşinea de a fi otrăvit. Era cu adevărat un degustător lipsit de pricepere.

— Pe umărul cui e cocoţată Hâş? schimbă el vorba. Miji ochii spre imaginea domniţei, pe faţa căreia se citea o privire uluită, amestecată însă cu încă ceva, nemaipomenit de complex. Era uimitor de frumoasă.

Axle tăcea, încruntat. Era un mare învăţat, iar atunci când se

confrunta cu ceva necunoscut – ceea nu se întâmpla prea des –, sprâncenele i se uneau, încruntate.

— Acesta este unul dintre marile mistere ale acestor tapiserii, spuse el într-un final.

— Şi tapiseria asta? Rowan arătă spre un alt panou, pe care era înfăţişată o pădure noaptea. Desluşea cu greu imaginea slab luminată a unei grădini ordonate şi severe. Era atât de întunecată încât părea făcută din fire toarse din cenuşa cea mai neagră, din cea mai groasă smoală, din cea mai adâncă noapte fără lună. Pe cer, norii lânoşi se aglomerau neprietenoşi şi întreaga pădurice era înconjurată de un gard de fier forjat, bogat ornamentat şi impunător.

— Parcă ar sta să înceapă o furtună, trase concluzia degustătorul.

— Chiar aşa e, încuviinţă estacagiul.

Privind către imaginea întunecată, Rowan îşi dădu seama că se ridică pe vârfuri, încercând să ajungă mai aproape, deşi peisajul nu-i plăcea deloc. În spatele lui, Măcuşor se zbârli. Rowan nu putu scăpa de senzaţia că acolo se afla cineva, sau poate ceva, ascuns. Veni şi mai aproape şi îl izbi un uşor miros de mucegai. Într-o parte se vedea un pavilion abandonat – o clădire circulară, cu acoperiş ţuguiat, ce părea că fusese cândva folosită pentru a adăposti porumbei.

Zgomotul unor paşi repezi, care tropăiau pe podeaua de piatră din spatele lui îl întrerupse. Mistreţul fornăi, agitat, însă nu apăru decât un paj; gâfâia de zor, iar pieptul i se zbătea neliniştitor sub tunică.

— A, domnii Truax şi D. Roux, cât mă bucur că v-am găsit!

La vederea servitorului neobişnuit de însufleţit, Rowan se încruntă.

— Cum o mai duce Peps? întrebă Axle, sperând să mai capete ceva veşti.

— Bâiguie doar câte ceva despre apele, ăăă, duşmănoase. Se opri, părând că-şi cântăreşte cuvintele cu grijă. Vorbeşte de Wilhelmina, domnule.

— Wilhelmina?! repetă Axle, cu glas tăios.

Servitorul încuviinţă, agitat.

— Cine e Wilhelmina? întrebă Rowan.

Axle tăcea, încruntat.

— Sunt mulţi ani de când nu am mai auzit acel nume, spuse el după un timp.

— V-am adus mantalele, adăugă servitorul.

Rowan se întoarse spre paj.

— Te-ai ocupat de acea... livrare?

— Desigur, domnule Rowan. A fost făcută. Servitorul desfăcu şi îi ţinu lui Axle micuţa manta.

— Of, pot să mă îmbrac şi singur, bombăni acesta.

— Desigur, domnule, însă trebuie să vă grăbiţi. Administratorul vă aşteaptă pe amândoi pe Knox.

Capitolul nouă – Livrarea

Deasupra laboratorului de farmacopatie, în atelierul lui Ivy, cărţile groase despre plante şi ştiinţa lor zăceau neatinse, în ciuda insistenţelor unchiului ei de a se pune mai serios cu burta pe carte.

O alungase de pe pod cu o privire aspră, spunându-i că ajungea câţi vindecase în ziua aceea şi că Peps avea să fie îngrijit foarte bine şi fără ajutorul ei. Acum, Ivy stătea la fereastră, rodea vârful unui creion şi se uita la uriaşii vizitatori înaripaţi.

Aşa cum i se întâmpla destul de des în ultimul timp, îi reveni în minte imaginea ţinutului Pimcaux, acea privire scurtă, dar amăgitoare pe care reuşise să o arunce prin Intrare. Mama ei trecuse dincolo şi o implorase să o însoţească. În acel ultim moment în care o văzuse, pe fundalul câmpului galben, Clothilde păruse vulnerabilă, bolnavă.

În locul ei, în Pimcaux ajunsese Sorrel Flux.

Fata aproape că nu putea să îndure gândul că Sorrel Flux – fostul ei degustător, bolnav închipuit şi servitor al Breslei Degustătorilor – se afla acum în Pimcaux. Stârpitura aia gălbejită semănase în cale numai amărăciune. Înainte ca Vânturile din Caux să trântească uşa cea grea, fusese cât pe-aci să-i spună cine era tatăl ei. După privirea ipocrită şi satisfăcută a lui Flux, Ivy ştia că nu avea să fie o dezvăluire plăcută.

— Domnişoară, se auzi o voce stridentă din capătul încăperii. Pofteşte să deschizi cartea la pagina 137!

Câteva alambicuri din aramă fierbeau vesele în atelier, scuipându-şi esenţele concentrate, iar felurite clopote de sticlă pâcloasă acopereau plante vii – grădina improvizată a lui Ivy. În colţ, un tufiş de scumpie cu pompoanele lui leneşe îşi împrăştia florile şi răspândea din când în când valuri de boare parfumată. Plantele favorite ale unchiului ei, florile de gura-leului, se întindeau posace spre fereastră, împingându-se şi înghiontindu-se în lupta pentru palida lumină de toamnă.

Doamna Pulch, decretase pe loc Ivy, era o femeie plictisitoare care avea ceva ce o făcea pe fată să se împotrivească oricăror încercări de a-şi studia textele. Oftând, scoase de undeva o carte uriaşă şi o sprijini pe masă. Gândurile îi zburau însă în altă parte. Se gândi la Peps, sperând din tot sufletul că prietenul ei şi-a revenit. Îşi

aminti de privirea de pe faţa lui Rowan la sosirea înfricoşătorilor vulturi, iar asta îi aduse în minte gândul pe care sperase să-l ocolească o vreme. Îngrijorarea care o făcea să nu-şi găsească liniştea în timpul lecţiei interminabile era următoarea:

Profeţia rămăsese neîndeplinită.

Încă nu ajunsese la Pimcaux şi nu îl vindecase pe regele Verdegris.

Iar singura Intrare cunoscută spre fermecatul ţinut înrudit era ascunsă în oraşul Breslei Degustătorilor, Rocamadour, spre care aveau să se îndrepte foarte curând.

Doamna Pulch îşi dregea glasul şi îşi potrivea ochelarii de citit, pregătindu-se să înceapă exerciţiile de memorare a tabelelor cu elemente, când un clinchet strident anunţă prezenţa cuiva la uşa atelierului.

Ivy sări de la locul ei, însă profesoara ei era mai aproape de uşă, aşa că nu avu cum să ajungă acolo prima.

— Da? strigă doamna Pulch prin uşă, cu mâna pe clanţă.

— Aveţi o livrare, veni răspunsul.

— O livrare? Doamna Pulch se încruntă. Administratorul îi spusese că studiul fetei nu trebuia întrerupt sub nicio formă.

— O livrare de la palat, mai încercă o dată vocea fără corp.

Probabil că acestea erau cuvintele magice, căci, în mintea doamnei Pulch, de la palate soseau lucruri măreţe.

Uşa se deschise, dând la iveală un băiat care ţinea un enorm con învelit în hârtie maronie; un buchet de flori.

— Pentru Ivy cea Otrăvitoare. Doamna Pulch se încruntă când văzu biletul, îl citi, apoi dădu din mână şi îl concedie pe băiat fără să-i dea măcar un dram.

— Pentru mine? Ivy se repezi să îl apuce, însă profesoara fu mai rapidă; la urma urmelor, avea de partea ei ani întregi de experienţă care îi dădeau posibilitatea să anticipeze orice manevră strategică a tinerelor ei eleve.

Cu o sprânceană ridicată pedant, profesoara o înştiinţă că livrarea urma să fie confiscată până la prânz.

Prin urmare, Ivy Manx se aşeză să înveţe tabelele cu temperaturile de distilare a elementelor, care, după cum arată şi denumirea, sunt greu de memorat, chiar fără a mai pune la socoteală faptul că era distrasă de prezenţa în imediata apropiere a unui aranjament floral livrat doar pe jumătate.

Capitolul zece - Limbajul secret al florilor

În sfârşit, sosi şi vremea mesei. De obicei, doamna Pulch lua masa de prânz acolo unde îşi petrecea cea mai mare parte din zi, într-un scaun cu spătar drept, aflat în camera din faţă a laboratorului, scoţând din geanta brodată un sendviş împachetat în hârtie. Astăzi însă era vineri, spre marea bucurie a lui Ivy, iar vinerea doamna Pulch avea alt program.

Drept urmare, Ivy stătea cu nasul în *Atlasul ţinutului Caux*, celebrul tratat al prietenului ei Axle. Era un exemplar împrumutat – Rowan fusese drăguţ şi i-l dăruise pe al lui, deşi avea foile în dezordine –, căci pe al ei îl uitase la Nestemata Scobită în graba în care fugiseră de la birt.

În faţa ei se afla buchetul.

Însă nu era un buchet oarecare.

Era, fără îndoială, o combinaţie ciudată de frunze şi rămurele, cu completări stranii şi fără legătură, căci conţinea ierburi puternice şi îmbălsămate şi chiar şi vreo două ciuperci.

Aranjamentul în sine era vraişte, inegal, asimetric, câteva plante erau chiar puse cu tulpina în sus. Nu prea semăna a buchet de flori. Îi fusese trimis de prietenul ei Rowan Truax şi era un mesaj codat.

Pagina 746 a celebrului *Atlas* al lui Axle (unde începe tratatul „Limbajul secret al florilor”) deschide un lung capitol despre diferite şi vechi sensuri atribuite florilor din grădinile şi pădurile din Caux.

Dacă origi-nile sensurilor ascunse sunt învăluite în mister, despre limbajul florilor se credea că ar proveni din timpurile în care plantele se comportau aşa cum le arătau adevăratele lor firi, a căror varietate era ilustrată de denumirile lor. Astfel, pe atunci puteai fi ţinut treaz toată noaptea de lătratul lemnului-câinesc, iar razele florii-soarelui puteau lumina cerul la răsărit.

Vremurile fermecate apuseseră însă, iar ceea ce rămăsese de pe urma lor era întruchipat în limbajul florilor. Axle susţinea că, ajutat de această carte, puteai purta *în tăcere* o conversaţie spirituală, admirând în acelaşi timp vreuna dintre multele grădini sau păduri din Caux.

Limbajul secret al florilor era însă la fel de demodat şi de special ca omul care îl consemnase în scris. Nu numai că fiecare floare, plantă sau rămurică avea o semnificaţie precisă, dar poziţia ocupată în buchet şi felul în care era prezentată – de exemplu fără frunze sau coajă, ori chiar pusă de-a-ndoaselea – aveau un înţeles şi mai adânc, aşa că numai cunoaşterea acestui limbaj şi capacitatea de a exprima totul cât mai exact putea limita creativitatea unei persoane. Astfel, un lăstar de nuc-vrăjitor putea însemna fie *apărare*, fie *pericol*, în timp ce degeţelul-roşu putea simboliza *cinstea* sau *nesinceritatea*.

Buchetul lui Rowan reuşea să fie foarte expresiv. Îi dădea ultimele veşti despre starea lui Peps (condurul-doamnei pentru *odihnă confortabilă*, gălbenele pentru *savurarea unei băuturi calde*) şi vorbea despre întâlnirea amuzantă dintre Măcuşor, mistreţul căutător de nestemate, şi o uriaşă pisică vagaboandă (gheara-mâţei şi urechea-porcului). Dar lucrul care i se păru însă cel mai curios fetei era referirea la o întâlnire. O întâlnire într-o dugheană de pe podul Knox.

Capitolul unsprezece - Doza mortală

Doamna Pulch avea obiceiul să-şi dea întâlnire cu colega ei pe aleea Norului de Fum, unde, de altfel, se afla şi birtul ei favorit. Împreună, doamna Pulch şi prietena şi însoţitoarea ei, doamna Salivela1, obişnuiau să ia masa în atmosfera destul de elegantă a restaurantului Doza Mortală. Aici, profesoara lui Ivy avea plăcerea să-i împărtăşească detalii despre vindecările miraculoase făcute de Vlăstarul Profeţiei doamnei Salivela, al cărei profil nefericit şi starea de permanentă agitaţie îi dădeau aerul unui papagal.

Doamna Pulch era tare mândră de rolul pe care îl îndeplinea pe lângă Nobilul Vlăstar şi de aceea avea uneori tendinţa să se laude. Ca mulţi oameni din Caux, doamna Pulch era o povestitoare pasionată, care nu se codea să strecoare în firul poveştii câteva înflorituri. De la Doza Mortală aceste poveşti se răspândeau printre clienţii birtului; de pe aleea Norului de Fum ajungeau apoi rapid pe strada Aromelor (unde cei cu dare de mână îşi beau ceaiul), traversând cu iuţeală oraşul şi trecând în cele din urmă dincolo de zidurile de piatră din Templar, pentru a se răspândi în întreg ţinutul Caux. Şi cum despre locuitorii din Caux se puteau spune multe, dar nu şi că ar fi lipsiţi de imaginaţie, cu fiecare repovestire, incredibilele tămăduiri ale lui Ivy deveneau din ce în ce mai fantastice.

În curând, vestea despre dibăcia lui Ivy ajunse atât de departe, încât întreg ţinutul Caux vorbea despre vechea Profeţie, iar viitorul ţării părea că apasă pe umerii fetei.

Astăzi, doamna Pulch avea un public mai numeros ca de obicei. Doza Mortală era mai aglomerat ca oricând, pentru că mulţi dintre pacienţii alungaţi ai Vlăstarului Profeţiei îşi găsiseră adăpost (şi un prânz cald) în birt, după ce fuseseră nevoiţi să părăsească podul Knox.

Astfel că, atunci când Ivy trecu prin faţa Dozei Mortale, doamna Pulch nici că băgă de seamă. Ţinea în mână un pahar cu rom fierbinte cu unt şi proslăvea un nou triumf pasionant al Vlăstarului Nobil, care pentru a doua oară în acea zi plecase pe furiş de la studii spre Knox.

Capitolul doisprezece - Dugheana lui Dumbcane

Buchetul lui Rowan fusese foarte clar în privinţa adresei dughenei, iar Ivy – care era pricepută într-ale otrăvurilor, dar nu prea ştia cum să spargă lacăte – răsuflă uşurată când găsi uşa deschisă. Pipăi peretele în căutarea întrerupătorului şi imediat un bec prinse viaţă în colţul de lângă tejghea. Însă filamentul era vechi şi fără putere, astfel că lumina părea hotărâtă să rămână în colţul ei strâmt, iar Ivy fu nevoită să aştepte ca ochii să i se obişnuiască cu întunericul. Rămăsese în faţa peretelui pe care se afla alfabetul ilustrat al lui Dumbcane, iar la început, când privirea îi căzu pe literele extravagante, i se păru că era pradă unei iluzii provocate de lumina slabă.

În umbrele întunecate ale micii dughene, literele se deplasau şi se mişcau în contururile lor ornamentate, licărind straniu, ca şi când ar fi fost duse de vânt.

Se aplecă înainte ca să cerceteze ce alesese Dumbcane pentru litera *B*.

Deasupra semicercurilor etajate ale majusculei era înfăţişată o bijuterie, sub forma unui fluture de nestemată desenat delicat, ce-şi etala aripile. Însă ce tehnică, ce tuş! Tremura şi vibra, părând că bate din aripile cristaline în dugheana întunecată. Pe dată Ivy îşi aminti de propria ei nestemată, de străfulgerarea de lumină ce ieşea din miezul ei scobit. Celebre pentru puterea de a-i apăra de otravă pe cei ce le purtau, aceste pietre fuseseră pe vremuri considerate mai preţioase decât oricare alte bogăţii din Caux. Însă Ivy o îndrăgea pe a ei pentru că îi amintea de birtul care îi fusese casă. Odată cu căderea Mătrăgunelor, propria ei nestemată dăduse naştere unei cascade de culori, ca toate celelalte nestemate din ţară. Apoi, după o scurtă vizită de rămas-bun, dispăruse.

Privi din nou imaginea desenată de Dumbcane. Era o interpretare liberă. Deşi semăna mult cu o nestemată, îi lipseau frumuseţea măreaţă şi graţia pe care mai toţi le asociau imediat cu acestea; de fapt, era cam urâtă, iar Dumbcane îi desenase un cap pocit, de om, un cap care arunca o mică uitătură răutăcioasă.

— Îhh! Fata se trase înapoi şi aproape că se împiedică de

ceva. Ce...?

Privirea îi întâlni un animal extraordinar. Era o pisică, însă lui Ivy îi trebui ceva timp până să se dumirească. Era grozav de mare şi uimitor de murdară. Încâlcită şi plină de gloduri, blana ei cenuşie era pătată de o vopsea închisă la culoare – ba nu, de tuş, îşi dădu seama fata. Pur şi simplu era un cuib de purici. Dar, deşi insectele săreau de colo-colo pe urechile şi botul animalului, acesta nu părea să fie deranjat de ele.

Şi ce miros!

Fără să vrea, Ivy se trase un pas mai în spate şi se înghesui în hârtiile îngălbenite ale tabloului lui Dumbcane.

— Hei, pisi, încercă ea să o cheme.

Pisica nu reacţionă în niciun fel. Pe faţa mare şi rotundă avea o privire de nepătruns. Ivy se dădu şi mai în spate. În momentul care urmă, o pagină desprinsă de pe perete pluti, căzând pe podea între ele, aşa că Ivy avu destul timp să se uite bine la ea. Ceea ce văzu era atât de fără noimă, încât făcu un pas înainte. Pisica scoase un sunet ameninţător.

— Aha! exclamă fata, privind creatura printre gene. Aşa, carevasăzică?

Uşa şubredă a dughenei caligrafului se deschise brusc, lăsând să se reverse o rază de lumină care căzu pe pergamentul de la picioarele ei.

— Ivy? se auzi o voce cunoscută. Ce naiba cauţi aici?

— Unchiule Cecil! Axle! Rowan! zâmbi ea, făcându-i cu ochiul lui Rowan. Veniţi să vedeţi ceva! Lângă pisică e o imagine care îmi seamănă *întru totul*!

Capitolul treisprezece - C de la „cioară”

Care pisică? Administratorul tărâmului Caux făcu un pas înainte în dugheană, iar pe umeri îi căzu colbul adunat în ani şi ani de zile. Ivy clipi. Într-adevăr, ciudata pisică dispăruse.

— Da, care pisică? întrebă Rowan de probă. Era foarte alergic, aşa că adulmecă aerul cu nervozitate. Lângă degustător, Măcuşor se zbârli.

— Ciudat! Ivy luă pergamentul de pe podea. N-are importanţă. Ia uitaţi-vă la fata din desen! Nu-i aşa că arată exact ca mine? Şi aici, pe gard. Cioara! E Hâş! Aş recunoaşte-o oriunde.

Într-adevăr, o cioară era aşezată pe gardul de fier vechi şi dărăpănat. Examinară cu toţii pagina. Hârtia era îngălbenită şi fragilă şi se vedea de departe că era veche. Era încercarea lui Dumbcane de a ilustra litera C. În imagine, o fetiţă cu păr auriu stătea lângă o poartă încuiată. O cioară mare era cocoţată în apropierea ei.

— Hmm, mormăi Axle. Există o oarecare asemănare. Estacagiul se întoarse spre Administrator. Cecil?

Cecil privi pergamentul mai de aproape, apoi cercetă cu insistenţă dugheana întunecată.

— Se pare că acest Hemsen Dumbcane avea o imaginaţie bogată.

Privirea i se opri asupra unui grup trist de ghivece cu flori aşezate în vitrina magazinului. Erau pline doar de pânze de păianjen şi de cenuşă.

— *C* e de la cioară, se dumiri Rowan, adresându-i-se lui Ivy. Sunt desenate şi flori de cincifoi. Degustătorul vorbea despre floarea care era blazonul bunului Rege. Sigur că da! *C* vine de la „Copil” – Copilul Nobil. Examină pagina cu mai mare atenţie şi reuşi să zărească un fel de grădină enormă, mai în spate, însă hârtia era foarte decolorată.

— Totuşi e ciudat. Pare să fi fost desenată cu foarte mult timp în urmă. Rowan ridică din umeri.

Ivy făcu sul pagina, apoi, găsind la şorţ un buzunar gol, o puse înăuntru.

Cei mari răscoleau acum prin documente părăsite şi vechi tocuri, pensule şi sugative care făceau parte din instrumentele

obişnuite ale meşteşugului lui Dumbcane. Axle aruncă o privire la picioarele sale, unde caligraful abandonase un teanc de suluri de pergament. Unul era deschis, completat numai pe jumătate.

— Pare să fi fost un falsificator talentat.

— Şi foarte prolific. Cecil desfăcu fără precauţii un pergament aflat în apropiere, ridicându-l în lumina palidă. Administratorul şi estacagiul schimbară o privire întunecată, apoi se îndreptară iute spre haosul de pe masa de lucru a lui Dumbcane.

— Nu există decât un singur loc unde pot să se mai afle încă astfel de texte fermecate, spuse precaut Cecil.

— Rocamadour, răspunse Axle pe un ton amar.

Din poziţia în care se aflau, Ivy şi Rowan puteau zări blazonul decăzut al Mătrăgunelor, care mai atârna încă deasupra intrării în dugheana caligrafului.

— Unde crezi că a plecat? şopti Rowan.

— Dacă are măcar un dram de minte, cât mai departe de Breasla Degustătorilor, răspunse Ivy.

— Asta n-are nicio importanţă. Când Vidal Vinegret o să afle că a angajat un hoţ, n-o să se dea în lături de la nimic ca să-l găsească.

Ivy privi în jur spre grămada de hârtii în dezordine; câteva purtau deja urmele paşilor lor. Înţelesese că Hemsen Dumbcane avea o arhivă de o valoare inestimabilă. Oare ce urma să facă Directorul Breslei când avea să descopere că numeroasele lui manuscrise fermecate nu erau decât falsuri?

Capitolul paisprezece - Feriga rea

Privirea farmacopatului fusese atrasă de ceva; un colţişor al unui manuscris aproape transparent ce ieşea de sub grămada haotică de pe masă. Dădu la o parte câteva teancuri de coperte din piele, fără conţinut, şi diferite suluri de pergament abandonate.

Era ultima operă a lui Dumbcane, un pergament numai parţial terminat, al cărui original se afla acum în mâinile celor din neamul Taxus. Pe foaie părea să fie imaginea unei uşi desenate pe jumătate, înconjurată de un scris mărunt, de nedescifrat. În mijlocul ei era încolăcit un şarpe auriu, pe post de ciocănel.

Axle examină desenul cu interes. La marginea documentului, acolo unde caligraful îşi abandonase munca, liniile întrerupte păreau că tremurau şi se agitau, dornice să fie completate, parcă sporovăind ca păsările cântătoare, părând aproape vii.

— Au caracteristicile magiei lui Verdegris, deşi sunt fără îndoială nişte falsuri, mormăi Axle. E absolut imposibil. Gândeşte-te numai ce fel de materiale trebuie să folosească pentru a crea opere care par atât de reale.

— Ar avea nevoie de uneltele pe care le folosea regele, zise Cecil. Penele, pergamentul sunt destul de uşor de procurat. Cu cerneala, însă, e altă poveste.

— Se spunea că în cerneală se afla magia şi că, fără ea, paginile nu ar părea aşa cum sunt, adăugă Axle. Dar reţeta s-a pierdut.

— Se pare că nu. Cecil se încruntă şi răsuci supărat pagina falsă.

Între timp, Rowan fusese atras de uşa deschisă a cămăruţei din spate a lui Dumbcane, unde, printre perdelele groase şi decolorate, reuşea să pătrundă o rază subţire de lumină filtrată. Aruncă o privire înăuntru, iar la început, avu impresia că încăperea era folosită doar pentru depozitare, întrucât Hemsen Dumbcane plecase într-o aşa de mare grabă, uitând complet de ordine. Podeaua şi masa de scris erau acoperite de hârtii îngălbenite şi răsucite, cu hărţi mari şi rulate, prinse în panglici, ce păreau foarte vechi, iar în capătul încăperii se afla un fişet deschis şi cu sertarele scoase.

Curioasă, Ivy venise lângă Axle, iar acum cei doi stăteau împreună pe vârfuri, contemplând harababura. Întinzându-se peste

birou, ea apucă una dintre cutiile abandonate, murdară şi acoperită cu o crustă patinată, întunecată şi solzoasă. Fata răsuci capacul, fără succes. Încercă din nou, cu mai multă putere. Apoi, după ce îşi folosi toată forţa – căci cutia era închisă ermetic –, capacul se deschise, dar imediat camera se umplu de un miros ascuţit, imposibil de suportat, care îi făcu pe toţi să tuşească şi să îşi acopere iute feţele.

— Aaaa! Ai grijă! strigă Cecil.

Cu ochii plini de lacrimi, Axle o ajută pe Ivy să pună la loc capacul cutiei, însă un strop tot sări, astfel încât cerneala toxică ateriză pe birou, într-o baltă tremurătoare. Ca din pământ apăru un nor de musculiţe.

— Ferigă rea! Axle se îneca în cuvinte. Dumbcane a fabricat cerneală din plante otrăvitoare! Se trase câţiva paşi înapoi, îndepărtându-se de picătura agresivă. Într-adevăr, temerile cele mai mari ale lui Axle se adevereau. În efortul său de a copia manuscrisele cele vechi şi de a înlocui originalele cu falsuri, Dumbcane folosise cerneală fabricată din ferigă rea, cea mai puternică şi periculoasă plantă cunoscută, incredibil de volatilă şi de violentă. Axle se temea nespus de ea. Era nevoie de un rege mare şi puternic pentru a-i stăpâni firea ascunsă şi imprevizibilă.

— Ferigă rea? Unde a găsit-o? Din câte ştia Ivy, planta era de multă vreme socotită dispărută. Brusc, simţi cum o ia cu ameţeală.

Cei trei se uitau şovăitori spre pata întunecată. Stătea acolo, fără a se revărsa peste margini, ca o mică baltă cu un luciu neobişnuit; avea o licărire ca de mercur şi o purtare asemănătoare. La suprafaţă rămăsese o mică bulă de aer, ce reflecta batjocoritor feţele îngrijorate ale celor trei. Avea un tremur gelatinos, de parcă ar fi avut consistenţa groasă a unui sirop, ceea ce făcu să fie şi mai mare surpriza atunci când balonul se sparse, iar lichidul se scurse rapid peste marginea mesei şi pe podea, răspândindu-se în mii de sfere perfecte ce dispărură în lumina slabă a dughenei.

O clipă, în încăpere se aşternu o linişte absolută.

— Trebuie să plecaţi chiar azi, sparse într-un final tăcerea Cecil Manx. Misiunea noastră nu mai poate întârzia.

— Azi? exclamă Ivy. Dar nu sunt gata!

— Nu, unchiul tău are dreptate. E timpul să plecăm. Axle încuviinţă solemn.

— De ce? Fata îşi încrucişă braţele, sfidătoare.

— Nu se ştie cum, Dumbcane a dat peste feriga rea, care

trebuie împiedicată să ajungă în mâinile lui Vidal Vinegret, altfel...

— Altfel ce?

— Altfel pământul verde din Caux va ajunge cenuşă. Nu va mai exista nicio Profeţie care să fie îndeplinită şi nicio uşă către Pimcaux. Cecil se îndreptă spre fereastra lui Dumbcane şi ridică ghivecele cu plante moarte, drept exemplu. Va rămâne numai întuneric şi distrugere.

Ivy se cutremură. – Ăăă... îi chemă vocea nesigură a lui Rowan din cealaltă încăpere, unde reuşise cu greu să ajungă la fişet. Cred că am găsit ceva important.

Fostul degustător se întoarse în cameră, ţinând cu mâini tremurânde un plic subţire.

— E un dosar cu numele meu.

Capitolul cincisprezece – Liftul

Deodată, Cecil ieşi din dugheana mohorâtă, deschizând larg uşa, în căutarea aerului curat. Privind spre pod, văzu că vulturii se retrăseseră, preferând acum acoperişurile şi balcoanele în locul străzilor pietruite, însă de sus răzbătea până la ei sporovăiala lor ameninţătoare. Căruţa cu leacuri a lui Ivy zăcea abandonată şi răvăşită lângă vechiul lift de metal. Măgarul rămăsese cu stoicism alături de un morman de fân şi mesteca de zor.

— Spre *Voiajul lui Trindle*! strigă farmacopatul, îndemnându-i pe toţi să-l urmeze.

Ca un exemplu strălucit de vad comercial, Knox număra, printre prăvălii şi tarabe, şi câteva birturi. Spre ghinionul grupului, drumul îi purtă chiar pe lângă Doza Mortală, unde, aţâţată de povestirile doamnei Pulch despre puterile de tămăduire ale lui Ivy, o mulţime zgomotoasă de foşti pacienţi în devenire se revărsa în stradă după ce îşi golise pungile în interior.

— Ea e! strigă cineva din mulţime, arătând-o pe Ivy cu un deget butucănos. Vindecătoarea!

— Opriţi-o! Fuge!

Clienţii lui Ivy se repeziră pe pod, cerând să fie vindecaţi. Dacă mai devreme, în acea dimineaţă, rândul fusese oarecum potolit, acum, când Ivy ieşi din prăvălia lui Dumbcane, se transformase într-un grup mult mai dezordonat de orăşeni nemulţumiţi. Dădeau cu toţii din coate pentru a ajunge mai în faţă, gălăgioşi şi puşi pe harţă.

— Ăăă... Ivy îl privea Cecil cu o privire care cerea iertare.

— Lăsaţi-ne să trecem! dădu ordin Cecil, cu voce tunătoare.

— Cecil Manx, Administratorul tărâmului Caux, v-a dat un ordin! mârâi Axle.

Pentru o clipă, păru că Administratorului avea să i se împlinească voia, însă apoi, după o scurtă ezitare, mulţimea izbucni în proteste, înaintând spre cei patru, astfel că Ivy şi restul grupului începură să dea înapoi – un pas, încă unul –, apoi o luară la fugă cât îi ţineau picioarele.

— Acolo! strigă Axle, care nu reuşea să ţină pasul cu ei şi rămânea în urmă. Liftul! Într-adevăr, era singura soluţie.

În spatele lor, doamna Pulch se amestecase printre oameni,

firea ei curioasă nepermiţând niciodată unei mulţimi înfuriate să rămână necercetate. Se pregătea să muştruluiască orice muritor – şi îşi agita ameninţător gentuţa –, indignată de purtarea nedemnă la care asista. Dar, când o văzu pe eleva ei cea neastâmpărată care se retrăgea de pe pod, înţepeni uluită şi fu înghiţită de mulţimea năvălitoare.

Cu o smucitură, Cecil deschise cuşca ruginită, sub privirile indiferente ale măgarului. Îi împinse în spaţiul cel strâmt mai întâi pe Rowan, apoi pe Ivy şi în cele din urmă pe Axle. Maşinăria scârţâi ameninţător.

— Nu e loc decât pentru trei! îi strigă Ivy, cuprinsă de panică.

— Nu pe mine mă vor. Ochii îi licăreau în timp ce închidea cu zgomot uşa de metal şi îi prindea încuietoarea. Farmacopatul privi peste umăr la mulţimea care avansa.

— Ai grijă de tine, Ivy! Cecil se întoarse spre ea. Fie ca privirea să-ţi poposească iar în Pimcaux, iar de data asta şi picioarele.

Cu o plesnitură puternică, lovi cu toiagul căldarea cu fân a măgarului, care se puse în mişcare stârnind o cascadă de zgomote.

— Unchiule Cecil! strigă Ivy.

Coborau tot mai mult, clătinându-se şi învârtindu-se ameţitor.

Mult timp, imaginea care îi venea lui Ivy în minte când se gândea la podul Knox – şi la unchiul ei, de altfel – avea să cuprindă o mare de cizme cu tălpile roase şi subţiate de atâta purtat.

Capitolul şaisprezece – Plecarea

Apele liniştite ale râului Marcel nu trădează niciuna dintre tainele ascunse în adâncurile lui. Dacă ar fi dragat, ar ieşi la suprafaţă o întreagă colecţie de obiecte: pantofi vechi, flacoane, inele goale pierdute. Însă pe noi nu ne interesează acum decât călătoria. Apele şerpuiesc prin inima tărâmului Caux, avându-şi sursa în mici izvoare subterane din nord, aflate nu departe de ferma familiei lui Rowan, care curg apoi pe sub nenumărate estacade (şi peste destul de multe apeducte). Udă atât păduri ciudate, cât şi câmpii pline de vegetaţie. În unele locuri curg liniştit, dar în altele sunt repezi, cu vârtejuri adânci şi trecători înguste, mărginite de roci calcaroase. Marcel curge pe lângă casa copilăriei lui Ivy – birtul Nestemata Scobită – şi pe sub nepreţuita estacadă a lui Axle. Bineînţeles, şerpuieşte şi prin Templar, capitala ţării. Iar de acolo o ia spre mare.

Cu o oprire importantă în cale.

Voiajul lui Trindle aproape că nu făcea niciun zgomot înaintând pe apă. Ivy, Rowan şi Axle nu auziră decât un vag gâlgâit în momentul în care se depărtau de chei. Apoi, când Trindle înduplecă motoarele să pornească la drum, tot ce răzbătea până la ei era un tors liniştit. Plecau spre Rocamadour fără fast şi pe furiş, ca hoţii.

— Am scăpat ca prin urechile acului, recunoscu Rowan, pe când străbătea împreună cu Ivy coridoarele înghesuite ale navei spre cabinele lor.

Ivy încuviinţă. O munceau o sumedenie de sentimente şi nu-şi găsea defel liniştea. Cine ştie când avea să-l revadă pe unchiul Cecil? Ultima dată când fuseseră despărţiţi, el rămăsese închis în temniţa Mătrăgunelor mai bine de un an.

În Rocamadour – chiar dacă acolo era Intrarea către Pimcaux – existau cu siguranţă o mulţime de primejdii înspăimântătoare. Părea că nu-i era dat să-şi ia rămas-bun de la unchiul ei aşa cum se cuvine.

Ivy şi Rowan constatară că vaporaşul era echipat neaşteptat de bine. Avea o mulţime de cabine şi coridoare joase, însă era plin cu numeroasele pachete rămase nedesfăcute de la mutarea lui Peps, pentru că, într-adevăr, aceasta era noua casă a estacagiului. Cutii, haine şi nepreţuita canapea de catifea fuseseră depozitate fără nicio noimă pe vas, astfel că deplasarea printre ele devenea o adevărată aventură.

Ivy ocoli un taburet foarte umflat şi dădu peste un impozant bust de marmură. Semăna clar cu Peps (deşi era mult mai mare decât originalul) şi avea chiar zâmbetul plin de sine al estacagiului.

— Rowan, îşi aminti fata, trebuie să fie şi Peps pe aici, pe undeva! Încă nu-şi văzuse prietenul de când acestuia i se făcuse rău. Cu siguranţă avea să le fie un plăcut tovarăş de călătorie şi avea să le ofere nenumărate distracţii. Trindle, ştia ea, avea să conducă vaporul, iar Axle avea să stea tot drumul cu nasul în cărţi.

De undeva, de sus, se revărsă o cascadă de mileuri de dantelă.

— Da. Succes în căutarea şi găsirea lui, mormăi Rowan.

Ivy şi Rowan reuşiră să îşi găsească până la urmă cabinele

exact în spatele unui teanc de cufere lucioase, care nu se opreau din legănat. Lucrurile lor fuseseră aduse în camere, iar cuferele erau în aşteptare, însă spiritul de aventură al lui Ivy era puţin afectat de plecarea grăbită, care acum, în camera tăcută, i se păru deodată şi mai definitivă. Cabina avea un hublou prin care se vedeau malurile râului, iar Ivy se gândi să urce şi să-l caute pe Peps.

În locul lui, îl găsi pe Axle, care stătea gânditor pe punte şi îşi nota observaţiile într-un carneţel. Rowan era deja acolo. Nici el nu părea că doreşte să stea singur în cala vasului.

— A, bun! Estacagiul îşi potrivi pince-nezul. Sunteţi amândoi aici. Tocmai îmi reciteam notiţele.

Ivy oftă şi se aşeză lângă Rowan, care îşi ştergea nasul cu o batistă umedă.

— Desigur, timpul este foarte important. Rocamadour se află la poalele dealurilor de lângă Nodurile Povârnite şi, pe lângă multe alte mijloace de apărare – urzici înţepătoare şi obişnuiţii ciulini uriaşi – este înconjurat de o pădure de nepătruns de păducel şi rugi de mur de netrecut. Trindle ne poate duce până la Ciupercă.

Auzindu-i vorbele, copiii schimbară priviri uimite. Axle continua neabătut:

— La urma urmei, ăsta e doar un vas. Împreună cu Peps, se va întoarce la Templar. La Ciupercă însă vom fi primiţi cum se cuvine; are un loc special în inima mea, iar acolo voi putea să pun la cale ultimele amănunte. Se află în umbra oraşului Rocamadour, unde, după cum ştiţi, vom găsi Intrarea care a mai rămas. Estacagiul îi privi prudent. Însă ţineţi minte! Intrarea către Pimcaux este o uşă a lui Verdegris.

— O uşă a lui Verdegris? întrebă Ivy.

Axle consultă un teanc dezordonat de hârtii aflat lângă el, iar când o găsi pe cea pe care o căuta îşi ridică privirea.

— Făcută din pergament.

Rowan îşi suflă nasul şi tuşi.

— Mă scuzaţi. Pot să jur că te-am auzit spunând că uşa spre Pimcaux este făcută din pergament.

— Bineînţeles! Din ce altceva să fie făcută?

Ivy era cât pe-aci să enumere diferitele materiale care ar putea fi întâlnite când te trezeşti în faţa unei uşi – lemn, piatră, până şi sticla aidoma chihlimbarului din Subpădure. Însă Axle vorbea mai departe.

— Uşa este din pergament pentru că se află într-o carte! Cred

că aţi avut deja o astfel de, ăăă, experienţă?

Într-adevăr, cei doi văzuseră o astfel de uşă magică în aglomeratul birou al lui Axle, iar amintirea ei făcu să-i tresalte inima lui Ivy, amintindu-şi de o perdea întunecată şi ciudatul fior al magiei.

— N-au fost toate cărţile lui Verdegris distruse în incendiu? întrebă Rowan ursuz.

Axle deveni serios.

— Asta nu. Era ascunsă.

— Ascunsă! Unde? întrebă Ivy.

Brusc, Axle păru că se intimidează.

— Rămâne de văzut.

— Păcat că nu putem să-l întrebăm pe Dumbcane, spuse Ivy gânditoare. Scribul părea să ştie unde erau ţinute manuscrisele valoroase.

— Axle, ce-i cu toată agitaţia asta din pricina unui scrib care fabrică cerneală din ferigă rea? întrebă brusc Rowan. Dacă regele Verdegris a scris cu aceste cerneluri, ce le face atât de periculoase?

Estacagiul îşi îngustă ochii.

— Feriga rea nu e folosită la întâmplare; de fapt, nu e folosită deloc. Ea este cea care se foloseşte de tine. Dumbcane a fost necugetat şi neglijent când a utilizat în scop personal o astfel de forţă. Imediat ce regele Verdegris şi-a dat seama de adevărata ei natură, a pus să fie distrusă până la ultima. Axle făcu o pauză. Gândiţi-vă, rogu-vă, la celălalt nume al ei.

Potolit, Rowan încuviinţă, dând din cap.

— Care alt nume? făcu Ivy.

Axle se întoarse spre Rowan, care cită cu uşurinţă:

— „Feriga rea – variantă Buruiana rea. De evitat cu orice preţ. Lucru uşor de realizat, căci, din fericire, este o specie dispărută. Denumire învechită: Făcătoarea-de-regi.”

— Făcătoarea-de-regi? Ivy se încruntă. Probabil că era o idee bună ca o otravă numită Făcătoarea-de-regi să fie ţinută departe de un om doritor să conducă lumea.

Axle vârî mâna în vestă şi scoase un pachet.

— Am adus asta pentru tine de acasă, Ivy.

Ivy se lumină la faţă. Desfăcu pachetul din hârtia în care era învelit şi găsi ceva ce-i era foarte cunoscut.

— *Atlasul* meu! exclamă ea bucuroasă. Într-adevăr, era propriul ei *Atlas* cu autograf, pe care îl uitase în graba cu care

părăsise birtul unchiului ei. Era plin de însemnările ei înflorite şi pătat de diferite substanţe vărsate în timpul experienţelor ei. Mirosea a acasă.

— Mulţumesc, Axle! Acum pot să ţi-l înapoiez pe al tău... spuse, întorcându-se spre Rowan.

Degustătorul dădu din cap. Se gândea la altceva. Aerul proaspăt de pe punte îi alina nasul înfundat. De când urcaseră la bordul *Voiajului lui Trindle,* se simţea rău şi respira cu greutate, fiindu-i greu să se concentreze. Curând, descoperi sursa acestei stări de rău. Într-un colac de frânghie unsuroasă stătea încovrigată o pisică de dimensiuni colosale.

O pisică grozav de murdară, plină de pete de cerneală.

Capitolul şaptesprezece – Şase

Hei, asta-i pisica din dugheana lui Dumbcane! exclamă Ivy când Rowan îi arătă unde dormea animalul.

Mâţa îşi continua somnul, fără să-i bage în seamă.

— Sunt sigură. Mamă, da' ştiu că e mare! continuă fata, apropiindu-se. Oare ce-o căuta aici?

De fapt, era un oaspete neinvitat.

Trindle ducea dorul unor curse de şoareci, iar când apăruse mâţa – care avea o poftă de mâncare uriaşă – răsuflase uşurat. Casele plutitoare sunt într-un permanent asediu; şobolani, şoareci şi alţi musafiri nepoftiţi plutesc adesea la marginea apei. În timp ce căuta un nume pentru noul lui animal de casă, curând acesta se impuse de la sine. Pisica supravieţui atât scufundării într-o oală cu ulei rânced, cât şi căderii de două ori peste bord, aşa că se putea spune cu siguranţă că, în prezent, îşi trăia cea de-a şasea viaţă, dacă era adevărat că o namilă ca ea era înzestrată numai cu nouă vieţi. Lui Trindle îi fusese uşor să-i aleagă numele.

Se numea Şase.

— Deocamdată, spuse Axle râzând.

— Priviţi, are şase degete la fiecare labă din faţă! observă Ivy. La fel ca părinţii ei şi părinţii acestora mai înainte, animalul se născuse într-adevăr cu un deget în plus la fiecare labă din faţă, iar la vânătoare, cele douăsprezece degete reprezentau un avantaj şi mai nedrept.

Şi fiecare labă din faţă avea şase gheare lucitoare, pe care Rowan nu putu să nu le observe.

Degustătorul era îngrozit. Nu auzise niciodată ca vreo pisică să facă vreun lucru folositor. Descoperise sursa răului puternic de care suferea! Nicicând nu mai avusese o alergie atât de urâtă. Monstrul acela nu părea să fie interesat de propria-i dichiseală sau de alte activităţi obişnuite cu care îşi omoară timpul pisicile, precum spălatul, pieptănatul sau dichiseala. Lenevea acolo, torcând zgomotos şi scoţând din când în când mârâituri scrâşnite şi înfundate. Pe când el privea sursa suferinţei sale cu ochi din ce în ce mai iritaţi, creatura îşi ciuli o ureche zdrenţuită şi căscă, iar jumătate din faţă păru că-i e înghiţită de un şirag mărinimos de dinţi şi gingii. Pur şi simplu colcăia de purici.

— Phiu! Rowan privi creatura printre gene. Pisica asta mizerabilă s-a tăvălit prin cerneala lui Dumbcane!De fapt, în curând Şase se dovedi a fi o mare sursă de probleme. Era o mâţă fără urmă de loialitate – sau, mai degrabă, cu o loialitate croită pe interesul ei. (Nu foarte diferită de a oricărei alte pisici.) Numai că, din păcate, nu aveai cum să îi prezici boacănele – nici măcar înţelepţi ca Axle şi Cecil nu o puteau face –, pentru că loialitatea este demonstrată numai când este pusă la încercare.

Rowan rezistă cu greu impulsului de a înşfăca arătarea de ceafa flocoasă şi murdară şi de a o arunca pe mal. Ce înlocuitor nedemn pentru Măcuşor, preaiubitul lui mistreţ căutător de nestemate! Spre oroarea lui, Ivy scărpina acum urechea ruptă a lui Şase cu un deget îndrăzneţ. Mai rău, avea să afle în curând că Trindle nu accepta cu niciun preţ să alunge mâţa.

Se părea că drumul spre mohorâtul oraş Rocamadour avea să fie chiar mai neplăcut decât îşi închipuise bietul degustător.

Capitolul optsprezece – Leacul

Peps D. Roux rămăsese liniştit în pat în noua lui casă de pe *Voiajul lui Trindle*, unde zăcea singur, prost dispus şi cu temperatură. De-abia dacă simţi când motoarele prinseră viaţă şi vasul începu să plutească. I se năzărea că patul de sub el se mişca de-a lungul râului Marcel ca o plută, iar când se urni să deschidă hubloul, se simţi o clipă descumpănit, căci nu ştia unde se află. Zări câteva potârnichi guralive, cocoţate pe un raft din colţul cabinei lui; fără să se mire, le ceru politicos să-l lase în pace. Dar acestea se simţiră jignite (deşi Peps îşi dăduse silinţa să fie politicos) şi se transformară în vulturi hidoşi ca să-şi arăte supărarea, iar estacagiul se ascunse sub pătură tremurând. Apoi, când vulturii începură să se rotească prin cabina lui mică, lovindu-se de pereţi, doborând mobilierul şi împrăştindu-şi mizeria pe podea, Peps se ghemui şi mai mult. Sub aşternut, le auzea şuieratul, care curând se transformă într-o ceartă groaznică despre cum putea să capete un estacagiu cel mai bun gust, şi de-abia atunci hotărî că păsările făceau parte din delirul lui. Totuşi, pentru siguranţă, rămase în continuare ascuns sub pături.

Acolo îl găsi şi Ivy.

Împreună cu Şase, explorase vasul până când ajunsese la cabina unde îşi petrecea convalescenţa Peps. La început, crezu pur şi simplu că patul nu fusese aranjat, dar când deschise fereastra ca să împrospăteze aerul închis, auzi un strigăt demn de milă. Părea că vine de sub aşternuturi, aşa că le dădu la o parte. Se alarmă când văzu că din mândrul estacagiu rămăsese doar o umbră, atât era de palid şi tras la faţă, iar când acesta începu să bată câmpii despre păsări cu intenţii rele, gata să-l înfulece, ea se duse imediat după Axle.

Toţi căzură de acord că necazurile lui Peps se trăgeau de la mutarea pe casa plutitoare. Toată lumea ştie că estacagii nu se împacă bine cu apa, mai ales de când dispăruseră hangiţele care stăpâneau râurile. Era ca şi cum şi-ar fi râs de propriul lui noroc, îndepărtându-se de locuinţa tipică pentru cei din branşa lui – adică de sub un pod –, astfel că, dacă alesese să locuiască pe apă şi nu deasupra ei, nu era de mirare că avea să sfârşească rău.

Şi chiar îi era rău.

— Ivy! Clipi şi deschise ochii; vocea îi era aspră şi răguşită. Era doar o mână de om, întins în pat, cu păturile trase strâns sub bărbie. Ajută-mă, strigă el, cu un glas plin de suferinţă.– O să te ajut, Peps, îl linişti ea cu blândeţe, aşezată la căpătâiul lui. În spatele ei stăteau trişti toţi ceilalţi de pe vas – Axle, Rowan şi Trindle –, care se adunaseră când Ivy dăduse alarma.

În şorţul ei de laborator se aflau fel de fel de lucruri, o piatră de râu care îi plăcea, dopuri de diferite mărimi, eleganta literă *C* a lui Dumbcane pe care o luase din dugheană. Pe scurt, nimic care să-i fie de ajutor. Toate cele de care avea nevoie se aflau într-un morman rămas pe Knox.

Îşi coborî privirea spre faţa schimonosită a lui Peps, în timp ce-i ţinea mâna rece într-a ei. Dădu la o parte câteva şuviţe care cădeau pe sprânceana cândva mândră a estacagiului şi îi puse mâna pe frunte. Numai că încercările ei de a-i alina chinul lui Peps se reduceau la atât, în timp ce o altă forţă, mai puternică, îşi făcea simţită prezenţa.

Un miros necunoscut îi invadă brusc nările – un miros greu din dugheana lui Dumbcane –, făcând să-i revină ameţeala, şi pe dată podeaua, vasul însuşi, părură că oftează din greu. Clipi, dar nu mai văzu *Voiajul lui Trindle*, nici întunecatul râu Marcel, ci doar un pâlc mic şi straniu de arini.

Părea că e învăluită într-un giulgiu de ceaţă şi umbră şi pe dată se simţi mai mare decât cel mai lung râu şi mai mică decât cea mai neînsemnată ghindă. Fuioare de ceaţă zdrenţuită se prindeau de ramurile duşmănoase ale pădurii, mici nori jalnici, rupţi din cer.

Peps era acolo, şi totuşi nu era. Era făurit din aceeaşi beznă care îi întuneca vederea. Părea că doarme.

Dincolo de copacii subţiri şi neprietenoşi, atenţia îi fu atrasă de o poartă ce i se părea ciudat de cunoscută. Iedera verde se încolăcea pe stâlpi, strălucitoare în acel peisaj mohorât. Aducea o briză nouă. Când se apropie, observă că poarta înaltă de fier forjat era splendidă şi se termina cu figuri sculptate. Fu însă întâmpinată de o tăcere stranie, izvorâtă din absenţa neobişnuită a albinelor, a păsărilor, sau a vieţii de care e plină o grădină.

— Hei! strigă ea, lipindu-şi faţa de zăbrele.

Oare unde mai văzuse curtea asta?

Privi în jur. Era o grădină mare, foarte frumoasă, dar îngrijită de o mână fermă şi disciplinată. Straturile îngrijit tăiate şi viţa îmblânzită se întindeau la nesfârşit şi dispăreau la distanţă într-un

desiş de negură. Într-o parte, se afla un mic pavilion; un foişor cu stupi de albine, întreţesuţi în formă de clopot.

— E cineva acasă? Mai făcu o încercare. Încercă porţile şi văzu că sunt încuiate.

Apoi se auzi vuietul unui tunet îndepărtat şi îşi aminti de Peps.

Norii se adunau, rostogolindu-se grăbiţi, iar curând se simţi ameninţarea unei furtuni iscate din senin şi fu din nou asaltată de mirosul înţepător al cernelurilor lui Dumbcane. O luă la goană printre copacii care se zvârcoleau, devenind acum tot mai deşi, tot mai înfricoşători.

Se grăbea, însă nu reuşea să înainteze. În spatele ei, auzi un sunet de metal izbit de metal; când se întoarse, văzu că poarta grădinii era deschisă. Numai că acum priveliştea zărită prin arcadă era complet pustiită; rândurile frumos tăiate şi viţa ordonată dispăruseră. În locul lor, se întindeau numai rugi de mur. Totul fusese invadat de tufişuri dese, ţepoase şi noduroase. Apoi locul fu învăluit de o lumină albastră, palidă şi tremurătoare, iar Ivy contemplă un fulger şi avu neplăcuta senzaţie că mai urma încă unul.

Însă înainte ca acesta să apară, scena dispăru, întovărăşită de slabe clinchete de clopoţei, iar fata se pomeni clipind sub lumina strălucitoare a soarelui, ce se revărsa dintr-o fereastră circulară, pe *Voiajul lui Trindle*. Peps se afla din nou lângă ea.

Feţele cunoscute de lângă ea erau care mai de care mai uluite.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă Rowan, uimit.

Ivy clipi.

Blana încâlcită a lui Şase era zburlită.

— Ăla a fost un fulger? Axle nu se adresa cuiva anume. Aici, înăuntru?

— Mă întreb dacă o să plouă, răspunse Trindle, căpitanul vasului, agitat.– Ăăă – Ivy? Rowan se încruntă. Aş putea să jur că ai... ei bine... când a fulgerat, parcă ai fi dispărut. Râse nervos.

Nimic din toate astea nu o interesa pe Ivy, pentru că se lupta cu propria ei revelaţie. Brusc îşi aminti unde mai văzuse acea poartă de grădină. Cu o tresărire care-i dădu fiori reci, recunoscu imaginile pe care le văzuse în desenul făcut de Dumbcane pentru litera *C*. Ca să se asigure, scoase foaia pe care se afla desenată.

Mirarea tuturor fu atât de mare, încât abia după câteva minute observară că cel mai entuziasmat dintre ei era Peps, în picioare,

întinzându-se şi mergând de colo-colo plin de viaţă.

Capitolul nouăsprezece – Talismanul

Nimeni nu ar fi avut cum să fie mai surprins de cursul evenimentelor decât Ivy. Se simţea de parcă doamna Pulch însăşi ar fi inclus-o într-una dintre povestirile ei. Dispăruse de pe casa plutitoare, ajunsese în grădina misterioasă şi se întorsese odată cu fulgerul, la o însănătoşire miraculoasă!

— Inexplicabil! trase concluzia Axle.

— De neînţeles, completă Trindle.

— Miraculos, şopti Rowan, apoi strănută. Asistase el şi altădată la vindecările lui Ivy, dar nu la aşa ceva. Îi tămăduise pe el şi pe Hâş, dar cu ajutorul tonicului pe care îl crease. Acum era vorba despre ceva cu totul nou, pentru care nu exista nicio explicaţie.

Plin de culoare în obraji şi cu ochii strălucitori, Peps fu primul care lăudă miraculoasa însănătoşire obţinută de fată.

— Ivy! se entuziasmă el. Mă simt ca şi cum aş avea jumătate din vârsta mea!

— Aşa e! Axle dădu din cap, cu smerenie. Niciodată nu te-am văzut într-o stare atât de bună, nu pari să ai mai mult de o sută cincizeci de ani!

Complimentul îl făcu să roşească pe Peps.

Axle îşi cercetă din nou fratele, uluit. Dar Peps îşi găsise unul dintre cufere şi scotocea prin el, făcând să zboare prin aer cape, blănuri şi mantii de catifea.

— Ah! strigă el, cu vocea înfundată din pricina elegantelor veşminte. Se răsuci cu o mină triumfătoare. Iar acum, Ivy Manx, sunt gata să-ţi ofer un mic simbol al recunoştinţei mele!

— Peps! Ivy era înfricoşată. Nici măcar nu ştiu ce am făcut...

— Prostii! Să nu mai aud aşa ceva, domnişoară. Modestia nu mai e la modă! Îşi vârî pumnul cărnos în buzunăraşul unui frac foarte elegant din cufăr, terminându-şi astfel căutarea înfrigurată. Hmm! O scurtă privire îngrijorată, apoi una triumfătoare se perindară pe faţa lui netedă, iar apoi îşi deschise palma; în ea se afla un mic obiect strălucitor, care atrăgea lumina ce pătrundea prin hublou.

— Ce e? Ivy se aplecă, neputându-şi stăpâni curiozitatea.

Era ceva subţire şi delicat, având într-un capăt o gaură ovală şi întunecată.

— Un ac de pălărie? întrebă ea.

— Un ac de brodat? sugeră Rowan.

— Da’ de unde! Oare ce mai învăţaţi voi acum? E o ţivlitoare 1. O ţivlitoare de argint. Un fel de talisman. Ăăă, i-a aparţinut cuiva foarte drag mie. O să-ţi aducă noroc. Peps zâmbi, devenind brusc foarte asemănător cu bustul său de marmură, în timp ce fericea încăperea cu priveliştea dintelui său de aur.

Axle îl apucă de mână şi privi în palmă. Pe faţa lui bărboasă apăru o privire surprinsă, apoi una furioasă.

— Peps! O clipă, expresia elegantului estacagiu se schimbă, de parcă îi cerea iertare. Nu mi-ai spus niciodată că ai un talisman al cârciumăreselor!

— Nu m-ai întrebat.

— Ce se face cu el? întrebă Ivy, examinându-l.

— Vrei să spui, în afară de faptul că îl porţi? Peps ridică din umeri. Luă obiectul, care era atârnat de o panglică de mătase, şi îl înnodă la gâtul lui Ivy.

— Mulţumesc, presupun că am nevoie de cât mai mult noroc.

— Este un talisman cu mari puteri, o avertiză Axle. Tare mi-ar plăcea să-l studiez...

Rowan îşi drese vocea răguşită.

— Ăăă, ar putea să-mi explice cineva ce-i aia o hangiţă?

Capitolul douăzeci - Ape tulburi

Atlasul ţinutului Caux era cartea de referinţă, mai presus decât toate celelalte din ţară, între multele sale pagini numărându-se antidoturi pentru otrăvuri, simbolistica ascunsă a florilor şi chiar câteva pasaje fermecate, tainice. Însă, într-un fel, era enervant de incompletă.

Cartea fusese scrisă de Axlerod D. Roux ca o replică la regimul otrăvitor al Mătrăgunelor şi la ridicarea la putere a Breslei Degustătorilor şi era instrumentul folosit de cei ce îşi doreau să rămână în viaţă în perfidul tărâm Caux.

Fusese cartea preferată a mârşavei regine Mătrăgună. Pentru că era tare iubită, atât de prieteni, cât şi de duşmani, Axle alesese cu înţelepciune să nu includă în ea nimic contestabil – alegând mai degrabă faptele dovedite –, pentru a nu fi catalogat drept eretic şi aruncat în temniţă pentru trădare. Totuşi, unele evenimente din istoria ţinutului Caux erau mult prea importante pentru a fi lăsate deoparte, iar acestea erau ascunse adânc în text. Rowan descoperise un astfel de fragment, care prezenta în amănunt trista poveste a regelui Verdegris.

Dar hangiţele îi scăpaseră dintr-un cu totul alt motiv.

Axle nu scrisese despre ele, pentru că dispariţia lor era învăluită în prea multă mâhnire.

Estacagiul îşi drese glasul şi dădu uşor din cap.

— Hangiţele, începu Axle, domneau peste ape tulburi. Păru că îşi adună gândurile. Erau locuitoare ale ţinutului Caux, iar când Intrarea spre Pimcaux a fost deschisă, au fost invitate acolo în vizită. Era însă o înşelătorie josnică, iar Vidal Vinegret a trântit uşa în urma lor. Vocea i se pierdu.

Peps fu cel care continuă.

— Erau soţiile noastre, spuse el simplu.

Ochii lui Ivy erau căscaţi de uimire. Prin urmare, mai avea un motiv să meargă în Pimcaux, gândi ea, apoi le împărtăşi gândul şi celorlalţi. Trebuiau să se grăbească să ajungă la Rocamadour.

Degustătorul însă o privi urât. Rowan nu părea să împărtăşească graba celorlalţi de a ajunge la Rocamadour. Era nespus de nenorocit în compania lui Şase şi era convins că aceasta îl ameninţa când Ivy se întorcea cu spatele. Şi îi ducea nespus dorul lui

Măcuşor; i se părea nepotrivit să plece undeva fără el.

De fapt, mohorâtul oraş al Breslei Degustătorilor era ultimul loc în care ar fi dorit să se afle. Era dat în urmărire, ca degustător căruia i s-a retras gulerul, iar dacă era prins, îl aştepta un viitor sumbru. Îşi simţea capul ameţit, ochii îi lăcrimau şi îl ameninţa un nou val de strănuturi. Pe când Rowan regreta plecarea pripită, Şase şerpui printre gleznele lui Ivy, ajungându-i aproape până la mijloc şi lăsând în urmă smocuri de blană şi fire ascuţite din mustăţi. Rowan era convins că era cu ochii pe el, în timp ce pernuţele mari ale labelor ei se strecurau fără zgomot de-a lungul scândurilor de pe punte.

Se simţi şi mai nenorocit. Era nevoit să se întoarcă exact în locul de care se temea atât de mult. Breasla Degustătorilor îşi pedepsea sever degustătorii renegaţi, rezervându-le o osândă de-a dreptul cumplită, născocită chiar de temutul conducător al Breslei, Vidal Vinegret, pedeapsa supremă pentru un degustător, care făcea ca acesta să nu mai poată gusta niciodată nimic: înlăturarea chirurgicală a limbii.

Prins în menghină între Şase şi Rocamadour, băiatul nu îşi dorea decât să fie singur.

Capitolul douăzeci şi unu - Toane proaste

Starea de rău nu-i produce nimănui prea mare încântare. Prin urmare, iritarea ce pusese stăpânire pe Rowan Truax putea fi iertată. În posomoreala lui, era convins că Ivy ţinea cu pisica, pentru că Şase nu era niciodată prea departe de ea, şi era aproape sigur că ghemul ăla afurisit de noduri şi încâlceli se ţinea după el.

Însă toanele sunt toane, adesea inexplicabile şi copleşitoare. Nu îl încântau deloc micile becuri cu filamente delicate care bâzâiau plăcut, aprinse prin orice ungher al casei plutitoare. Nu îl încânta nimic, poate doar singurătatea, căci devenise tot mai capricios de când îşi începuseră călătoria de-a lungul bătrânului fluviu, în lumina slabă, spre ruine singuratice şi stânci joase.

Deşi lumina era plăpândă şi anemică, Ivy era încrezătoare şi veselă. Găsindu-l pe fostul degustător singur, se apucă să vorbească despre felul în care călătoreau.

— Nu spunea mereu Axle că a merge cu vaporul este pur şi simplu cel mai bun mod de a vedea orice şi absolut totul? se entuziasmă ea.

Însă Rowan nu dorea să discute despre acest subiect – de fapt, nu voia să discute despre nimic –, aşa că îi răspunse aşa cum o făcea de ceva timp încoace, adică printr-o tăcere adâncă. Ivy îi aruncă pe furiş o privire piezişă, căci observase că, în ciuda obiceiului său, prietenul ei fusese foarte retras de când urcaseră la bordul casei plutitoare, însă puse totul pe seama presiunii create de apropierea de Rocamadour.

— Drăcilă? încercă ea, referindu-se la floarea care simboliza o dispoziţie proastă. Crăiţă?

Din nefericire pentru Ivy, Rowan nu accepta să i se mai amintească de proasta lui dispoziţie, aşa că îi dădu o replică scurtă.

— Lichen, pufni el, ca să-i dea de înţeles că voia să fie singur.

— Bine. Fata se răsuci pe călcâie. Dar nu putu să nu-i mai spună ceva la plecare. Crin portocaliu – deşi nu asta gândea – şi nemţişor – ceea ce chiar gândea.

Dacă e să comparăm cu modul în care decursese plecarea lor, ziua următoare trecu fără evenimente, cu o singură excepţie remarcabilă.

Rowan privea abătut peste balustradă, când vaporul încetini

puţin şi râul se lăţi, transformându-se într-o baltă liniştită. Copacii de la marginea luminişului erau în cea mai mare parte mesteceni şi frasini îngălbeniţi; toamna avea rareori strălucire, din cauza nimicitoarelor Vânturi din Caux. Cu toate acestea, aici era o mică scânteiere de culoare, care era de două ori mai plăcută, aşa cum se reflecta pe suprafaţa râului Marcel.

Cu mintea golită de gânduri, Rowan privea fix apa. Un guzgan ce lăsa în urmă un iz de mosc înota abătut pe suprafaţa lucioasă a apei, lăsând în urma lui mici unde. Se îndrepta spre malurile mâloase şi, acolo, se strecură pe o potecă, până ce dispăru în ierburile înalte. Degustătorul se sătură să-l mai aştepte să-şi facă iar apariţia şi tocmai se pregătea să iasă din starea de amorţeală şi să-şi caute altă distracţie, când ceva îi atrase atenţia.

Un smoc de ierburi tremură nu departe, iar în locul respectiv Rowan zări o mişcare. Pe fondul nuanţelor de galben şi brun mohorât din pădure, pata de un roşu viu sărea imediat în ochi.

Rowan se încruntă, ca să fie sigur de ce vedea.

Da – chiar acolo. O siluetă cu o glugă roşie se pierdea în lumina amurgului.

Capitolul douăzeci şi doi – Avertismentul

Erau nevoiţi să ţină seama de vreme, căci odată cu lăsarea întunericului, se făcuse mai rece. Axle era absorbit de norii joşi; ar fi vrut să examineze imediat cerul de noapte al ţinutului Caux cu câteva dintre instrumentele lui de alamă. În schimb, se văzu nevoit să-şi petreacă timpul bombănind, cufundat în vechi volume sau smulgându-şi barba, pe când blestema râul cel umflat.

Ivy fu bucuroasă că avea veşminte de lână; le găsise pe când scotocea prin cufărul de călătorie. Le îmbrăcă imediat. *Atlasul* ei era deschis pe pat, acolo unde îl aruncase mai devreme. Inspirată, se apucă să răstoarne pe podea tot conţinutul cufărului şi să facă inventarul. Mici carneţele – numai bune să-şi noteze experienţele cu ierburi – şi creioane. O mulţime de cărţi de-ale ei. Pachete de seminţe (cine îi făcuse bagajul o cunoştea bine, se pare). O pungă ceruită cu drajeuri de violete. Pe fundul cufărului dădu în sfârşit de ceea ce căuta: un mic sac de piele în care se afla trusa ei de otrăvuri.

Deasupra se afla o scrisoare.

Draga mea Ivy,

Acesta este un avertisment.

Tot ce ştim din Profeţie sunt fragmente disparate; multe pagini ale ei au pierit în flăcări. Ceea ce ştim, însă, e că există forţe mari şi puternice care doresc cu tot dinadinsul ca tu să dai greş. Calea de tămăduitor reprezintă salvarea ta. Va trebui să-ţi aminteşti asta pentru a lupta cu ceea ce vei întâlni în drumul tău.

Îţi vei practica propriul tău fel de tămăduire. Nu al meu. Cum tu te pricepi la astfel de ierburi, ar fi o greşeală din partea mea să te trimit fără ele la Rocamadour şi în Pimcaux. Încearcă să fii însă cu băgare de seamă. Poate că tovarăşa ta mult iubită, Hâş, nu mai e alături de tine, dar spiritul ei nu e niciodată departe.

Ai încredere în vechile scrieri, copila mea:

Cei care caută

Urmăresc ciorile,

Căci ciorile nu mint niciodată.

Unchiul tău iubitor,

Cecil Manx

Ivy îşi dădu seama că îşi ţinuse răsuflarea cât citise scrisoarea, aşa că acum, după ce respiră adânc, îşi puse şorţul.

Şi începu să robotească.

În mod ciudat, Ivy cunoştea câteva reţete care alinau alergiile, însă cunoştea mult mai multe care le produceau. Vechea ei metodă – metoda Iederei Otrăvitoare – îi adusese mare profit de pe urma vânzării prafurilor de mâncărime şi a unor poţiuni şi tonice groaznice care puteau declanşa stări precum cea în care se afla acum Rowan sau chiar mai rău (mult mai rău!). Dar acum se puse pe treabă – cu un praf de salcie şi un vârf de rugină –, ca să-l ajute pe băiat să-şi recapete sănătatea. Şi buna dispoziţie.

De obicei era în elementul ei printre vălătucii de abur ciudat şi valurile înecăcioase de praf de cărbune, însă astăzi un gând nou îi distrăgea atenţia. Cu greu se putea concentra, aşa că uită să întoarcă clepsidra cu care măsura distilările. Iritată, dădu la o parte un fir de păr răzleţit pe faţă şi o luă de la capăt.

Nu-i stătea mintea la lucru. De-ar fi fost aici Hâş! Ea ar fi putut s-o îndrume cu blândeţe în direcţia cea bună.

Se gândi la grădina misterioasă şi întunecată pe care o văzuse. Oare ce se afla dincolo de porţi? A cui o fi fost? Şi de ce o desenase Dumbcane atât de bine cu ajutorul cernelurilor sale ciudate, alături de propriul ei chip?

Dar cel mai mult o interesa ce fel de plante creşteau acolo.

Îşi dădu seama că licoarea ei mai avea nevoie de ceva, aşa că se îndreptă spre patul dezordonat şi smulse câteva fire de pe spatele lui Şase, apoi le adăugă în fiertură. Pisica îi aruncă o privire obraznică, apoi, cu o plesnitură de coadă, îi întoarse spatele.

Feriga rea.

Era fascinată de planta care avea atâta putere.

În birtul unchiului ei, cu Hâş alături, inventase un adevărat leac universal împotriva otrăvurilor de orice fel. Însă nu putea reface reţeta, oricât s-ar fi străduit. Asta era cea mai mare dezamăgire a ei. Se întreba ce alte licori ar fi putut inventa cu ajutorul ferigii rele. Cu siguranţă ea, Ivy cea Otrăvitoare, ar avea cunoştinţele necesare pentru a o folosi fără reţinerea necesară şi pentru a-i învinge puterea dominatoare. Regina Ivy, se gândi încântată Prinţesa Licorilor.

Tresări brusc, când îşi dădu seama ce greşeală face. Gânduri ca acesta îi aduseseră numai necazuri lui Herbert Dumbcane! Mai rău, îşi dădu seama că îi amintea de cineva. Cineva apropiat ei.

Mama ei.

Nu-şi dorise Clothilde gloria de a-l vindeca pe Rege? Nu era ea grozav de supărată tocmai pentru că nu acesta îi era destinul?

Ivy se ridică dezgustată, răsturnând flacoanele şi balanţa din faţa ei, şi dădu peste cap experimentul.

Faptul că Ivy îşi abandonă astfel îndeletnicirea se dovedi a fi un lucru bun, căci oricum Rowan nu ar fi putut fi convins să bea licoarea. De altfel, băiatul nu ar fi putut fi convins să facă mai nimic şi cu atât mai puţin să povestească despre ciudata siluetă roşie pe care o zărise mai devreme. Se simţea atât de nenorocit, încât era hotărât să nu spună nimănui nimic despre acea întâlnire.

Capitolul douăzeci şi trei – Ceaţă

Ultimul lucru pe care îl zăriră înainte de a fi înghiţiţi de o ceaţă deasă şi atotputernică fu o mică estacadă de fier undeva deasupra, ce se întindea între stâncile înalte din dreapta şi din stânga lor. Era o imagine liniştitoare. Chiar de acolo, de jos, Ivy zări lumina chihlimbarie a unui foc ce dansa pe tavan, care imediat o duse cu gândul la minunata estacadă a lui Axle, aflată lângă casa ei din copilărie. Apoi, brusc, totul deveni cenuşiu.

Era o ceaţă incredibil de deasă. Fuioarele ei încolăcite aveau greutate şi volum şi miroseau a subsol umed. De fapt, ieşea din râul Marcel, pe măsură ce frigul dimineţii întâlnea căldura apei. Negura o obosi pe Ivy, care se duse până la urmă la culcare.

Se întinse în pat, luptându-se cu Şase pentru a-şi face loc, apoi deschise *Atlasul*. Se trezi în faţa unei pagini de la sfârşitul volumului – o secţiune plină de însemnări, intitulată „Apendice IVb: Dicţionar de simboluri”. Pe ea se afla imaginea unui şarpe care îşi înghiţea coada.

Ivy începu să citească, iar gândul îi zbură la ciudatele imagini ale creaturilor fantastice din prăvălia lui Dumbcane. La uşa aurită, care avea acelaşi simbol.

Uroboros:

Un şarpe care îşi înghite propria coadă. Un simbol clar al Gustului, însuşit de Breasla Degustătorilor, dar care are origini mult mai vechi.

Avea sentimentul că era vorba de mult mai mult.

Se hotărî ca, de îndată ce avea să aibă ocazia, să discute despre Uroboros cu autorul *Atlasului*.

Dimineaţa, Ivy se trezi cu cotorul cărţii lipit de faţă. Simţea că s-a schimbat ceva. Motoarele nu mai funcţionau.

Capitolul douăzeci şi patru - Ciuperca de Iarbă Sălbatică

La început nu se văzu nimic, în afară de ceaţă. Ivy se înghesui pe punte, alături de Axle şi de Peps, apoi li se alătură şi Rowan. Trindle încetinise vasul, care se târa lent, şi trebuia să sune din când în când din cornul de ceaţă.

Apoi, ca şi cum răsuflarea unui uriaş şi-ar fi croit drum, ceaţa se deplasă, rostogolindu-se. Încă mai atârna nemişcată peste pământ şi peste apă, dar dincolo de ea, apărură parcă din cer uriaşe coloane masive de fier. Pe lângă ele, *Voiajul lui Trindle* părea minuscul. Călătorii îşi strâmbară gâturile privind în sus spre mănunchiul vertical de coloane negre; metalul gros ieşea dintr-un nor de deasupra pentru a se pierde apoi din nou, mai jos, în ceaţa de nepătruns. Ai fi zis că sunt nişte picioare fără trup, imense şi stranii.

— Ciuperca, îi strigă Axle lui Trindle, aflat în cabina cârmaciului.

Trindle opri complet motoarele, iar vaporul merse mai departe, săltând ca şi cum s-ar fi aflat pe un nor, şi în curând pilonii estacadei dispărură.

Ivy se pomeni că trage aer în piept.

De undeva, de sus, se auzi un zgomot de metal care loveşte alt metal, apoi linişte.

Din fericire, mai apăru o spărtură în ceaţă, iar când vălul se ridică din nou, din loc în loc întunericul înlocui cenuşiul. Acum picioarele întrezărite căpătară şi un corp – corpul unei estacade aflate pe un nor mohorât, fantomatic şi desprins de pământ. Era complet izolată.

— E uriaşă! şopti ea.

— Şşşşt! Axle duse degetul la buze şi ascultă.

Ivy aşteptă, apoi, într-adevăr, se auzi un clinchet, la început îndepărtat, apoi din ce în ce mai aproape.

— A! Să vedeţi ce spectacol! Axle li se adresa lui Ivy şi Rowan. Tratament clasa întâi. Absolut senzaţional! Ciuperca este etalonul cu care sunt comparate toate celelalte.

După un timp, care lui Ivy i se păru exagerat de lung, un obiect întunecat fu coborât la pupa. Era un fel de lift, se dumiri ea.

Pe care se afla un bileţel.

Pe el scria:

Nu sunt locuri.

Plecaţi!

— Să plecăm? Lui Peps nu-i venea să creadă.

Axle încă mai ţinea între degete biletul nepoliticos – scris pe o hârtie impecabilă, cu o caligrafie elegantă, care confirma că era trimis de Ciuperca de Iarbă Sălbatică.

— Da’ mă rog, cine se cred? Peps începea să spumege, gata să dea drumul la insulte.

— Bănuiesc că e dreptul lor, spuse Axle, ridicând din umeri.

— Dar e un hotel, Axlerod. Şi încă unul pentru estacagii.

Auzind aceasta, Ivy privi în sus cu şi mai mult interes.

Axle căută în buzunarul interior al hainei un creion, cu gândul că poate un mesaj politicos le-ar deschide drumul. Era sigur că era vorba doar de o simplă neînţelegere, pe care avea să o rezolve cu ajutorul unor explicaţii. Începu să scrie.

Peps îşi aranjă ţipătoarea eşarfă portocalie, aruncând-o neglijent pe după umeri, şi îşi şlefui inelul cu sigiliu.

— Nu te mai obosi! Văd eu despre ce e vorba.

Cu aceste cuvinte, omuleţul sări în liftul de lemn.

— Nicidecum, nu fără mine! îi reproşă Axle, apoi sări şi el.

Nici Ivy nu voia să rămână mai prejos, iar Rowan nu dorea să fie lăsat nicăieri singur alături de Şase.

Peps răsuci o manetă ce părea foarte veche şi întreg mecanismul începu să urce.

— Hmm, se plânse Peps, după ce inspectă cuşca posomorâtă. Se pare că ne-au retrogradat şi ne-au trimis liftul pentru mărfuri.

Capitolul douăzeci şi cinci - Nu sunt locuri

Ciuperca de Iarbă Sălbatică era o estacadă măreaţă, bogat ornamentată, care dăinuia în Caux din timpurile străvechi în care lucruri măreţe erau construite pentru a dura, dar şi pentru a fi admirate. Era o estacadă-hotel, mare şi impunătoare, făcută din piatră, lemn şi fier. Interiorul era foarte elegant. De afară însă, piatra, lemnul şi fierul alcătuiau un pod uriaş, aruncat într-un arc deloc graţios peste două stânci de calcar uriaşe. În funcţie de momentul din zi în care o priveai, Ciuperca ameninţa fie să sară de la locul ei, fie să se prăbuşească în apele de dedesubt.

Arhitecţii fuseseră uluiţi. Planurile lor – întinse pe şapte sute de pagini – imaginau linii elegante şi curbe graţioase, dar în loc de asta, se aleseseră cu un ansamblu care, după terminare, semăna nespus de mult cu o ciupercă întinsă deasupra apelor. Aşa că demontaseră totul şi o luaseră de la capăt, ajungând din nou la acelaşi rezultat, încă şi mai înfiorător. Era clar că asta se întâmpla din pricina vreunei magii; poate era vorba de vreo vrajă făcută de o hangiţă supărată.

Căci, într-adevăr, cum hangiţele erau stăpâne peste cursurile de apă, se ştia că aveai nevoie de binecuvântarea lor pentru duce la bun sfârşit construcţia vreunui pod sau a unei punţi. Iar constructorii neglijaseră tocmai acest lucru foarte important: să obţină aprobarea hangiţelor.

Când fusese terminat, pe acoperişul cocoşat crescuseră smocuri de iarbă sălbatică, neîmblânzită, care invadau până şi cele mai ascunse cotloane ale structurii Ciupercii. Stâncile verticale laterale, împreună cu apele de sub ele, formau în acest loc al râului un fel de tunel aerodinamic, aşa că uneori Ciuperca scotea nişte sunete asemănătoare unor mugete. Dar asta n-avea importanţă; dacă fusese într-adevăr vorba de vreun blestem al unei hangiţe înfuriate, acesta fusese dejucat. Ciuperca de Iarbă Sălbatică devenise imediat celebră, ajungând un punct de atracţie foarte popular, iar în curând, toţi cei care luaseră parte la construirea remarcabilei estacade îşi închipuiră că nu-şi doriseră nicicând ca ea să aibă altă înfăţişare.

Pe când liftul urca încet pe sub întinsa structură, grupul păstră

tăcerea. Călătoria era presărată de pauze îngrijorătoare, când liftul se oprea din ascensiune şi stătea atârnat în aer, răsucindu-se leneş, pentru a se târî apoi îndărăt. Ivy se ţinea strâns de balustrada de alamă uzată ce încingea interiorul cuştii, dar asta nu-i alunga prea mult teama produsă de urcuş. Pe sub estacadă era agăţat un fel de muşchi verde foarte des care părea să fie deranjat de urcuşul lor. Bucăţi mari se desprindeau de pe suprafaţa umedă şi cădeau peste ei ca o avalanşă de bărbi umede şi pline de noroi.

— Văd că au rămas în urmă cu întreţinerea, spuse Peps cu dispreţ, uitându-se cum o dâră verde şi lipicioasă se scurgea pe geam...

În sfârşit, ajunseră; partea de sus a liftului atinse cu o bufnitură o serie de trape cu arcuri, apoi, cu un crescendo final de zgomot metalic, se opri chiar sub hotel. Cu un pocnet, vechitura ajunse în hol, unde se opri săltând zdravăn.

Uşile se deschiseră, dând într-o încăpere ce părea închinată pietrei şi oglinzilor. Cu toate acestea, locul arăta ca şi cum ceva mai demult avusese loc o confruntare între lumină şi oglinzi, iar cea dintâi se retrăsese îmbufnată. Ceea ce rămăsese erau oglinzi şi pietre şlefuite lipsite aproape complet de strălucire. Era o încăpere remarcabilă, pentru că vizitatorul se aştepta să-şi găsească imaginea reflectată în fiecare ungher, numai că asta nu se întâmpla, ceea ce îl făcea să se minuneze fără încetare de propria lui existenţă.

Ivy păşi prima afară din lift, pe un covor de un roşu aprins, urmată de ceilalţi. În faţa lor, se afla o tejghea.

Peps fu primul care sună clopoţelul, plin de nerăbdare, în timp ce îşi rotea privirea prin hol.– Ce fel de primire mai e şi asta? întrebă el fără a se adresa cuiva anume, apoi mai sună o dată clopoţelul şi îşi trecu degetul înmănuşat pe tejghea, să vadă dacă era prăfuită.

— Ştii, începu Axle, nu prea îmi face plăcere să-mi amintesc cât a trecut de când nu am mai fost aici.

Ca pentru a avea dovada timpului trecut, apăru un estacagiu incredibil de bătrân şi de fragil, a cărui uniformă fusese cam mult scrobită. Părea că doreşte nespus să facă o plecăciune, dar era menţinut în poziţie verticală de hainele lui băţoase. Omul era portarul, care, la fel ca hotelul, cu siguranţă apucase vremuri mai bune.

— Pe bilet scria „Nu sunt locuri”, şopti bătrânul cu o voce scârţâită. Îşi drese vocea şi repetă mesajul cu efort, dar nu reuşi

decât să scârţâie puţin mai tare.

— Ştim să citim, îi răspunse Peps sec. Prin urmare, sunt ocupate toate sutele de camere de aici?

— Mă scuzaţi, spuse Axle, făcând un pas înainte. Precis puteţi găsi locuri şi pentru noi, nu-i aşa? Acceptăm orice aveţi la dispoziţie. Poate chiar o magazie? Călătorim de mai multe zile, venim din Templar. Avem o misiune urgentă.

— Maestre D. Roux, începu obosit portarul, un estacagiu pe nume Bufnitură. Recunoştea figura oricărui oaspete care stătuse vreodată pe Ciupercă.

Axle dădu bucuros din cap.

— Nu ne interesează misiunea dumneavoastră.

Asta chiar că era o surpriză, aşa că lui Axle îi îngheţă zâmbetul pe buze.

— Eu... dacă-mi permiteţi să vă contrazic, se bâlbâi Axle. *Vă priveşte foarte mult*, şi pe dumneavoastră, şi pe toţi ceilalţi din Caux, de altfel.

Bufnitură făcu o pauză. În lupta cu poziţia verticală, uniforma părea să piardă teren, iar el părea preocupat de unul dintre pantofi.

— Prietene, a sosit vremea schimbării! Mătrăgunele nu mai sunt la putere! Marele Maestru farmacopat Cecil Manx este acum Administratorul ţinutului Caux, iar nepoata lui, Ivy, aici de faţă, e în drum spre Pimcaux pentru a-i reda sănătatea bunului rege Verdegris!

Chipul pleoştit al lui Bufnitură căpătă o înfăţişare ciudată, care nu era chiar una de uşurare sau de eliberare.

— Iertaţi-mă, domnule, însă vă înşelaţi.

— Nu, cred că o să vedeţi cât de curând..., începu Axle. Însă Bufnitură nu isprăvise.

— Nu aţi făcut decât să înrăutăţiţi lucrurile.

Tăcură cu toţii mâlc, uluiţi. Apoi, când îşi dădură seama că Bufnitură nu mai avea nimic de adăugat, Axle se îndreptă, băţos, şi scoase din vestă o carte de vizită tipărită pe un carton elegant pe care era scris numele lui cu cerneală roşie în relief. Îi întinse cartea de vizită lui Bufnitură.

— Înştiinţează-l pe Rustafustian despre sosirea noastră. Chiar acum...

Capitolul douăzeci şi şase – Rustafustian

Târşâindu-şi picioarele, Bufnitură se îndepărtă cu cartea de vizită în mână, lăsându-i pe cei din hol şi mai nedumiriţi decât la sosire.

— Cum adică am înrăutăţit lucrurile? spuse Peps cu dispreţ.

Axle era încruntat, iar Ivy începu să-şi dea seama că o cuprindea un sentiment cumplit.

Se întoarse ca să cerceteze peretele din apropiere, pe care se aflau multe fotografii panoramice, în sepia. Păreau să facă parte dintr-un catalog al numeroaselor estacade din Caux şi al locuitorilor acestora. Imaginile acopereau aproape tot spaţiul de pe pereţi, în afară de locurile unde existau câteva spaţii goale; acolo, dreptunghiuri fantomatice şi cuie uitate arătau că unele fotografii fuseseră îndepărtate.

Estacagiii din interiorul ramelor înnegrite erau prizonierii unor timpuri mai vechi şi mai pure. Ivy se holbă la feţele neclare, unele timide şi modeste, altele surprinse într-un moment de încântare exuberantă. Râul din spatele lor era calm; soarele arunca o umbră plăcută peste grilajul şi peste eşafodajul ce formau fiecare pasarelă.

Pe când fata se minuna de cele văzute, dădu peste o fotografie mică. Observă imediat că era oarecum diferită de celelalte; estacada era foarte simplă, iar fotograful părea că simţise nevoia să înveselească imaginea. Aparatul fusese aşezat mai departe; pădurea din apropierea micului pod arcuit era mai sălbatică, pârâul (căci nu era vorba de un râu, ci de un pârâiaş, nu prea adânc, presărat de stânci) era mai înspumat la picioarele aparatului, ca şi când natura ar fi eliberat micuţa estacadă de propria ei asprime. Ivy o cercetă mai cu atenţie.

Spre marea ei surpriză, observă că una dintre cele două siluete de pe estacadă nu era un estacagiu. Era o tânără doamnă, remarcabilă şi rafinată, a cărei statură se potrivea de minune cu cea a estacagiului. Deşi era îmbrăcată după moda unor vremuri apuse, părea să se priceapă la pantofii de calitate şi la hainele elegante; Ivy remarcase că avea o pasiune deosebită pentru nasturii cu perle. Văzu apoi că purta un mic talisman strălucitor, prins de o panglică în jurul gâtului. În fotografie, părul îi era aproape şters, ca şi cum ar fi fost

una cu râul din vale.

— Rowan! şopti Ivy, nemişcată în faţa fotografiei.

Degustătorul se întoarse să arunce o privire.

— Cred că e o hangiţă! O arătă cu degetul, în timp ce îşi pipăia propriul talisman de la gât.

— Unde? Rowan se apropie şi se holbă la fotografie.

— Acolo, e cam neclară, dar aş putea jura că aşa e!

Exact în acea clipă, Bufnitură reuşi să realizeze ceea ce el numea o întoarcere rapidă şi i se adresă lui Axle, ignorându-l complet pe Peps:

— Rustafustian vă aşteaptă.

Grupul îl urmă în holul alăturat, până la o uşă scundă şi lată.

— S-au adunat toţi, îi informă Bufnitură.

Axle îi aruncă o privire fratelui său, care de data asta rămase nemişcat, cu mâna încleştată pe cantul uşii. De-a lungul anilor, Peps nu făcuse niciun secret din dezamăgirea pe care i-o provocaseră aproape toţi colegii săi estacagii, deşi profitase de pe urma absenţei lor. Urma să fie o întâlnire stânjenitoare.

Intrară în ceea ce se numise cândva marea sală de bal a Broaştei. Acum era plină de balansoare, preferatele estacagiilor găzduiţi de Ciupercă. Se aflau peste tot, aşezate la întâmplare pe podeaua uzată de lemn. Pereţii încăperii erau de culoarea ciupercii, bej-închis, până în locul în care apăreau impresionante puncte roşii. Iar deasupra pereţilor cu pete roşii era un tavan din lemn de balsa sculptat cu măiestrie, ce semăna cu un evantai pliat. Sau cu lamelele unei ciuperci. De fapt, aşa cum începeau să-şi dea seama Rowan şi Ivy, întreaga încăpere amintea de o enormă ciupercă otrăvitoare.

— Axlerod D. Roux, rosti un estacagiu pântecos, aşezat în mijlocul încăperii, într-un balansoar cu spetează înaltă. Probabil că vremurile sunt într-adevăr potrivnice, dacă ţi-ai părăsit estacada confortabilă şi traiul tău solitar.

— A trecut ceva timp, Rustafustian, încuviinţă stânjenit Axle.

Ivy aruncă o privire prin încăpere. Multe dintre scaunele acelea învechite erau goale, iar în cele ocupate şedeau estacagiii bătrâni, care păreau la fel de obosiţi şi descurajaţi. Singurul mod în care luau parte la conversaţie era prin scârţâitul neîncetat al fiecărui balansoar. În spatele lor, pe perete, prin ferestrele rotunde se vedea că se ridicase ceaţa.

Urmă o tăcere stânjenitoare, întreruptă într-un sfârşit de bătrânul estacagiu, care îşi drese glasul.

— Prin urmare, cum de avem această... onoare? Ţinea neîndemânatic între degete un colţ al cărţii de vizită a lui Axle.

— Trebuie să fi aflat deja de motivele călătoriei noastre prin aceste părţi, nu? Axle zâmbi curtenitor.

— Aşa e. Rustafustian se întoarse s-o privească pe Ivy Manx.

— A. Dă-mi voie să ţi-o prezint pe... începu Axle cu avânt.

— Ivy cea Otrăvitoare, îl întrerupse Rustafustian. Da, am auzit de Ivy cea Otrăvitoare. Dădu din cap, în timp ce o măsura pe fată cu privirea. Mai ales, în ultimul timp, de incredibile vindecări reuşite.

Sub privirea lui, Ivy roşi puternic. Îşi dori încă o dată ca doamna Pulch să-şi fi stăvilit aplecarea spre exagerare.

— Ăăă... păşi ea în faţă, trezindu-se că face o reverenţă. Dacă îmi permiteţi, domnule, să nu daţi crezare tuturor celor auzite. Ivy era gata să se lanseze într-o explicaţie energică a obiceiului de a bârfi al profesoarei ei, dar se opri brusc, îngheţată de privirea rece a bătrânului estacagiu.

— Nici nu o facem. Bătrânul estacagiu o măsură din cap până-n picioare. Ce bine arată copila, remarcă el, întorcându-se spre Axle.

Auzindu-i vorbele, Ivy se întrebă ce voia să spună.

O umbră de îngrijorare trecu peste faţa lui Axle.

— Da. Nu, însă...

— Pentru a tămădui cu adevărat, trebuie să fi avut parte de boli grave, cită Rustafustian, cu ochii mijiţi. Sau oare ne selectăm cu grijă vechile învăţături?

Rowan îi aruncă lui Ivy o privire îngrijorată.

— Faptele lui Ivy Manx – ale unei fetiţe – au făcut să se încheie chinuitorul regim al Mătrăgunelor, le aminti Axle tuturor pe un ton defensiv.

— Poate. Dar nu vedem în asta niciun motiv de bucurie.

Axle nu-şi putu ascunde mirarea. Căscă ochii atât de mult, încât ochelarii îi săriră de pe nas.

– Mătrăgunele erau mârşave, admise estacagiul. Dar Breasla Degustătorilor e şi mai rea, mult mai rea! Oare nu Vidal Vinegret a fost acela care a şoptit vorbe pline de otravă în urechea bunului rege, astfel că şi-a răspândit peste tot groaznica trădare ascunsă în spatele perdelei întunecate a Breslei Degustătorilor? De multă vreme, Vinegret se ocupa de regele său marionetă, dar acum a pornit în căutarea duşmanilor săi. Ciuperca de Iarbă Sălbatică se află în

umbra oraşului Rocamadour şi nu ne permitem să intrăm în vizorul Breslei Degustătorilor, explică bătrânul estacagiu.

— Nu am fost urmăriţi, te asigur, insistă Axle.

— Vinegret are în subordine un nou tip de spioni. Vocea lui Rustafustian era batjocoritoare. Sunt Observatorii lui. Ochii lui – la propriu. Îi recunoşti imediat, căci poartă roba Breslei Degustătorilor, doar că este roşie.

Cu un nod în stomac, Rowan îşi aminti de silueta cu glugă roşie de pe malul râului.

— Ăăă...

Numai că mirarea lui Axle se transformase în furie, iar acum faţa lui era roşie şi ameninţătoare.

— Ne refuzi, aşadar? întrebă el.

— Nu trebuia să fi venit aici. Ne-aţi pus pe toţi în pericol, spuse blând Rustafustian.

Peps ţâşni din spatele lui Rowan, unde stătuse ascuns până atunci.

— Laşilor ce sunteţi! strigă el cu voce ascuţită. Voi toţi! Cum de îndrăzniţi să-i vorbiţi aşa? Dacă Axlerod D. Roux vă cere ajutorul, o să i-l daţi! Uitaţi cu ce îi sunteţi datori? Mai mult, respingeţi atât de uşor vechea Profeţie şi, odată cu ea, şi pe fată – pe cea anunţată de Profeţie?

Această izbucnire plină de culoare, care o cam puse în încurcătură pe Ivy, fu primită într-un mod ciudat. Nu declanşă nicio reacţie, ca şi cum toţi estacagiii din încăpere nici nu auziseră tirada lui Peps, nici măcar nu îl văzuseră.

— Ce-ţi spuneam, Axle? Nu sunt decât nişte moşnegi obosiţi şi slabi, mormăi Peps.

După un timp, atunci când fu clar că gazdele lor nu aveau de gând să răspundă, Ivy se uită în jur, întâlnind privirea lui Rowan. Degustătorul părea la fel de nedumirit ca şi ea. Peps se bosumflase şi se închisese într-o tăcere furioasă. Până la urmă, Axle luă cuvântul, începând cu două lucruri care le erau dragi tuturor estacagiilor.

— Mă tem că s-au dus vremurile în care puteam să stăm nepăsători. Sub noi, râul curge întunecat şi bolnav. Dacă nu puteţi să găsiţi curajul necesar de dragul vostru, făceţi-o măcar de dragul hangiţelor.

Capitolul douăzeci şi şapte – Tribunal

Pe timpul suferinţei aduse de regimul Mătrăgunelor, într-o perioadă îngrozitoare din istoria recentă a tărâmului Caux, se întrunise un tribunal secret al estacagiilor. Erau vremuri în care vârstnicii din Caux stăteau ascunşi, iar acest tribunal, pe drept sau nu, era format din foşti locuitori ai podului Knox şi din diferite alte persoane jignite de Peps de-a lungul anilor. Toţi erau oameni în vârstă, dintr-o specie veche, dar majoritatea estacagiilor care se adunau în secret la Ciupercă nu făcuseră niciodată parte dintr-un astfel de comitet. Axlerod D. Roux nu fusese anunţat, căci subiectul adunării tainice nu era altul decât strălucitorul său frate, Peps. De mulţi ani încoace, Peps profitase dându-se drept Axle, însă nu acesta era motivul audierii. De fapt, ascultarea era motivul audierii, căci această adunare secretă a estacagiilor era un tribunal pentru ascultarea selectivă.

Se hotărâse aici ca Peps D. Roux, care îşi însuşise locuinţele lor, rămânând pe Knox ca să se îmbogăţească şi care demolase pereţi şi angajase decoratori scumpi – ei bine, Peps D. Roux nu avea să mai fie ascultat niciodată. Fuseseră scrise şi semnate diferite acte, fuseseră rostite pe rând vechi formule, iar apoi, într-adevăr, Peps – cu vocea lui subţire, entuziastă şi ascuţită – avea să nu mai fie ascultat de ei niciodată.

La Ciupercă, Peps deveni mai ţanţoş de îndată ce se dovedi că fusese într-adevăr adus în faţa unui tribunal pentru ascultare selectivă. Rolul de persoană nedorită i se potrivea de minune. Începu să-i facă plăcere să strige cu putere, până şi în cornul lustruit din urechea lui Rustafustian. Le punea păianjeni în ghete când aţipeau. Căpătă obiceiul de a se plânge într-un mod asurzitor de neajunsurile minunatului hotel. Începu apoi să se furişeze prin spatele locuitorilor adormiţi de pe Ciupercă, încercând să-i trezească din somn cu o sperietură. Dădea din picioare; se lepădă de orice eleganţă şi strănuta fără să-şi mai acopere nasul.

Şi totuşi, nimic din toate astea nu le atrăgea atenţia, aşa că în curând se plictisi de acest joc. Vorbele magice pe care estacagiii le rostiseră la încheierea tribunalului lor se dovedeau foarte puternice; erau de pe vremea amintirilor lor comune, din timpurile în care manuscrisele fermecate fuseseră scrise pe suluri de pergament cu

cerneluri pline de puteri magice, iar primele fire ale celor şapte panouri ale străvechii tapiserii fuseseră ţesute pentru a forma acele imagini.

Axle se oferi să se adreseze tribunalului în apărarea lui Peps, pe motiv că nu exista vreun precedent pentru o astfel de hotărâre luată împotriva unuia din breasla lor, dar Peps se împotrivi cu dispreţ.

— Cu cât Trindle şi cu mine plecăm mai repede, cu atât mai bine, spuse el încruntat. Mai aproape de-atât de Breaslă oricum nu vă putem duce. Restul depinde de voi.

Îi dădu ordin lui Trindle să fie gata de plecare în zorii zilei şi se mulţumi să-şi petreacă timpul rămas provocând fel de fel de boroboaţe.

Capitolul douăzeci şi opt – Galeria

După cum observaseră Ivy şi Rowan, ceva mai departe pe hol exista o încăpere puternic luminată, în care se aflau acum. Axle se ocupa cu pregătirile de plecare, iar ei fuseseră lăsaţi singuri toată după-amiaza; o adevărată fericire, într-o construcţie nesfârşită precum era Ciuperca. Cei doi rătăceau prin labirintul de săli, cu gândul doar la distracţie. Majoritatea uşilor aveau numere şi erau camere de oaspeţi, decorate în diferite moduri. Unele aveau şi şeminee.

Câteva uşi dădeau spre debarale pentru mături sau lenjerie. Exista şi o sală de lectură, cu canapele din pluş şi cu un foc care ardea viu în cămin. Mai întâlneai şi o cameră de jocuri, cu rafturi pline cu tot felul de distracţii, o colecţie de jocuri ale minţii cu care oamenii îşi umpleau timpul în exil. Ivy zări unul sau două jocuri de puzzle şi o partidă de cărţi abandonată. Pe o masă se afla o complicată tablă de şah pe care erau aşezate piese din piatră cu un aer regesc şi războinic.

Cei doi se aflau acum în faţa sălii alăturate celei de jocuri. Două uşi de sticlă se deschideau spre interior, lăsând să se vadă o colecţie de vitrine de mărimi diferite, unele în picioare, altele montate pe pereţi, ca într-un muzeu.

De fapt, era un fel de expoziţie.

După cât părea, era dedicată nenumăratelor contribuţii pe care le aduseseră estacagiii de-a lungul anilor societăţii din Caux, dar cum ei nu erau oameni lăudăroşi, toate erau adunate şi prezentate fără pompă, în vitrine simple de sticlă. Rowan era fascinat, aşa că o luă nerăbdător pe culoarul central. Ivy, în schimb, era atrasă de o carte deschisă amplasată pe un podium chiar la intrare. Se uită la paginile liniate şi îi trebui ceva timp pentru a-şi da seama despre ce era vorba.

— O carte de oaspeţi! îi strigă lui Rowan, pe când începu să îl răsfoiască.

Existau coloane ce cuprindeau data şi numele vizitatorilor şi un mic spaţiu pentru comentarii, iar ultima înregistrare fusese făcută cu ceva vreme în urmă.

— N-a mai trecut nimeni pe aici de secole! exclamă ea.

Rowan stătea în faţa unei vitrine despre vreme şi citea

cartonul cu explicaţii de sub fiecare obiect.

— Vârtelniţe de zăpadă, exclamă el. Bătătoare de lapoviţă. Ploitoare. Pompe de vânt. Ivy, e uluitor!

Ivy dădu din cap, cu registrul în braţe, pe care îl răsfoia acum rapid, înaintând spre mijloc.– Iar aici – Rowan trecuse mai departe – sunt un fel de instrumente pentru hărţi. Cred că l-am văzut pe Axle când folosea ceva asemănător. Calibrator de constelaţii, zice aici. Fluierătoare de stele. Harnaşament pentru noapte – ce-o mai fi şi ăla?

Următoarea vitrină conţinea o colecţie impresionantă de noduri şi varietăţi neînchipuite de sârmă ghimpată răsucită, însă Rowan trecu peste ele pentru a se opri la ultimul exponat. După cum îşi dădu seama, se referea la călătoriile pe calea aerului.

— Sfârlează de vânt, scria pe cartonaş.

Într-adevăr, obiectul zburător asemănător umbrelei stătea în spatele unei uşi prăfuite de sticlă, alături de alte câteva ciudăţenii misterioase. Rowan nu era impresionat. Amintirea zborului cu invenţia aia peste apele Districtului Lacurilor era grozav de proastă şi era mai mult despre înot decât despre zbor.

Lângă sfârleaza de vânt se afla un fel de trăsură cu roţi, cu o pânză mare şi un balon din pânză; un cartonaş decolorat susţinea că aparatul funcţiona în tandem cu şinele de cale ferată. Cât despre următoarea invenţie, ei bine, aceasta chiar părea să fie ceva mai interesantă. Era frumoasă, iar Rowan se opri să o cerceteze cu atenţie.

Era vorba de o pereche de aripi, iar organizatorul expoziţiei alesese să o prezinte în toată splendoarea, cu una dintre ele pliată cu grijă, ca pentru odihnă, iar cu cealaltă desfăcută ca pentru zbor, mare şi mândră. Erau construite cu mare artă, din milioane de petale ca nişte solzi, cusute dintr-un fel de in uşor. Materialul avea un luciu stins, iar Rowan îşi dori nespus să îl poată pipăi. Pe etichetă stătea scris: „Aripi cu resort”.

Ivy citea şi ea ceva.

Ajunsese la mijlocul registrului, urmărind ultimele înregistrări, printre care erau unele mai citeţe ca altele. Când dădu pagina, ajunse la o notă atât de surprinzătoare şi de îngrozitoare, încât rămase fără grai.

Cu litere zimţate, de câteva ori mai mari decât ale altor semnături, citi un nume.

Vidal Vinegret

Ca şi cum nu ar fi fost de-ajuns, sub el, mai mic, dar la fel de somptuos şi scris probabil cu acelaşi stilou, se afla un alt nume. Al mamei ei.

Capitolul douăzeci şi nouă – Restaurantul

Nu au fost încercate. Ivy se dumiri că vocea hârâită venea din spatele ei. Surprinsă, închise cartea cu zgomot, dar văzu că Bufnitură se uita la Rowan.

— Aripile, explică portarul. Nu au fost niciodată testate. Cine ştie dacă funcţionează?

Rowan îl privi buimăcit pe Bufnitură. Fusese dus cu gândul departe, plutind undeva, la marginea unui apus.

— Nu sunt decât presupuneri. Grig nu a găsit pe nimeni care să aibă curajul să-şi rişte viaţa şi să le încerce.

— Grig? întrebă Rowan prosteşte, în timp ce Ivy se încruntă. Nu-i făcea nicio plăcere să fie întreruptă, mai ales de un portar care se furişa pe la spate. Ar trebui să poarte un clopoţel, gândi ea posacă.

— Inventatorul. Putea construi orice din sârmă şi pânză. Cu toate astea, nu funcţionau întotdeauna aşa cum ar fi trebuit. Bufnitură recăzu într-o tăcere stânjenitoare, dar o clipă mai târziu, păru că îşi aminteşte motivul pentru care venise. Maestrul Axle vă aşteaptă la restaurant, anunţă el.

Era o veste bună, căci abia acum cei doi îşi dădură seama cât le era de foame, aşa că îl urmară încet pe Bufnitură. Acest lucru îi dădu lui Ivy ocazia să-l informeze pe Rowan despre ceea ce descoperise.

— Au venit aici împreună! spuse ea îngrozită.

— Cine?

— Mama şi Vinegret!

— Când?

— Acum doisprezece ani.

— Ăăă... Ivy, nu ştiu ce să spun.

— Rowan, doar nu crezi...? De ceva vreme încerca să scape de un gând groaznic, încă de când Sorrel Flux o luase peste picior la Templar.

— Nu are importanţă ce cred eu. Ivy, trebuie să discuţi despre asta cu Axle. Sau cu Clothilde. Sau cu amândoi.

Chiar venise momentul să facă acest lucru.

În restaurantul puternic luminat, îl întâlniră pe estacagiu. Încăperea era animată de obişnuitele zumzete şi clinchete, dar Ivy şi

Rowan nu mai văzuseră nicicând un asemenea loc.

În primul rând, mâncarea venea *ea* la tine.Bufnitură se opri brusc lângă o tejghea la care erau aliniate taburete de metal, apoi plecă, după ce apăsă un buton mare şi roşu.

O bandă rulantă strălucitoare se puse în mişcare dinaintea mesenilor, iar tejgheaua se trezi la viaţă cu un bâzâit. Nişte rotiţe unse începură să se învârtă, punând în mişcare legături metalice ce şerpuiau prin întreaga încăpere. Curând, pe lângă ei începu încet parada nenumăratelor soiuri de mâncare ce se deplasau din bucătărie de-a lungul potecii unduitoare a benzii rulante. Mai întâi un pahar de cidru care se clătina de colo-colo, o felie de pâine prăjită fierbinte, unsă cu unt, o conservă de gem de prune, urmate de budinci dolofane, acoperite cu nori deşi de frişcă.

Cum nu mai era aproape de Şase, sinusurile lui Rowan se desfundaseră, iar odată cu aceasta, îi revenise şi pofta de mâncare. Rowan îşi aminti de singura lui experienţă referitoare la mâncarea dintr-o instituţie: Breasla Degustătorilor avea multe săli de clasă aranjate pentru mâncat – cursuri precum „Comestibilitate" şi temutul „Mâncăruri irezistibile" – şi mai era şi marea cantină studenţească. Acolo, degustătorii învăţăcei stăteau la cozi lungi şi erau serviţi cu supă ce îţi limpezea cerul gurii şi cu mâncare simplă, fără gust.

Se aşezară toţi trei, în timp ce o mulţime de gogoşi proaspete şi durdulii trecură pe alături cu un clinchet, dând pe dinafară de gem şi pomădate din belşug cu zahăr pudră.Afară se pregătea să înceapă o furtună, aşa că buna dispoziţie dată de masa îmbelşugată avea să fie de scurtă durată. Exact în momentul în care Ivy (cu gura plină de plăcintă cu caise) se pregătea să-l întrebe pe Axle despre registrul de oaspeţi, Rowan îşi aminti umil că avea de făcut o mărturisire. Avea să le spună ceva ce căpătase o nouă importanţă.

Capitolul treizeci - Rămas-bun

Observatori! Axle mormăia ca pentru sine, în timp ce cântărea acest pericol nou şi ameninţător.

— Ca şi cum Expulzaţii nu ar fi fost de ajuns...

— Nu uita de vulturi, adăugă Ivy, gata să sublinieze faptul că Breasla avea la îndemână un număr uluitor de obstacole îngrozitoare.

În lumina rece a debaralei, Axle se arăta nerăbdător să plece. Curmase brusc masa în momentul când Rowan adusese vorba despre observator.

— Poftim, le zise el, pe când răscolea prin desagă. Puneţi-vă astea! Grăbit, aruncă spre Ivy şi Rowan nişte veşminte de lână întunecată.

— Robe de degustători? întrebă Ivy, ridicând-o pe a ei mai întâi de un capăt, apoi de celălalt. Miroseau frumos. De ce nu sunt negre?

Rowan ştia de ce. Veşmântul oficial şi milioanele de buzunăraşe fuseseră pe vremuri prilej de mare mândrie pentru degustător. Roba Breslei Degustătorilor, roba de student. Obligatoriu cafenie-deschis, urma să fie schimbată mai târziu cu adevăratul veşmânt de degustător, cel negru.

— E roba învăţăcelului, o informă el sec pe Ivy. Fata şi-o trăsese deja peste cap, iar acum, învârtindu-se de zor, îşi potrivea gluga la locul ei.

— Ce-mi plac toate buzunăraşele astea! spuse ea încântată. Începu să-şi transfere în căptuşeala robei conţinutul îndrăgitului ei şorţ de laborator. *Atlasul* ei, trusa de otrăvuri învelită în piele şi câteva dopuri încăpură toate, şi chiar mai rămase loc.

Lui Rowan, roba îi trezea amintiri puternice despre viaţa lui anterioară, de aceea îi atârna grea în mâini. Gândul îl duse la ora cea

mai nesuferită – „Mâncăruri irezistibile şi devoratoare I, II şi III” –, iar apoi la cursul cel mai interesant, „Teoria avansată a gustului”. Acesta era predat de un profesor foarte bătrân, pe nume Breaux; dacă exista în Breaslă cineva pe care Rowan îl admira, acela era.

— Bun. Axle se trase de barbă, în timp ce Rowan termina cu îmbrăcatul. Câte o pereche de cizme pescăreşti pentru fiecare.

— Cizme pescăreşti? se mirară ei.

— Bufnitură mi-a spus că, nu departe de aici, se află un pârâu.

— Un pârâu? Rowan era îngrozit.

— Dragul meu prieten, de-abia vei băga de seamă că ţi se udă picioarele, cu ploaia de afară care o să te facă ciuciulete. Ar putea fi mai rău. Am putea avea pe urme Vânturile din Caux!

Vremea se dovedi într-adevăr a le fi potrivnică în călătorie. La plecare îi aşteptau tunete, fulgere şi o ploaie enervantă. Şinele subţiri de metal de pe estacadă erau lustruite de atâta apă. Traversele erau invadate de iarbă aspră, aşa că erau nevoiţi să meargă cu foarte mare băgare de seamă. Însă nu le luă prea mult să traverseze Ciuperca, iar odată ajunşi pe pământ, începură să înainteze greoi de-a lungul şinelor, cercetând îngrijoraţi depărtările.

Nori cumulus se îngrămădeau deasupra pe cer şi aruncau din când în când un fulger strâmb spre călători. Rowan începu să se întrebe la ce îi folosiseră orele de ştiinţă, mai ales cele de Discipline terestre, şi dacă era într-adevăr o alegere înţeleaptă să meargă pe şinele de metal pe o astfel de vreme.

Axle, surprinzător de sprinten, îi călăuzea pe copii, căutând în acelaşi timp nerăbdător în jurul şinelor vreun semn care să anunţe pârâul. De ambele părţi începea să se facă simţită prezenţa ameninţătoare a pădurii întunecate şi dese, în care mii de ace lucitoare şi ramuri noduroase vibrau la fiecare fulger. Se gândi să-şi continue drumul de-al lungul şinelor, dar ştia cât de expuşi erau în acest fel, nu numai în faţa elementelor, ci şi a nenumăraţilor ochi ai Breslei Degustătorilor.

— De data asta, nu mai există nicio piatră-mesager care să ne arate drumul, strigă el. Numai norocul.

Cerul fu luminat de un alt fulger, iar estacagiul scoase un strigăt puternic. Găsise pârâiaşul. Îi îndemnă pe copii înainte.

Rowan însă nu era atent la micul triumf al lui Axle. Căci, sub aceeaşi fulgerare de lumină albastră, privirea îi fugi în spatele

acestuia. Pe un indicator ruginit al Căilor Ferate Regale din Caux, ca o nălucire răutăcioasă ce părea cocoţată chiar pe muchia zimţată a fulgerului, se afla un vultur. Un vultur din Rocamadour. Degustătorul fu sigur că îl văzuse; ochii îi erau aţintiţi asupra celor trei, iar ciocul căscat într-un şuierat înfiorător. Apoi totul se cufundă iar în întuneric şi, când apăru următorul fulger, uriaşa pasăre dispăruse.

Capitolul treizeci şi unu - Obiectele cu resort

Cu un roi de stropi, Axle intră greoi în pârâu. Acesta tăia prin pădurea de nepătruns o potecă îngustă de care se puteau folosi pentru a străbate desişul încâlcit. Nu era deloc un drum uşor, întrucât călătorii erau nevoiţi să treacă peste stânci alunecoase, acoperite de alge vâscoase şi de dâre lipicioase şi fosforescente. Mergeau în şir indian, cu Axle drept călăuză şi Rowan ultimul, înarmat cu o toporişcă.

Deasupra se înălţa un acoperiş de vrejuri întunecate şi de ramuri împletite, care aproape că împiedicau ploaia să pătrundă, aşa că, în timp ce înaintau, erau măcar mulţumiţi că se află la adăpost de ploaia torenţială. Dantela neagră şi densă ţesută de acele şi de ghimpii pădurii de păducel îi făcea să se simtă abătuţi şi deznădăjduiţi.

— Păducelul este foarte înşelător, îi informă Axle, în timp ce, pe deasupra ochelarilor, arunca o privire îngrijorată spre pădurea din jur. În vremurile de demult, se spunea că îi leagă pe oameni, că îi prinde în capcană. Se crede că pădurea e plină de suflete prizoniere.

Se înfiorară toţi trei la gândul magiei vii din jur.

Pe malurile pârâului urât mirositor se strânseseră grămezi de frunze în descompunere, rămăşiţe aduse de ape de pe solul pădurii. O vreme înaintară în tăcere prin mâl. Nu aveau unde să se odihnească, pentru că pe malul apei era prea mult noroi, din care creşteau rugi, oriunde găseau puţin pământ de care să se agaţe. Însă până la urmă ajunseră la o stâncă mare şi solidă. Partea de sus era destul de teşită pentru a le oferi un loc unde să se aşeze şi, ca toate stâncile, era bine fixată la locul ei; probabil că un uriaş o pusese cu multă vreme în urmă exact în mijlocul pârâului. Apa tulbure o ocolea pe ambele părţi şi îşi reunea şuvoiul ceva mai jos.

Axle se căţără pe stâncă şi le întinse mâna pe rând lui Ivy şi lui Rowan. După ce se înghesuiră toţi în vârful ei, estacagiul începu să pregătească ceva de mâncare. Rowan avea amintiri plăcute despre coşurile de picnic ale lui Axle. Estacagiii sunt celebri pentru talentele lor culinare şi, în timpul călătoriei lui alături de Ivy, făcuse deja cunoştinţă cu câteva dintre specialităţile lui Axle. Până şi aici,

în umbra mohorâtă a Breslei Degustătorilor, fostul degustător avea să se bucure de o masă delicioasă, deşi încropită la repezeală, luată de pe banda rulantă a restaurantului de pe Ciupercă.Pe lângă chifle rotofeie şi umflate ca o pernă, roţi ceruite de caşcaval, plăcinte cu pui şi caramele moi de ciocolată, în sacul lui Axle mai era îndesat ceva. Ivy se uită curioasă, ca să vadă despre ce era vorba, pe când terminau de mâncat în tăcere. Băgă mâna în sac şi scoase câteva pacheţele. Fiecare era prins cu curele de pânză bej şi era cam de mărimea palmei unei fete. Când îl întrebă pe prietenul ei ce erau, Axle nu spuse decât:

— Obiecte cu resort!

— Cu resort? Rowan deveni interesat.

— Da, diferite obiecte cu resort. Un dar din partea lui Rustafustian.

— Şi la ce folosesc? se întrebă Ivy.

— Depinde, desigur.

— Ăsta la ce foloseşte? Ivy arătă spre cel pe care îl ţinea în mână.

— O, nu ştiu ce să-ţi spun.

— Atunci, n-ar trebui să aflăm? Ivy se uita la micul obiect din pânză cu un interes tot mai mare. Au şi instrucţiuni?

— Nu ţi-a spus? întrebă Rowan. Adică, atunci când ţi le-a dat, Rustafustian nu ţi-a spus la ce folosesc?

Brusc, Axle păru încurcat.

— Axle? insistă Ivy, bănuitoare.

— Păi, nu. Vedeţi voi, de fapt nu mi le-a dat cu adevărat...– Le-ai luat? Ivy izbucni în râs, iar sunetul răsună vesel în adâncul unei lumi atât de izolate. Ei bine, atunci să ne uităm la resorturile astea, zise ea şi trase de legăturile de siguranţă.

— Ăăă... fii cu băgare de seamă, o avertiză Axle. Trebuie deschise cu mare grijă!

— Da’ de unde... Pare destul de simplu...

Cu un fâşâit puternic, Ivy desfăcu cureaua şi eliberă o spirală de sârmă cusută în tivul materialului. Forţa resortului eliberat aproape că îl azvârli pe Rowan de pe stâncă în mlaştina noroioasă, dar degustătorului nici că-i păsa. Gândurile i se întoarseră la galeria de pe Ciupercă şi la cartonaşul de sub perechea de aripi pe care o admirase.

— Resorturi! repetă el entuziasmat.

În jurul lor se auzi un zgomot puternic, ca de aer aspirat, şi

aproape imediat apăru între ei un balon destul de mare. Sacul din pânză era acoperit cu o plasă de cânepă, iar pe măsură ce obiectul începea să se umfle, atârna suspendat în întuneric. Transformarea se produse la repezeală. În faţa grupului uimit apăru un balon elegant, perfect rotund. În partea de jos avea o lopată – ce semăna mai degrabă cu o mare roată cu ştifturi – care părea să fie forţa ce îl propulsa. Se rotea leneşă, scoţând un clinchet. Apoi, spre marea surprinderea a călătorilor, începu să se ridice încet.

— Un balon climateric! spuse Axle cu vocea întretăiată. Cât îşi dorise să aibă unul la bordul Voiajului lui Trindle pe când se aflau sub norii aceia de nepătruns!

— Maamăăă! adăugă Ivy plină de admiraţie.

— Uaaau! i se alătură şi Rowan, întinzând mâna afectuos spre balonul care era deja prea departe. Dar imediat după aceea scoase un strigăt de spaimă, căci balonul ajunse la coroanele copacilor şi se împiedică într-o ramură cu ghimpi ameninţători.

Cu un fâsâit trist, zgomot care nu putea însemna decât un singur lucru când era vorba de baloane – totul se isprăvi într-o clipă. Curând fu făcut ferfeniţă de rugi şi deveni o grămadă de material şi sârme care nu mai semăna cu nimic.

Cu o privire neajutorată, Axle se întoarse spre Ivy.

— Cred că ar trebui să fim mai prudenţi când o să deschidem un altul, îi sugeră el cu voce joasă.

Însă înainte ca Axle să se dumirească, Ivy avea deja un alt resort în mână şi, deşi el o rugă să aştepte, ea desfăcu legătura şi o eliberă. Obiectul care apăru se dovedi un cuier de haine solid de care Ivy se descotorosi nepăsătoare, aruncându-l în apă. Apoi luă un al treilea resort şi îl deschise.

Ceea ce apăru în faţa celor trei de pe stâncă fu un mare prilej de bucurie.

— Axle, o plută! decretă Ivy cu bucurie.

— Nu e o plută! o corectă Axle. E o plutitoare!

Plutitoarea e o minunată barcă plată, cu un motor ca o elice, amplasat în spatele pasagerilor. Este o ambarcaţiune folosită mai ales de estacagii, prin urmare are dimensiuni potrivite pentru aceştia.

— O plutitoare cu resort! Ia să vedem ce altceva mai ai acolo...

Însă de data aceasta estacagiul reuşi să o prindă de mână la timp.

— Cred că ar trebui să mai aşteptăm înainte de a mai

deschide vreunul, până aflăm ce sunt sau, cel puţin, până avem mai mult loc. Axle arătă spre cele două capete ale plutitoarei, care, la fel ca balonul, era ameninţată de ramurile întunecate, ascuţite ca nişte ace. După ce se luptară cu ambarcaţiunea şi reuşiră până la urmă să o lanseze la apă, Ivy, încă nespus de încântată de ea însăşi, acceptă fără tragere de inimă, astfel că Rowan continuă să scotocească singur prin sacul ciudat al estacagiului.

— Şi astea? întrebă Rowan, ridicând o mână de pacheţele pe care le găsise pe fundul sacului. Tot resorturi sunt?

— A! Axle bătu din palme încântat. Da, uitasem de ele! Le-am pus în bagaj chiar înainte de plecare.

Ivy se răsuci să privească şi apucă repede câteva. Pernuţe cu cremene! exclamă ea bucuroasă. Grozav!

— Ai grijă! Astea-s toate şi suntem de-abia la începutul călătoriei – protestă estacagiul, pe când Ivy împărţea micile pătrate mătăsoase. Deja îl luase pe al ei, iar perna moale începuse să ardă, emanând o căldură veselă. Îi arătă lui Rowan ce să facă, apoi îşi puse o pereche în ciorapi, după ce îşi scoase cizmele pescăreşti, şi pentru prima dată în acea zi, îşi încălzi picioarele.Plutitoarea era construită astfel încât să alunece în ape puţin adânci, scufundată doar cât să permită micilor elice de la spate să o împingă înainte. Imaginată de estacagii, era, desigur, făcută pentru ei, dar, după cum avea să bage Rowan de seamă în curând, dimensiunile acesteia erau nespus de mici. Era concepută să transporte un echipaj-standard de şapte estacagii plus un căpitan, ceea ce o făcea destul de spaţioasă pentru cei doi copii, Axle şi diferitele lor bagaje. Mica banchetă i se păru lui Rowan destul de îngustă.

Era destul de greu să evite ghimpii care ameninţau din toate părţile pânza plutitoarei. Când Axle trase viguros de un cablu şi puse în mişcare paletele, cu un huruit, Rowan se ghemui la căldură. Pârâul se mai lăţise puţin. Aruncând o privire abătută spre pădure, cu faţa şi roba udate de ploaie, se trezi că duce dorul zborului periculos cu ajutorul sfârlezelor de vânt, îndurat alături de Ivy deasupra Districtului Lacurilor la începutul aventurii lor.

Deşi avea degetele calde, fata observă că se făcuse parcă mai frig, iar dinţii începură să-i clănţăne. La rândul lui, în ciuda hainei groase, Axle simţi cum îl cuprinde frigul, pe măsură ce urcau în susul râului. Ploaia poleise toţi ghimpii îngrozitori ai păducelului şi îi transformase în suliţe de cristal. Începu să-şi imagineze un foc, un loc unde să poposească, iar când îi privi pe copii şi le văzu feţele

palide, îşi spuse că trebuia să găsească de urgenţă un mod de a-i încălzi.

În curând, Axle zări cu bucurie o spărtură în tufişuri. O rădăcină imensă de copac creştea răsucindu-se peste ea însăşi, înainte de a se înfunda în pământ, chiar lângă apă. Era o platformă naturală, iar alături exista un locşor pe unde puteau acosta, lângă malul mâlos. Dincolo de rădăcina cea noduroasă, ceva mai sus de apă se găsea un loc îmbietor; Axle era sigur că văzuse un petic de muşchi verde.

Estacagiul legă plutitoarea, căci nu putea să o plieze la loc cu mâinile îngheţate. Sări printr-o spărtură de lângă rădăcina scufundată în nămol, o ajută pe Ivy să coboare, apoi amândoi se pregătiră să-i dea o mână de ajutor lui Rowan.

Rădăcina pe care stăteau era deja destul de alunecoasă, iar Rowan nu prea reuşea să-şi ţină echilibrul. Pârâul dezvelise încrengătura de rădăcini ale copacului, iar tentaculele sale golaşe se încleştau în malul erodat sub forme care de care mai ciudate. Bulgări întregi de pământ cădeau în avalanşă peste cei trei călători, pe măsură ce malul se surpa. Rowan fu obligat să se târască în sus pe zidul necruţător, aşa că în curând ajunse să se sprijine de trunchiul păducelului. Printre icnete, mormăieli şi plesnituri, nimeni nu auzi scârţâitul ciudat (şi apoi trosnitura) ce venea de undeva din interiorul bătrânului copac. Deodată, o ramură plină de ghimpi se furişă în jurul fostului degustător şi îl prinse strâns.

— Aaaauu! strigă Rowan, care se luptă mai întâi să se elibereze de ţepii care îi împungeau pielea, după care rămase nemişcat.

Ce era mai rău? Degustătorul nu se putea hotărî dacă era mai bine să fii ud până la piele – şi îngheţat bocnă – ori să devii prizonierul unui copac primejdios şi pus pe rele. Oricum, părea că ambele erau de preferat sosirii la porţile oraşului Rocamadour. În orice caz, pe când analiza pe îndelete în minte situaţia, îşi dădu seama că era prizonier.

Capitolul treizeci şi doi - Adevărata natură a plantelor

Aşa cum ştie orice farmacopat din Caux, unele plante sunt bune, altele sunt dăunătoare, însă atunci când sunt folosite, toate au puteri. Farmacopaţii se îndeletniceau chiar cu folosirea pădurilor şi văilor din Caux la tămăduire şi în alte scopuri bune. La fel de adevărat era şi că aceste naturi – de fapt, aceste plante – erau pe cale să se trezească iar la viaţă, după un somn lung şi uneori plin de toane.

Două lucruri se întâmplară în acelaşi timp.

Mai întâi, Rowan îşi aminti ce le povestise Axle mai devreme despre obiceiul păducelului de a prinde oamenii şi de a le lua prizoniere nefericitele suflete, precum şi de unele informaţii de la cursuri, despre călătorii pierduţi chiar în aceste păduri. Apoi începu să se simtă chiar el destul de nefericit, pe când câteva ramuri mai spinoase se îndreptau spre el, înconjurându-i şi strângându-i pieptul.

— Axle... Ivy, gâfâi el. Copacul – nu mai pot să respir!

Cei doi priviră îngroziţi cum copacul se îndoia cu o putere străveche şi îl trăgea pe bietul degustător spre o deschizătură nouă şi înspăimântătoare, care apăruse într-o scobitură a trunchiului gros.

— Păducel! Axle scuipă cu amar, în timp ce îşi căuta sacul în plutitoare. Reapăru cu un strigăt victorios, ţinând o toporişcă lucitoare în mână.

Începu imediat să lovească.

Avură mare noroc că toporişca lui Axle era bine ascuţită, căci primele lovituri îşi găsiră ţinta, făcând răni adânci în lemnul bătrân, iar strânsoarea copacului în jurul lui Rowan păru că slăbeşte. Numai că toporişca era mică; după alte câteva lovituri, vajnica unealtă se toci.

— Ivy! strigă atunci Axle. Trage!

Toporişca lăsa urme din ce în ce mai puţin adânci, dar Ivy reuşi să-l elibereze pe Rowan, iar când degustătorul aruncă cât colo ultima legătură de ţepi, un scrâşnet amar însoţi retragerea copacului. Cu mare greutate, plini de zgârieturi şi cu hainele rupte, Axle şi Ivy reuşiră să-l târască pe Rowan spre zona cu verdeaţă, o oază surprinzătoare în toată acea încâlceală a pădurii. De jur împrejur,

coaja umedă spoia întreaga pădure într-un maroniu murdar, străbătut de dungile întunecate de umezeală ale trunchiurilor groase de păducel. Peste tot plutea un miros de pământ mucegăit.

Însă deasupra, prin împletitura ramurilor, se zărea argintiul lunii, iar Ivy îşi dădu seama abia atunci că ploaia se oprise şi furtuna trecuse.

Capitolul treizeci şi trei - Un oaspete nepoftit

Solul era sfărâmicios şi cei trei chiar auziră câteva trosnituri pe când îşi aranjau locul de popas în întuneric. Mai jos de un ochi de apă, Axle despachetă resturile de mâncare şi începu să încropească o masă, în timp ce Ivy găsi entuziasmată câteva paturi de campanie cu resort care purtau emblema Ciupercii. Nu după mult timp, Rowan se odihnea confortabil într-unul dintre ele.

Fata vru să-l examineze pe degustătorul obosit, dar Rowan era deja pe jumătate adormit.

— Nu am nimic, Ivy, trebuie doar să mă odihnesc, o linişti el.

Cu oarecare şovăială, Axle aprinse un foc mic, apoi îşi lustrui bucuros tigaia, după ce dăduse la iveală un şir de cârnaţi dolofani.

— Putem îndrăzni să facem focul? întrebă Ivy, bucuroasă că îşi poate încălzi mâinile deasupra cărbunilor. Se gândea la Breasla Degustătorilor şi la turla cea înaltă. Cu siguranţă că acolo, sus, cineva stătea la pândă. Le împărtăşi şi celorlalţi îngrijorarea ei.

— Cred că trebuie, spuse Axle, arătând spre Rowan. E mult mai important să ni se usuce hainele. În plus, l-am aprins într-un loc în care va fi greu de zărit.

Axle era tăcut, frământat de gânduri negre. Nu prorectorii Breslei Degustătorilor erau cei care îl îngrijorau pe estacagiu, ci spionii şi ucigaşii plătiţi de ei.

— Axle, de ce să se fi întâlnit Vidal Vinegret cu mama la Ciuperca de Iarbă Sălbatică? întrebă Ivy încet. În timp ce şedea tăcută şi aştepta să se încălzească, îi reveni în minte aceeaşi întrebare şi avu o strângere de inimă.

Axle, care îşi făcea de lucru cu nişte cartofi, se opri şi răspunse cu grijă.

— Ivy, mama ta a fost – este – o femeie despre care nu ştim cui îi e loială. Se mişca foarte uşor între tărâmul luminii şi cel al întunericului. Nouă ni s-a spus că ai noştri o considerau spioană. Cred însă că lucrurile erau mai complicate.

Ivy dădu din cap. Se trezi că strângea în mâini talismanul primit de la Peps, prins de panglica din jurul gâtului.

— Destinul tău este diferit de al ei, îi spuse blând estacagiul.

În liniştea care urmă, Ivy privi spre pădure, care acum, după tot ce văzuse că păţise Rowan cu copacul acela bătrân, părea foarte ameninţătoare. Axle continuă, încălzit de foc.

— Ivy, m-am înşelat în legătură cu un lucru.

Ivy aşteptă. Axle nu se înşela prea des.

— *Cel care le vorbeşte copacilor îi vorbeşte regelui*. Există multe lucruri nescrise în Profeţie, însă acum văd că *tu*, nu tapiseriile, eşti cea care face ca plantele să se trezească la viaţă. Iar asta e şi o binecuvântare, şi un blestem.

— Cum aşa? se miră Ivy.

— Unele plante ajută, iar pe acestea le poţi folosi pentru binele tuturor. Îţi vor veni în ajutor la nevoie şi te vor asculta.

Ivy se gândi la regele Verdegris. O veche zicală spunea că el condusese cu ajutorul unei oştiri de flori.

— Şi celelalte?

— Celelalte – ei bine, să zicem că sunt dominatoare, puse pe rele şi gata să distrugă. E mai bine să fie date uitării.

— Ca feriga rea? ghici Ivy. După tăcerea lui Axle, îşi dădu seama că o nimerise.

Ivy privi silueta adormită a lui Rowan. Mai devreme fusese luat prizonier şi cât pe ce să fie strangulat de un păducel. Oare să fi fost din cauza ei? Oare la asta trebuia să se aştepte după ce Axle vorbise despre trezirea la viaţă a naturii adevărate a plantelor? Ar fi preferat ca vina pentru o astfel de purtare să aparţină tapiseriilor. De acum înainte, trebuia să fie cu mare băgare de seamă.

Sfârşitul ploii mohorâte aduse două lucruri: un frig tăios şi o nouă linişte neplăcută. Ivy îşi dădu seama că întreaga călătorie fusese foarte zgomotoasă: ploaia biciuitoare şi apele învolburate, spinii de păducel şi paletele plutitoarei care clipoceau încontinuu. Când se întinse să se odihnească, nu auzi nimic altceva decât zgomotul înfundat al pârâului, în celălalt capăt al luminişului.

Căzu repede pradă unor vise tulburi, pline de copaci noduroşi şi de viţe pletoase care le încercuiau tabăra. Păsări slute şi batjocoritoare croncăneau lucruri îngrozitoare şi, deşi nu le putea înţelege, ştia că ele cântau despre eşecul destinului ei.

Se smulse din vis şi se trezi.

Pădurea era tăcută, luminişul era pustiu. Tovarăşii ei dormeau, nepândiţi de vreo primejdie. Acolo, în întuneric, se gândi la Cecil. Îi era dor de vechea ei viaţă de la birt, de vremurile acelea simple, când, după un coşmar, putea să fugă pe hol ca să găsească

alinare în vorbele blânde ale unchiului ei. Câteodată îl găsea încă în laborator, cufundat în notiţe sau luptându-se cu rafturile lui dezordonate. Deschideau împreună fereastra şi priveau stelele, sau el îi abătea atenţia cu poveşti despre muşterii mai ciudaţi. În acele momente, îi spunea să nu se teamă, pentru că în vise nu era nimic care să-i poată face rău.

Pe când se gândea la toate astea, Ivy auzi ceva. Un zgomot slab, amplificat însă de liniştea pădurii. Ivy se concentră ca să asculte.

Era o trosnitură, urmată de o alta, astfel că acum Ivy era sigură că auzea paşi.

— Axle! şopti fata iute prin întuneric; dar estacagiii pot avea un somn greu, iar Axle tocmai asta demonstra acum.

Paşii deveneau mai iuţi, iar Ivy se întoarse să-l trezească pe Rowan şi de-abia avu timp să-şi zgâlţâie prietenul, înainte ca vizitatorul neaşteptat să ajungă la ei. Pipăi în jur după ceva cu care să se apere, dar nu găsi decât o furculiţă lungă, pe care Axle o folosise mai devreme la pregătirea mesei.

— Cine-i acolo? strigă ea cu o voce greu de recunoscut, agitând furculiţa în aer. Fu totuşi de-ajuns pentru ca Axle să se trezească, astfel că, în lumina palidă a dimineţii, cei trei călători se holbară la o privelişte uluitoare.

Preţ de o clipă, uluită, Ivy crezu că visează. Ca în vise, ştia că Axle se afla lângă ea – însă era şi în faţa ei, stând în picioare la marginea luminişului, rănit, cu sângele curgându-i dintr-o mulţime de zgârieturi. Vedea dublu.

— Peps! strigă Axle. În faţa lor era fratele lui, ca o statuie vie, la fel de palid ca bustul lui de marmură.

Axle sări din pat, asaltându-l cu un potop de întrebări pe estacagiul amuţit; din ele se vedea că întâlnirea nu era un prilej de mare plăcere.

— Nu ţi-am spus să nu încerci să vii după noi? bătu el din picior. Ce-o fi fost în mintea ta? Puteai să fii descoperit! Axle se uită în jur, căutând vreun semn care să demonstreze asta, dar până la urmă se uită stânjenit la cerul înstelat prin împletitura de spini. Peste tot sunt ochi, îşi certă el fratele.

Rowan strănută, iar zgomotul răsună foarte puternic în tăcerea care urmă. Într-adevăr, se părea că Peps nu era singur. Fără zgomot, păşind pe cele douăsprezece gheare din faţă, însoţitorul lui Peps îşi făcu apariţia.

— Şase! exclamă Ivy.

Mâţa se instală în faţa focului care fumega, în timp ce Rowan şi Ivy îl ajutau pe Peps să se aşeze pe unul dintre paturi. Axle pregăti un mic ceainic emailat, în timp ce bombănea pe înfundate.

— Chiar nu ştiu ce-a fost în mintea ta! Ne-ai pus pe toţi în pericol!

După o clipă, în care Şase începu să-şi facă toaleta într-un mod tare ciudat, Peps vorbi, în sfârşit.

— Trindle a murit! şopti el. Otrăvit! În somn! Căzu apoi iar într-o tăcere tristă, în timp ce Ivy se uita nervoasă în jur.

— Otrăvit? repetă Rowan, înspăimântat.

— Haide, gata! Vocea lui Axle deveni mai blândă. Îi întinse fratelui lui ceva care avea un miros suspect de asemănător cu coniacul. Uite o ceaşcă bună de ceai.

— Şi ceilalţi, Mucegăitu', Rhys, s-au dus cu toţii! Peps luă o înghiţitură bună din lichidul din ceaşcă, apoi întinse mâna, ca să mai capete o porţie. Otrăviţi, absolut toţi! se smiorcăi el.

— Cine a făcut asta? întrebă Axle cu asprime.

Amărât, Peps făcu o pauză.

— Purtau robele Breslei Degustătorilor, numai că erau roşii, chiţăi el. Erau Observatori.

Capitolul treizeci şi patru - Povestea lui Peps

Spre dezamăgirea lui Peps, furtuna, în timpul căreia cei trei plecaseră, împiedicase deplasarea casei plutitoare a lui Trindle. După un scurt moment de disperare, estacagiul luă hotărârea să profite de pe urma întârzierii şi să se poarte cât se poate de nesuferit pe Ciupercă, ceea ce îndeplini cu entuziasmul lui caracteristic.

Când se sătură să se poarte atât de urât, coborî sub hotel pe casa lui plutitoare, unde, din cauza orei târzii, merse la culcare fără să-l mai vadă pe Trindle. Pe când se chinuia să adoarmă, mâţa cea enormă i se strecură în pat, după obicei. În timp ce îl fura somnul, Peps îşi dădu seama că Şase îi ia tot mai mult spaţiu, însă era atât de obosit, încât nici că-i mai păsa. Reuşi să salveze o pernă din ghearele lui şi se retrase de pe saltea sub pat, unde căzu într-un somn adânc.

— Pisica asta mi-a salvat viaţa! spuse el, apoi, după o scurtă pauză, spuse că încă puţin din ceaiul cu coniac al lui Axle i-ar face tare bine.

Ucigaşii Breslei urcaseră la bord şi se împrăştiaseră pentru a-l termina pe căpitan împreună cu echipajul său. Cum în cabina lui Peps dăduseră doar de o pisică plină de purici, îşi continuaseră înfiorătoarea căutare.

— Ucigaşi? Ivy era înspăimântată.

Peps continuă istorisirea. Trăsese cu urechea până când fusese sigur că plecaseră şi numai atunci ieşise de sub Şase. Mersese iute în cabina căpitanului, însă ajunsese prea târziu pentru Trindle. Îngrozit, estacagiul se căznise să ajungă la lift pe întuneric, pipăind în căutarea butonului.

Ajuns la Ciuperca de Iarbă Sălbatică, strigase până răguşise, dar nu îi răspunsese nimeni.

— Tribunalul pentru ascultare selectivă! remarcă Ivy. Nu puteau să te audă!

Peps încuviinţă.

— Numai că ucigaşii puteau! Erau cât pe ce să mă prindă! Privi în jur cu un aer teatral. Am alergat spre sala cea mare împreună cu Şase, apoi în sus pe scări, cu Observatorii aceia îngrozitori pe

urmele noastre. Nu credeam să ajung să duc dorul Expulzaţilor, însă aceştia chiar că sunt nişte oameni înspăimântători. Siniştri, calculaţi, nemaipomenit de organizaţi. M-ar fi prins şi pe mine, dacă mai devreme, într-un moment de inspiraţie, n-aş fi scos cuiele care fixau covorul pe scări. Când Observatorii ne-au fugărit pe treptele de marmură, covorul le-a alunecat de sub picioare şi s-au rostogolit cu toţi grămadă până jos! Şase şi cu mine am fugit pe acoperiş.

Pisica îşi flutură coada smotocită când Ivy o scărpină după ureche.

— Aşa că, după cum vedeţi, spuse Peps sumbru, nu prea aveam ce altceva să facem, decât să venim după voi.

— Ce veşti groaznice, spuse Ivy îndurerată. Trindle! Toţi ceilalţi! Atâtea persoane otrăvite!

— Vă rog să păstrăm un moment de reculegere pentru Trindle. Navigator, bucătar şi prieten de nădejde. Să sperăm că moartea lui nu a fost în zadar.

În micul luminiş se înstăpâni liniştea, întreruptă doar de Şase, al cărui tors răguşit fu interpretat fie drept un omagiu (de Ivy), fie drept totală indiferenţă (de Rowan).

— După mine, continuă Peps, moşii ăia netrebnici nu ne-au fost de niciun folos, aşa că şi-au primit răsplata.

Tăcut, Axle privea focul. Într-un târziu, vorbi.

— Peps, există lucruri mai trainice decât ranchiuna. Există tradiţiile.

— Da, cred că aşa e.

— În curând ne vom întoarce la Ciupercă. Deocamdată însă trebuie să mergem mai departe. Axle vărsă restul de ceai în cenuşă.

— Unde?

— Pârâul ar trebui să ne ducă direct la Rocamadour şi la Breasla Degustătorilor, răspunse el. Nu o să fie un drum plăcut, dar ne va fi de folos.

— Ce vrei să spui? se miră Peps.

— Păi... fratele lui îşi drese glasul, încurcat. Izvorăşte de sub oraş. Mai precis, din canalizare.

Partea a II-a – Rocamadour

Citat

Ca să fii un adevărat tămăduitor, trebuie să fi avut parte de boli grave.

Veche maximă a farmacopaţilor

Capitolul treizeci şi cinci – Roşu

Vidal Vinegret stătea la masa de piatră, nemişcat, şi medita la culoarea roşie – lucru ciudat pentru un om lipsit de vedere. Fusese culoarea lui preferată. Simboliza în acelaşi timp viaţa (în îmbujorarea delicată din obrajii unei fete tinere) şi moartea. Acolo, în lumea întunericului pe care şi-o impusese singur, Vinegret se mândrea că putea încă să-şi imagineze acea culoare strălucitoare în adâncul minţii sale.

Se gândea la o pasăre-cardinal, cu aripi roşii şi neînfricată. Îşi imagină cutezătoarea pasăre roşie ca sângele pe o câmpie albă ca zăpada, cu o dungă neagră în jurul ochilor, asemenea unei măşti.

— Domnule Director, şuieră un om mărunt şi dolofan, înveşmântat într-o robă stacojie, al cărui corp cocoşat avea ceva ciudat care îi dădea un aer demonic şi demn de milă în acelaşi timp. Era prorectorul Snaith, care nu se dezlipea niciodată de lugubrul Director.

Pasărea-cardinal dispăru, iar locul ei – golul lăsat de culoare – fu luat de mânie, de o foame întunecată de alte detalii. O foame neagră. Un om fără vedere trăieşte ros de dorinţa de a reveni în lumea luminii şi a nuanţelor, dar în interiorul lui Vinegret, această dorinţă era mărită şi distilată într-un simţământ asemănător ferocităţii.

Îşi întoarse chipul înspăimântător – cu găvanele din care ochii fuseseră smulşi de propria sa mână – exact spre locul unde stătea cocoşatul de Snaith.

— Am pus mâna pe el, anunţă Snaith cu mândrie. L-am prins pe caligraf. Pe Hemsen Dumbcane.

— A, da! Vidal Vinegret îşi aminti de scribul-tâlhar. Timp de ani de zile avuseseră o relaţie discretă. Dumbcane fusese ales să desfăşoare o activitate de savant; căutase şi catalogase diferite manuscrise. Directorul îi încredinţase lui Dumbcane vechi lucrări în cel mai mare secret şi, drept răsplată, fusese înşelat şi furat, întrucât caligraful înlocuise operele furate cu documente contrafăcute aproape la perfecţie şi infestase astfel colecţia Breslei cu falsurile sale. Mai rău de atât, din sertarul secret al biroului personal al Directorului lipsea acum un document cu adevărat preţios, care pentru conducătorul Breslei avea o valoare mai mare decât toate

celelalte.

Ei bine, Dumbcane avea să descopere în curând cu ce se alegea de pe urma trădării. Vinegret se rezemă în scaun, încrucişându-şi degetele gălbui, şi îi ordonă lui Snaith să îl poftească înăuntru pe scrib.

Curând Dumbcane apăru, cuprins de un tremur de nestăvilit în faţa temutului conducător al Breslei Degustătorilor. Fusese prins de Observatorii în robe roşii ai lui Snaith pe când se furişa pe drumuri prăfuite, cocoşat sub greutatea sacului lui de pânză pătată. Acum se afla acolo, flancat şi ţinut strâns de oamenii lui Snaith, cu un roi de muşte deasupra capului.

Cu o mişcare abia schiţată a capului, Vidal Vinegret le făcu oamenilor semn să-i ia prizonierului sacul, iar Snaith îşi târşâi picioarele în mersul lui ca de rac şi apucă sacul zdrenţuit, pe care îl goli apoi pe podeaua de piatră.

— Nu e aici, domnule Director. Snaith îl privi pieziş pe Dumbcane.

— Nu-i acolo? murmură Vinegret.

— Nu. Prorectorul desfăcu şi răspândi peste tot diferite manuscrise din traista lui Dumbcane, derulând fiecare sul în parte. Numai hărţi şi tabele fără valoare, nimic altceva. Ooo...

— Ei? Directorul Breslei se aplecă înainte, nerăbdător.

— Sunt şi nişte călimări. Patru. Pare să fie vorba de nişte cerneluri. Snaith îşi flutură mâneca unduitoare spre norul de muşte care zburaseră brusc de la caligraf spre micile flacoane.

Vinegret se lăsă în jilţ, dezamăgit.

— Hemsen, ştii ce anume caut? Vorbea cu o voce blândă, lunecoasă şi de o politeţe rece, care îl făcu să îngheţe pe caligraf.

Nehotărât, Dumbcane nu răspunse imediat. Dacă recunoştea că ştie, dar că nu avea ceea ce căuta cu înfrigurare cel care îl ţinea captiv, era oare mai rău decât dacă nega orice avea legătură cu ultima lor tranzacţie secretă? Până la urmă, alese prima variantă şi se trezi că dă aprobator din cap; apoi, pentru că se răzgândi rapid, clătină din cap cu putere. Această tăcere nehotărâtă mai ţinu câtva timp, spre amuzamentul lui Snaith, care până la urmă, puse capăt ameţitorului joc cu o întrebare.

— Ei bine, ori una, ori alta? şuieră el. Ai sau nu manuscrisul?

Vinegret îşi ridică privirea spre el, iar găvanele ochilor lui făcură să-i piară prizonierului orice dorinţă de rezistenţă.

— Nu... nu ştiu, chiţăi omul, chinuit.

— Ce dezamăgire, spuse ca o concluzie Directorul cel fioros. Este o dezamăgire foarte mare, Hemsen. Pentru mine, desigur, dar mai ales pentru tine.

Cu un semn degajat al mâinii, Vidal Vinegret le ordonă Observatorilor să-l ia de acolo.

— Staţi puţin!

Observatorii îmbrăcaţi în roşu – ucigaşii Breslei şi ochii lui Vinegret în toate privinţele – se opriră în prag.

— Ştiu unde se află! Sunt sigur!

— Daaa?

— De curând m-au vizitat doi membri ai neamului Taxus. Erau în căutarea citaniei unui absolvent al dumneavoastră, un degustător pe nume Truax. Rowan Truax, dacă îmi amintesc bine. Probabil că, grăbit cum eram, le-am dat manuscrisul din greşeală!

— Taxus ai spus? întrebă Snaith.

— Da, Taxus. Sunt sigur. Acest degustător Truax şi-a încălcat jurământul sacru, iar rudele lui Taxus mi-au cerut citania. Vă rog, cu resursele pe care le are Breasla, va fi uşor să daţi de ei. Precis nu ştiu ce le-a căzut în mâini...

— Mulţumesc, Hemsen, îl întrerupse Vinegret.

Dacă scribul îşi închipuise cumva că asta îi adusese iertarea, speranţele îi fură rapid spulberate.

— Cucută. Vinegret rânji cu gura lui aproape ştirbă. Buruiana creşte nestingherită pe malul apelor. E foarte eficientă ca otravă. Începe cu o senzaţie grea de frig în tălpile picioarelor, care apoi urcă şi te amorţeşte treptat. Genunchii. Apoi pulpele. O simţi puternic, dar eşti neputincios în faţa paraliziei care te cuprinde. Mintea îţi e limpede până în ultima clipă. Când ajunge la inimă, eşti deja mort.

Capitolul treizeci şi şase – Gripe

La scurt timp după ce Hemsen Dumbcane fu escortat afară şi suspinele lui umplură întunecatele coridoare de piatră, Snaith, complicele lui Vidal Vinegret, hotărî să se uite mai cu atenţie la ce se afla în sacul caligrafului. La urma urmei, acesta se dăduse peste cap să plece de pe Knox cu toate manuscrisele, sulurile de pergament subţire şi cernelurile cele groase şi lipicioase.

În acest scop, îl convocă pe un prorector numit Gripe, un om cu un statut inferior lui şi unul dintre colegii preferaţi. Snaith şi Gripe lucrau împreună de mulţi ani; Gripe fusese cel care avusese ideea de a face experimente pe cei săraci şi nevoiaşi, care zăceau în multe spitale din Caux, iar Snaith observase că individul i se asemăna ca mod de a gândi şi era discret.

— De ce nu începi cu cele de acolo? îi sugeră Snaith, arătând spre cutiile de cerneluri ale lui Dumbcane.

Gripe dădu din cap şi îşi suflecă până la cot mânecile robei roşii. Alese o cutie, de un albastru uimitor de închis, şi se luptă cu capacul. La fel ca toate celelalte, era acoperită de sedimente întărite şi sfărâmicioase, aşa că Gripe se chinui din greu, fără să reuşească să deschidă capacul. Pe când se căznea să-l desfacă, pe mâini i se aşeză un nor leneş de musculiţe. Gripe era un individ înzestrat cu multă forţă, dar şi cu multă răbdare; în cazul unui ucigaş, era o combinaţie mortală.

Mai încercă de câteva ori să deschidă cutia, apoi trecu la alta, de data asta neagră. Din nou, nicio mişcare. Individul cel zdravăn ajunse să vadă puncte negre – sau poate erau muşte? – şi se trezi că nu mai avea aer.

Aflat în capătul celălalt al camerei, Snaith nici nu avea habar de caznele colegului său. Era cufundat în selectarea sulurilor de pergament din faţa lui. Examinând cu mare atenţie documentele, îşi dădu seama că trădarea lui Dumbcane fusese mult mai mare decât crezuse iniţial. În faţa lui se aflau sute de suluri şi, după cât se părea, toate aparţineau Breslei. Uluit de proporţiile trădării, miji ochii. Ştia că asocierea caligrafului cu Breasla Degustătorilor data cu mult înainte de ascensiunea lui la rangul de prorector, căci abia de curând reuşise să câştige încrederea totală a Directorului; ani de zile acesta fusese apropiat doar de acel asistent ursuz şi nesuferit, numit Flux.

Iar asta însemna că daunele provocate de falsificator erau incalculabile.

Îl privi pe tovarăşul lui.

Până la urmă, Gripe se hotărâse să deschidă capacul cu ajutorul briceagului şi tocmai se pregătea să o facă în clipa în care Snaith se uită la el. Prorectorul Gripe era în floarea vârstei, prin urmare era evident că nu se gândise vreodată care ar fi putut fi ultimele lui cuvinte. (Totuşi, de-a lungul carierei sale, le inspirase multora cuvintele de pe urmă.) Briceagul eliberă capacul cu uşurinţă, cu un pocnet sonor. Încăperea se umplu de mirosul cernelii lui Dumbcane.

— Ce-i cu mirosul ăsta *îngrozitor*? îngăimă Gripe, uitându-se la Snaith cu o faţă neajutorată.

Acelea fură ultimele cuvinte pe care Observatorul în robă roşie le rosti în acel tărâm, ori într-altul, căci puternica cerneală – făcută din ferigă rea, o buruiană dedată la distrugere şi dominare – se vărsă pe mâinile prorectorului, iar de acolo, pe pieptul lui lat se întinse o pată întunecată, o umbră atât de neagră, încât părea că înghite până şi soarele. Snaith îşi puse mănuşile din piele roşie şi alergă să pună capacul pe cutia criminală. Nu se lăsă copleşit de vreun sentiment în faţa dispariţiei lui Gripe – care ucigaş o face? Dimpotrivă, îl cuprinse un soi de entuziasm. Avea să împacheteze şi să-i ofere Directorului Breslei această nouă toxină ciudată, acest pericol misterios găsit din întâmplare de falsificator. Ştia că, dacă exista cineva care să aprecieze o otravă mortală, acela nu putea fi decât Vidal Vinegret.

Capitolul treizeci şi şapte – Zidul

Pe cer mai adăsta încă o urmă palidă de lună, acoperită de un nor ciudat. Destul cât să lumineze ceea ce se găsea în faţa lor: blocurile mari de piatră ale zidului fortificat al vechiului oraş Rocamadour, un număr nesfârşit de pietre netede şi întunecate, fixate cu mortar nivelat impecabil. Aici pârâul nu mai era decât un fir de apă, ce izvora din spatele unui grătar ruginit, la fel de vechi ca însăşi piatra.

Ca multe alte oraşe vechi, Rocamadour era străbătut de multe canale subterane. Apa proaspătă circula prin oraş prin şerpuirea de conducte groase, prin gurile garguielor 1 şi ale statuilor cu ochi orbi, ajungând până la urmă în bazinele întunecate şi fântânile sumbre ale Breslei. În drumul lor, canalele de apă proaspătă treceau de-a lungul străzilor pietruite şi pe alei înguste şi întortocheate, unde potoleau din când în când setea şobolanilor din oraş sau umezeau lunecosul muşchi agăţător ce acoperea mai toate faţadele din oraşul-cetate.

Apa uzată ţinea tot de lumea subterană. Evacuată din diferite clădiri ale academiei – din closete, laboratoare, infirmerie –, se furişa pe sub străzi printr-o serie de tuneluri înşelătoare. Aşa că nu erai niciodată la adăpost de zgomotul apei care curge sau care picură ori de mirosul rânced slobozit de grătarele care baricadau canalizarea de dedesubt.

Nu e cazul să prezentăm în detaliu din ce erau alcătuite mizeriile care se găseau în canalizarea oraşului; ajunge să spunem că pasajul întunecat de sub Breasla Degustătorilor era un loc unde puţini se încumetau să meargă. Cu toate acestea, grupul nostru se afla în faţa intrării unui astfel de canal subteran de ape uzate. Cercetând locul, Ivy observă un mâl lipicios şi dens, prins de barele de metal uzate, astfel că nu îi surâdea deloc ideea de a se avânta în întunericul tunelului ce se căsca dincolo de zăbrele.

Axle scormonea în sac după un instrument, iar Rowan stătea retras ceva mai încolo, cu gâtul lungit, încercând să vadă ce se afla deasupra zidului gros.

— Sus sunt Observatori la post, şopti el, iar Ivy îi făcu semn să tacă.

Ultima parte a călătoriei pe firul apei fusese istovitoare; fuseseră obligaţi să străbată pe jos ultima bucată de drum, deoarece

muşamaua din care era făcută plutitoarea se îmbibase de apă.

O trăseseră după ei pe rând, cu Şase înăuntru, căci pisica refuzase să intre iar cu lăbuţele în apă. Pe măsură ce se apropiaseră de izvorul apei, drumul se făcuse tot mai anevoios. Aerul era încărcat cu miros de apă uleioasă şi de gaze de mlaştină, ceea ce îngreuna respiraţia şi conversaţia.

— Aproape am ajuns! le strigă Axle pe când înaintau cu greu prin apa mâloasă şi mică, deasupra căreia pluteau nori de ceaţă.

În jurul lui Ivy se înălţau uriaşe grămezi de mătasea-broaştei, iar în calea ei pluteau, la pândă, lungi tentacule ale unor ciudate frunze de nufăr de culoarea abanosului; fata se înfioră fără să vrea când simţi una din ele trecându-i pe lângă picior. Acum mâlul era şi mai gros; bucăţi mari plescăiau ca gelatina când le desprindea de pe cizme. Alge groase şi dese acopereau mocirla precum crusta unei budinci.

Axle scoase la iveală unul dintre instrumentele sale preferate,

cu terminaţii telescopice şi cu un număr impresionant de cleşti. Înviorat, îi făcu semn cu capul fratelui său, apoi se întoarse spre Rowan.

— Tu eşti cel mai înalt. Slăbeşte partea de sus a porţii, însă ai grijă să nu faci zgomot!

Rowan înaintă cu greu şi apucă instrumentul cel complicat. Grilajul era masiv şi vechi, însă nimeni nu se aştepta la ceea ce urmă. Anii în care se aflase în contact cu deşeuri corozive măcinaseră poarta de metal, aşa că aproape imediat ce Rowan începu să-i forţeze marginea, aceasta cedă, cu un plescăit asurzitor, urmat de un gâlgâit şi un bolborosit îngrozitor, iar în final, când se stinse şi ultimul zgomot, îngheţară cu toţii în faţa intrării întunecate.

Ceea ce auziră după aceea o îngrozi pe Ivy. De sus, de-a lungul zidurilor groase pe care patrulau Observatorii Breslei, răsună un strigăt, urmat de un ordin neînţeles. Urmă apoi dangătul aspru al alarmei. Fuseseră descoperiţi.

Capitolul treizeci şi opt - Grădina Minţii

Vidal Vinegret stătea complet nemişcat în camera lui din vârful turlei negre a Breslei Degustătorilor. O dâră de lumină palidă aruncată de lună prin rombul perfect al ferestrei îi brăzda faţa cu o linie frântă, în timp ce orbitele goale rămâneau în întuneric. Noaptea era perioada lui de meditaţie, când Directorul Breslei se elibera de problemele provocate de tiranie şi dominare şi se retrăgea într-un loc tainic din mintea sa.

Locul acesta se născuse dintr-o amintire din copilărie şi din dorinţa de a nu uita lumina şi culorile. De-a lungul anilor, îl cultivase cu grijă, astfel că ajunsese să se transforme într-o grădină mare şi impresionantă. O grădină a minţii. Îşi imaginase atent fiecare fir plantat şi îmblânzise cu grijă fiecare lăstar şi fiecare mlădiţă, într-o întruchipare personală a perfecţiunii. Alesese şi cultivase o varietate uluitoare de plante otrăvitoare, peste care făcea să strălucească soarele şi să cadă ploaia. Concepuse un minunat foişor şi îl imaginase populat cu specii rare de păuni de culoarea ambrei, ale căror ţipete înfiorătoare sfâşiau liniştea.

În acea grădină a minţii se retrăgea la sfârşitul zilei, căci Directorul Breslei nu dormea niciodată.

Dar în ziua aceea, grădina era tulburată de întuneric. Directorul nu mai văzuse până atunci astfel de nori învălmăşiţi şi, cum era o grădină imaginată de el, e de la sine înţeles că era uimit să descopere că nu are putere să-i alunge. Pavilionul era abandonat şi prădat, iar sub ferestrele sparte mai erau împrăştiate doar câteva pene ale ultimelor păsări. Linia orizontului, de obicei o imagine frumoasă, de-abia se întrezărea sub norii şi umezeala pe care Vinegret nu reuşea să-i facă să dispară cu puterea gândului.

Meditaţia lui neliniştitoare fu tulburată de o bătaie uşoară, dar insistentă, la uşă.

Cu o izbucnire de mânie, Vinegret fu obligat să-şi părăsească grădina şi misterioşii nori invadatori. Atenţia i se reîntoarse în corp, acolo unde era aşezat drept şi nemişcat, la fosta masă a bătrânului rege Verdegris, în apartamentul bătrânului rege, chiar în clădirile pe care le construise acesta.

— Intră, ordonă el.

— Iertaţi deranjul, ceru îndurare Snaith. Dar e urgent.

Snaith ţinea în mână cerneala. Mai devreme ezitase, gândindu-se în ce fel să raporteze trădarea uriaşă a lui Dumbcane, iar până la urmă alesese varianta cea mai avantajoasă pentru el însuşi: să nu spună nimic. În schimb, vorbi despre dispariţia datorată cernelii a prorectorului Gripe, apoi, cu mare grijă, îi oferi stăpânului său ciudatele cutii.

În momentul în care le atinse, Vinegret fu străbătut de o dorinţă puternică, iar pentru o clipă, îi reveni în minte viziunea norilor învolburaţi. Degetele lui lungi şi palide desfăcură cu grijă capacul unei cutii şi, chiar înainte ca acesta să fie ridicat complet, mirosul ieşi din interior într-o emanare de gaz înecăcios. Vinegret nici nu tresări. Dar inima lui începu să o ia la goană cu bubuituri puternice, din ce în ce mai rapide şi mai neregulate, mânate de o neîndurătoare bucurie răutăcioasă, iar el inhală mirosul cu putere.

Ferigă rea.

Scribul îi adusese ferigă rea.

Singurul loc în care ştia că încă mai creşte se afla în mintea lui.

De data aceasta, prorectorul era pregătit şi îşi acoperise faţa cu roba, ca să se apere de mirosul urât al cernelii. Privi cu o fascinaţie îngrozită cum stăpânul lui mai inhalează o dată mirosul şi savurează duhoarea malefică. Apoi, spre surprinderea lui, văzu un nor de viespi lucioase, negre ca tăciunele, care ieşiră parcă din neant şi începură să roiască pe deasupra capului lui Vidal Vinegret, repezindu-se înfuriate, în speranţa de a bea din cerneala mortală aflată în cutia deschisă.

— Să-i încerc cernelurile ca de obicei? întrebă Snaith.– Da, neapărat. Şi să-l găsiţi pe fugarul Truax, prostul ăla de degustător, spuse Directorul, ale cărui nări fremătau. Ocupaţi-vă de recuperarea documentului meu!

Pierdut în adâncurile catacombelor Breslei, înconjurat de tunelurile umede ale sistemului de canalizare, Hemsen Dumbcane slobozi un urlet înfiorător. Lucrase de ani de zile cu – nu, *pentru* – buruiana aia distrugătoare. I se infiltrase în pori, i se depusese pe degete, îl îmbogăţise. Acum, când simţea cum îl lasă puterile, îşi cercetă închisoarea. Ciudatele musculiţe leneşe care îl întovărăşiseră în urzelile lui de zi cu zi, acele muşte care erau umbra cernelurilor cu care trudise, dispăruseră pur şi simplu. Acum era cu adevărat singur.

Capitolul treizeci şi nouă - Canalul colector

Când pătrunseră în hăul cel negru, călătorii fură întâmpinaţi de un ţipăt ascuţit şi înfiorător, un urlet atât de disperat şi de pătrunzător, încât nimeni nu şi-ar fi putut închipui că era al lui Dumbcane. Era urletul cuiva căruia îi fusese sortit nu să moară, ci să ducă o viaţă groaznică, într-un moment când moartea ar fi fost o binecuvântare. Sunetul dispăru, dar ecoul mai dăinui câteva clipe, pe când grupul se înghesui, lipindu-se de zidul de cărămidă al tunelului canalului colector din Rocamadour.

— Ce... ce-a fost asta? reuşi să rostească Peps, care intrase ultimul în pasaj şi deja se gândea cum să iasă cât mai repede.

Nu se ştie de ce, toţi se întoarseră către Rowan.

— Nu ştiu. Băiatul se străduia din răsputeri să nu-i tremure vocea.

— Să fi fost vreo iluzie creată de vânt? presupuse Axle, pe un ton neconvingător.

— Care vânt? replică Ivy.

— Unde ne aflăm? întrebă Peps, privind în jur cu neîncredere. Şase mergea înainte în salturi, simţindu-se în largul său în lumea subterană a rozătoarelor.

— În canalul colector, îl informă Ivy plină de bunăvoinţă.

— Canalul colector? Peps era îngrozit. Nu se poate!

Pasajul nu era complet cufundat în întuneric, iar fata nu prea ştia dacă ăsta era un lucru bun sau rău. Ţevi strâmbe, neacoperite, ieşeau din pereţi la intervale neregulate şi scuipau flăcări mici şi puturoase. Zidul murdar din cărămidă şi mortar devenise lucios din cauza umezelii, iar din loc în loc, deasupra lor, se căscau găuri întunecate din care ţâşneau şobolani şi alte creaturi. Şi apoi, desigur, mai era şi acel miros, care nu recomandă canalele drept locuri unde să lenevești.

— Cred că ar trebui să pornim la drum, propuse Rowan, încercând să-şi dreagă glasul. Pentru că ceea ce ştiu sigur e că acei Expulzaţi vor fi aici destul de curând.

— De acord, însă încotro? întrebă Peps.

În faţa lor, tunelul mai continua pe o bucată scurtă, însă era

clar că trebuiau să ia o hotărâre, căci canalul se despărţea în diferite direcţii, pentru a fi de folos oraşului de la suprafaţă.

— Axle, nu se poate să nu existe vreo hartă în cartea aia a ta, spuse Peps.

Preţ de o clipă, toţi îl priviră pe autor cu speranţă. Ivy căută *Atlasul* în buzunarul interior al robei.

— Nu avem timp, şopti iute Rowan, privind cu teamă înapoi spre intrare. Ivy însă ajunsese deja cu răsfoitul la mijlocul cărţii şi despăturea diferite scheme şi tabele, iar într-un final, le arătă una dintre imaginile izolate dintr-un colţ.

— Asta ne ajută. Axle îşi drese vocea şi veni lângă Ivy. Autorul şi fata cercetară împreună pagina decolorată a capodoperei lui. În clipele de tăcere care urmară, cei doi se consultară, aplecaţi asupra paginii pliate.

— Axle, nu înţeleg nimic, mărturisi Ivy. Harta pe care o aveau în faţă era plină de linii şerpuite, iar lumina era prea slabă. Cu o strângere de inimă, auzi dangătul sec al alarmei, care se răspândea de-a lungul acoperişurilor şi al zidurilor exterioare ale oraşului, răsunând în tot tunelul.

— Răbdare! În mod ciudat, estacagiul nu privea harta, ci se uita în jur în tunelul cel întunecat. Imediat.

Apoi Ivy o văzu, cu greu.

Pe tavanul lucios al tunelului era o săgeată aurită, lungă şi palidă, dar care devenea din ce în ce mai clară. Ieşea din cartea pe care o ţinea în mână şi arăta în mod evident spre tunelul din stânga.

— Ooo!

— Chiar aşa! Axle era tare mândru.

— Mergem? Tonul lui Peps lăsa să se înţeleagă că spera să capete un răspuns negativ.

— Da, hotărî fata, care îşi adună cu o mână faldurile ude ale robei, în timp ce în cealaltă continua să ţină *Atlasul* deschis.

Nu mai auziră niciun strigăt, aşa că porniră la drum, deşi instinctul îi îndemna să se întoarcă. Aveau mare noroc cu harta lui Axle, aşa că nu se abătură de la indicaţiile ei; uneori săgeata se proiecta pe un perete, alteori pe podeaua lucioasă, uneori chiar dădea câte un colţ. În cele din urmă, ajunseră la o bifurcaţie.

Un coridor pietruit cu grijă părea să conducă spre suprafaţă. Celălalt tunel era mai sumbru. Începea cu o poartă de fier cu o formă ameninţătoare, iar apoi continua şi mai primejdios. Se răsucea şi cotea, părând că se îndreaptă în jos, foarte jos chiar, de parcă fusese

desenat de pana unui nebun.

— Ăsta e, spuse Axle, arătând spre săgeată, care indica tunelul mai accesibil.

Tuturor li se păru a fi alegerea justă, numai lui Şase nu; rămase nemişcată în faţa lui şi nimic nu o putu clinti din loc. Rowan era încântat să o lase acolo, dar chiar în momentul în care se pregătea să le sugereze asta, dinspre coridor se auzi un zgomot ciudat. La început fusese un zgomot slab. Ca un fel de huruit, ca un grepţănat la uşă, sau poate – ideea asta ciudată îi veni lui Ivy – ca sunetul produs de milioane de biluţe care ar fi pornit-o la vale pe un deal pietruit. Curând zgomotul se făcu mai puternic, iar grupul privi în jur cu nelinişte.

Şase era acum complet transformată. Scuipa în întuneric, părul i se ridicase în smocuri electrizate, iar coada i se agita frenetic. Ivy se aplecă să o calmeze, dar se trase imedit înapoi când pisica ripostă, părând că nu o recunoaşte.

O clipă rămaseră privindu-se fix, în timp ce undeva în apropiere, în canalul huruitor, auzeau cum cad picături la intervale regulate.

Apoi apărură, revărsându-se din pasaj mii, nu, zeci de mii de şobolani închişi la culoare şi lucioşi, o adevărată maree în care fiecare picătură era un rozător urât mirositor, ce scrâşnea din dinţi şi se holba în întuneric. Labele lor plescăiau pe podea. Chiţăiturile îi asurziră . Pereţii se înnegriră brusc de atâtea blănuri unsuroase, iar podeaua se undui în valuri succesive.

Grupul o rupse la fugă la timp, pe urmele lui Şase. Ca să

scape, pisica o luă pe singura cale rămasă la dispoziţie: ţâşni prin poarta care scârţâia lângă ei şi intră în tunelul vechi ce se căsca spre adâncuri. Şobolanii înaintară în goana lor fără direcţie, dar câţiva se răzleţiră pe urmele grupului şi dădură nas în nas cu călcâiele cizmelor lui Rowan. El bătu din picior ameninţător şi cu folos, dar acest lucru avu o urmare teribilă şi neaşteptată. Poarta din sârmă ghimpată a vechii intrări scârţâi în balamale şi alunecă, trântindu-se cu o forţă surprinzătoare. Grupul, deşi scăpat de şobolani, rămase să contemple noua nenorocire.

Cu un scrâşnet, poarta se închisese.

Capitolul patruzeci - În adâncuri

Descurajaţi, pătrunseră în întuneric.

— Axle? i se adresă Rowan plin de speranţă.

— Ăăă, se pare că tunelul ăsta nu e pe hartă, răspunse estacagiul.

— Aha!

— Totuşi, trebuie să ducă undeva, remarcă Ivy. Doar e un canal colector...

Ca şi celelalte prin care trecuseră, acesta era construit din piatră, dar parcă de o mână mai neglijentă. Blocurile erau ciobite şi tăiate inegal, în diferite forme. La intervale regulate, porţi din zăbrele metalice erau prinse în deschideri strâmbe, care coteau şi se pierdeau într-un întuneric neliniştitor. Panta cobora într-o înclinare severă şi periculoasă, astfel că, la fiecare pas, se confruntau cu primejdia de a aluneca în hăul negru ce se căsca în faţa lor.

Axle pipăi prin sac şi reuşi să găsească o lanternă telescopică; filamentul subţire pâlpâia slab, dar lumina mai înveseli grupul.

După ce trase de poartă, într-o încercare nereuşită de a o descuia, Rowan se întoarse şi oftă. Şase o luase înainte. Se părea că acum depind de creatura aia, îşi spuse el bombănind.

Tunelul continuă spre străfunduri încă o bună bucată de vreme, iar călătorii înaintară tăcuţi, pierduţi în gândurile lor posomorâte. Din când în când, câte o pală de duhoare răbufnea din vreo deschizătură ruginită, iar grupul era obligat să se lupte cu atacuri de greaţă. Când ajunseră în sfârşit pe teren drept, tunelul se deschise spre un fel de intersecţie în care patru canale similare se întâlneau în dreptul unui puţ adânc, căptuşit cu cărămidă. Era şi o scară ce ducea spre interior, deşi cu greu s-ar fi putut hotărî cineva să coboare în acea gaură neagră.

De undeva de dedesubt răzbătea până la ei un muget îndepărtat, însoţit de un val de aer umed care împrăştia un miros oribil de mucegai.

Cu mult timp în urmă, cine ştie ce călător aşezase peste deschizătură o scândură care forma o punte nesigură până în cealaltă parte. Mare noroc, căci canalele acestea nu erau făcute pentru mersul pe jos, ci pentru scurgerea regulată a apelor uzate, iar fără acea scândură, ei s-ar fi aflat într-un punct mort. Dar scândura era

veche, îndoită la mijloc, astfel că nu părea să poată susţine nici măcar greutatea estacagiului, darămite pe ceilalţi.

— Trec eu primul, îi anunţă Axle şi îşi aruncă sacul de cealaltă parte.

— Nici gând! se împotrivi Peps. Dacă o să cazi, noi rămânem blocaţi aici!

— Blocaţi, dar în siguranţă. Axle îşi pipăi buzunarele, în încercarea de a-şi echilibra greutatea.

— În siguranţă? Ce fel de siguranţă mai e şi asta? O să rămânem aici pentru totdeauna! continuă să se plângă Peps.

— Cum eu sunt cel mai voinic, cred că ar trebui să fiu eu primul, interveni Rowan cu voce nesigură. Aşa o să ştim precis dacă putem trece dincolo.

— Trec eu prima, anunţă Ivy.

Ceilalţi trei fură în sfârşit de acord.

— Nu! strigară într-un glas.

Ivy clipi uluită.

— Nu ne putem lipsi de tine! Grozav l-ai mai vindeca pe Rege din fundul puţului ăstuia puturos!

Astfel începu o discuţie interminabilă, iar cum fiecare dintre ei avea argumente solide, fu nevoie de multă diplomaţie pentru a stabili ordinea finală a trecerii. Peps urma să fie primul, căci pântecul lui generos urma să reprezinte o garanţie de reuşită pentru aproape toţi, cu excepţia lui Rowan, care era cel mai mare dintre ei.

— Unde e Şase? întrebă Ivy, privind în jur.

Pisica dispăruse, dar apăru apoi de partea cealaltă a puţului. În timpul discuţiei traversase scândura, iar acum stătea jos şi se scărpina leneş la ceafă.

Îşi începură sfios parada de-a lungul vechii scânduri. Păşind cu grijă în linie dreaptă, Peps o traversă aproape în fugă. Toţi anii petrecuţi pe estacada lui Axle îi dezvoltaseră lui Ivy un simţ al echilibrului de invidiat, aşa că traversă cu uşurinţă spre punctul în care o aştepta Peps. Nici Axle nu întâmpină vreo greutate.

Cât despre Rowan, totul ar fi mers bine şi pentru el, dacă nu ar fi privit în jos.

Capitolul patruzeci şi unu – Poşircă

De fapt, să cazi în întuneric e probabil cel mai bine. Nu e nimic care să-ţi distragă atenţia.

Nu vezi unde cazi. Nu există decât curentul acela nebun de aer. Şi câte o izbitură, atunci când corpul întâlneşte marginile puţului de cărămidă şi vechea scară ruptă.

Scara! Rowan îşi aminti de ea când marginea ei îi lovi obrazul în cădere. A doua oară când se izbi de ea, era pregătit. Oarecum. Reuşi să o apuce, însă era alunecoasă şi umedă, ca tot ce se afla în canalul colector, aşa că mâna i se desprinse destul de repede.

Până la urmă, îi opri totuşi căderea.

O treaptă veche şi putrezită se desprinsese şi atârna în afară, ca o creangă ruptă şi uscată. Roba i se agăţă de ea, iar fostul degustător apucă să-şi dea seama că probabil aceasta îi salvase viaţa. Momentul fu însă urmat de un pârâit înfiorător, apoi Rowan se trezi iar căzând tot mai jos, până ajunse în râul de dedesubt.

Nu mai văzuse niciodată ape atât de învolburate. Acum le vedea, căci o lumină palidă răzbătea din hăul în care căzuse; era o grotă care adăpostea un uriaş râu subteran, format în cea mai mare parte din surplusul de precipitaţii. O poşircă în toată regula.

Când ieşi la suprafaţă, în căutare de aer, văzu ce îl aştepta. Firul de apă se lăţea într-un fel de mare lac subteran. Curgea liniştit de-a lungul pereţilor de piatră, apoi se gâtuia într-o cascadă înfuriată. Dincolo de punctul de cădere, spre care se îndrepta Rowan, nu se vedea nimic altceva decât întunericul.

Capitolul patruzeci şi doi - Floarea regelui

Pe când Rowan era târât de curent spre căderea de apă, mugetul devenea tot mai puternic. Descumpănit, văzu că îl aştepta o cădere umedă în abis. Căinându-se că-i lipsea antrenamentul de înotător, privi disperat în jur prin grotă, în căutarea unui punct de care să se agaţe. Săpaţi în stânca muntelui ce se înălţa deasupra, pereţii aveau o suprafaţă netedă, de piatră. Apoi zări într-o parte o grămadă mare de gunoaie. Cu ultimele puteri, se căzni să înoate într-acolo.

Roba îi atârna greu şi se chinuia să respire, dar ajutat de curent şi de puterea propriei voinţe, reuşi să ajungă la locul cu pricina. Acolo se prinse de o încâlceală de resturi. O masă încurcată şi udă de materie în descompunere; crengi, lucrări de control îmbibate de apă, o pană răsucită şi ruptă din coada unui vultur. Râul aluneca pe lângă el cu iuţeală, astfel că îi era greu să se agaţe de grămada în mişcare sau de ceva mai solid. Rămase la pământ, cu nasul într-un pantof vechi.

În timp ce îşi analiza situaţia nu tocmai plăcută, simţi că îl cuprinde dorinţa de a nu se mai împotrivi. O voce interioară îi spunea că era poate mai uşor să dea piept cu vâltoarea decât să continue o călătorie care nu avea să-i aducă decât alte şi alte umilinţe. Cât de imposibilă era sarcina pe care şi-o asumase! Ce nesăbuinţă să se întoarcă aici, în Breasla Degustătorilor, chiar în mâinile duşmanilor lui! Asemenea unei buruieni cotropitoare, astfel de gânduri îi pătrunseră uşor în mintea obosită, care nu mai opunea nicio rezistenţă.

Faţa schimonosită a lui Vinegret trecu prin faţa lui, într-o viziune a dezastrului. Rowan simţi cum degetele i se desprind de pe încâlceala de lemne putrezite.

Ceva îi atrase însă atenţia. Era ceva absolut de neconceput şi se afla exact deasupra grămezii de dărâmături în care era prins.

Un punct verde, un strop de viaţă. Iar din lujerul verde ieşea chiar şi mai multă culoare, sub forma a cinci petale galbene-aurii.

O floare de cincifoi!

Floarea regelui creştea acolo parcă anume pentru Rowan, în infernul acela din măruntaiele Breslei Degustătorilor. Băiatul îşi adună puterile şi ajunse la ea, apoi se căţără, obosit şi şiroind de apa

întunecatului râu subteran, iar după ce inhală plin de recunoştinţă câteva guri bune de aer, se întinse lângă floare şi adormi.

Capitolul patruzeci şi trei – Insolent

Atlasul ţinutului Caux nu include decât un fragment despre marea şi tragica dispariţie a cărţilor din Biblioteca din Rocamadour. Axlerod D. Roux nu insistă prea mult asupra acestui trist eveniment din istoria ţinutului Caux, pentru că mâna îi tremurase prea mult şi inima îi fusese mult prea îndurerată când scrisese acel text.

Acel vechi incendiu din Rocamadour, blestemat până şi de Hemsen Dumbcane, avusese loc din porunca noului şi înveninatului rege Mătrăgună, deşi, ca multe alte lucruri, fusese de fapt ideea mişelească a lui Vidal Vinegret. Distrusese aproape toate cărţile faimoasei Biblioteci, iar odată cu ele, şi vechile învăţături din acele scrieri fermecate. Condamnase astfel ţinutul Caux la o soartă cumplită, pentru că atunci când dispare învăţătura, nu mai rămâne decât prostia.

Incendiul fusese înfăptuit de Expulzaţi: într-o linişte ameninţătoare, adunaseră braţe întregi de volume pe care le îngrămădiseră într-un morman uriaş. Însă bibliotecarul fusese cel care aprinsese flacăra, cu o mână tremurătoare.

O, ce tortură să îţi încalci principiile într-o astfel de faptă mişelească! Să ai ca sarcină, bibliotecar fiind, protejarea învăţăturilor, pentru ca mai apoi să le distrugi! Asta era o trădare a propriei fiinţe, o otrăvire a sufletului.

Nespus de ruşinat, bibliotecarul din Rocamadour, un individ pe nume Insolent, pentru care însă propriul nume se cufundase în uitare, ajunsese să trăiască în adâncul haznalei de sub oraş. Îşi căutase anume o existenţă mizeră ca pedeapsă pentru groaznica lui faptă. Îşi construise o colibă mică dintr-o grămadă de pietre aflate prin preajmă şi începuse astfel o existenţă plină de umezeală lângă un canal subteran, o adevărată ironie a sorţii, căci avea astfel la îndemână antidotul focului.

Foc şi apă. Sufletul nenorocit al lui Insolent era condamnat la o existenţă apoasă, fără consistenţă. Sufletul Bibliotecarului.

Vârful ud al bastonului lui Insolent împungea un ghemotoc suspect de lână îmbibată de apă. Nu fusese acolo cu o zi înainte, nici măcar în acea dimineaţă, iar omul dorea să se descotorosească de el. Numai că acum bibliotecarul îşi dădu seama că lucrurile erau niţel mai complicate decât crezuse. Cocoloşul acela umed se mişca şi

gemea. Ghemotocul acela umed era un băiat.

— Hei, tu de colo! Continuă să-l împungă, minunându-se ce soartă o azvârlise pe acea fiinţă nenorocită tocmai acolo, în străfunduri, însă fără să simtă niciun strop de milă. Era prea înecat în propria-i nenorocire pentru a mai simţi vreo milă faţă de ceva. Ridică-te imediat! îi porunci.

Dar Rowan visa.

În visul lui se găsea Ivy, care îl căuta din priviri. Când însă ajunse mai aproape de ea, ochii ei se veştejiră şi se transformară în noduri de copac, iar pielea se încreţi şi deveni maronie. Rowan visa că Ivy se tranformase într-un copac. Unul mare şi sălbatic. Unul care se lupta cu el şi îl trăgea cu ramurile sale puternice, apoi îl împungea iar şi iar în coaste. În mod straniu, copacul mirosea a foc şi a fum.

Până la urmă, Rowan fu trezit de acel miros a cărui sursă era Insolent.

Băiatul clipi, cu ochii la acea fantomă ciudată şi demnă de milă. Individul era cocoşat, îmbrăcat în resturile unei robe atât de distruse de foc şi de pârlite, încât era mai mare mirarea că nu se destrămase. Din loc în loc i se vedea pielea capului, acolo unde părul lui lung şi cărunt refuzase să mai crească. Avea o piele ciudată, cu un luciu şi o consistenţă asemănătoare cu ceara topită.

Rowan mai încasă o împunsătură între coaste şi, de data asta, scose un ţipăt.

— Aaaaau! Ce faci?

— Nu trece nimeni! Bibliotecarul se sprijini în arma lui şi încercă să pară mai impunător.

— Să trec? De-abia mă mişc! îl lămuri Rowan.

— Sunt paznicul acestui tunel, iar tu ai intrat aici fără voie. Îţi mai spun încă o dată: nu trece nimeni!

După ce primi încă o împunsătură, Rowan se căzni să se ridice. Avea dureri mari de tot în coaste.

— De acord, spuse el, privind în jur. Un şir neregulat de trepte desenau o potecă crestată în zidul de piatră care urca spre o firidă suspectă. În acel loc, deasupra hăului, Rowan văzu că grămada de pietre pe care o zărise din apă era de fapt un fel de adăpost construit la întâmplare, gata să le cadă în cap în orice moment. Numai să-mi arătaţi pe unde să ies...

Insolent clipi.

— Nu vreau să vă deranjez, domnule... Numai să-mi arătaţi o altă cale de ieşire. Doar nu mă pot întoarce pe unde am venit, nu?

Insolent deschise gura ştirbă, apoi clănţăni, închizând-o iute. Deveni mai atent. Pe chip i se aşternu o mină neîncrezătoare.

— Nu, asta nu se poate, mormăi el, apoi îl ajută supărat pe Rowan să urce restul mormanului de gunoaie şi îl conduse pe scările şubrede spre o zonă sigură.

Acolo, bibliotecarul fu cuprins de disperare pentru a doua oară în acea zi. De ani de zile trăia într-un surghiun singuratic, în timpul căruia nu fusese deranjat de nimeni. Iar acum, incredibil, de două ori în aceeaşi zi avea de-a face cu vizitatori nepoftiţi.

— Nu trece nimeni! repetă, aproape fără să-şi creadă ochilor.

De data aceasta însă, avertismentul nu era pentru Rowan. Undeva în faţă, hăul singuratic în care se afla casa bibliotecarului se întâlnea cu peretele de stâncă, în dreptul unui tunel. În deschizătura lui se aflau o fetiţă, o pisică uriaşă şi doi estacagii.

Capitolul patruzeci şi patru – Ghicitoarea

Rowan! Ivy alergă peste punte spre locul unde se aflau Rowan şi bibliotecarul. Rowan! Eram convinsă... Nu îndrăzni să-şi termine gândul cel trist; în loc de asta, alergă să-şi îmbrăţişeze prietenul.

— Nu trece nimeni! Bastonul lui Insolent o opri.

— Nu... nu încerc să trec. Vreau numai să-mi văd prietenul!

Preţ de o clipă, Insolent păru încurcat, dar îşi redobândi iute aerul ameninţător, agitându-şi braţele aspre în roba arsă.

— Înapoi, copilă!

Ivy nu-l luă în seamă.

— Cum de ai... ? Se căznea să vadă dincolo de individul acela enervant, dar el îi bloca fiecare încercare. Dansul acesta mai continuă câteva clipe, până când Rowan pur şi simplu trecu pe lângă Insolent, spre marea supărare a acestuia. Avu astfel loc o îmbrăţişare fierbinte, urmată de un icnet de durere. Coastele lui Rowan erau zgâriate şi nu putea respira decât pe jumătate.

— Lasă-mă să mă uit! Ivy îi cercetă roba, care era sfâşiată într-o parte. Inspiră adânc! Bine. Nu e nimic rupt. Totuşi, te-ai căptuşit bine. Julituri, zgârieturi şi o aşchie de toată frumuseţea, din câte mi se pare. Se uită mai cu atenţie. Cred că e un spin din pădurea de păducel. Dacă vrei, pot să îl scot. Ţi-ar prinde bine şi o baie.

— Nu mai spune!

Se apropiaseră şi Axle şi Peps, împreună cu pisica cea hărtănită, aşa că începură să flecărească veseli, vorbind pe deasupra capetelor celorlalţi şi îmbrăţişându-se.

Brusc, bibliotecarul se simţi stânjenit. Veselia lor îl indispunea. Era mai bine să scape de ei cât mai repede.

Îşi drese glasul.

— Nu trece nimeni! mai încercă o dată, cu o voce cam nesigură.

— Da, da, ştim! spuse Ivy.

— Doar dacă...

— Dacă ce? Fata era curioasă.

— Dacă îmi răspundeţi mai întâi la ghicitoare.

Capitolul patruzeci şi cinci – Răspunsul

În sfârşit, le atrăsese atenţia.

Insolent privi prudent spre punte şi întrebă:

— Prin urmare, ne-am înţeles? Bibliotecarul făcu un pas înainte spre grup; efortul lui fu întâmpinat de şuieratul de avertisment al jigăritei de pisici. Şuieră imediat şi el, drept răspuns.

— Ne-am înţeles, spuse Axle.

Dacă Insolent ar fi avut un simţ de observaţie mai bun (până la fapta lui infamă, îşi devotase întreaga viaţă literaturii), ar fi zărit privirea ciudată pe care i-o aruncă deodată estacagiul. Însă bibliotecarul savura pauza teatrală dinaintea încercării, pauză în care se felicită pentru ghicitoarea lui specială, ce nu putea fi dezlegată, una pe care o scornise de-a lungul multor ani de singurătate. Până acum nimeni nu găsise răspunsul.

— Insolent, *tu* eşti? întrebă Axle neîncrezător, ştergându-şi de murdărie pince-nezul şi punându-l apoi la loc pe nas. Trăieşti!

Ghicitoarea rămase o vreme agăţată pe buzele arse ale individului.

— Tu eşti! Ştiam eu! Axle făcu un pas înainte şi îl bătu pe spate pe bătrân, împrăştiind un nor de praf din stofa zdrenţuită ce mirosea puternic a fum, care pluti şi dispăru în aer.

O groază de ani trecuseră de când bibliotecarul nici nu se mai gândise la propriul lui nume, darămite să-l mai şi rostească. Cu toate acestea, nu era el omul care să nu profite de o ghicitoare bună. Trăgându-se mai la o parte, îşi ridică demn capul.

— Ce mănâncă tot timpul, dar nu e niciodată flămând? întrebă cu o voce sonoră şi încăpăţânată. O ţinti cu privirea pe fata din faţa lui.

Ivy urmărise schimbul ciudat de replici dintre Axle şi străin şi fu luată pe nepregătite.

— Ăăă... vă rog, aţi putea repeta întrebarea?

Bibliotecarul se supuse.

— Ce mănâncă tot timpul, dar nu e niciodată flămând? repetă Ivy gânditoare. Se întoarse să-l consulte pe Rowan.

— Porcii mănâncă mult, veni răspunsul lui Rowan, care era fiu de porcar. Chiar când nu le e foame.

— Cred că e vorba de ceva nu chiar atât de evident. La urma

urmei, e o ghicitoare.

— Stai să mă gândesc un pic, căută el să tragă de timp. Încercă să-şi amintească de anii lui de pregătire ca degustător.

— Insolent... Axle nu se lăsă. Îl bătu din nou insistent pe umăr. Nu se poate să nu-ţi aminteşti de mine – Axelrod D. Roux? Ai fost mereu atât de meticulos şi de învăţat, m-ai ajutat mult în munca mea de cercetare. Eşti un adevărat profesionist. Îţi sunt foarte îndatorat, am vrut mereu să-ţi mulţumesc, numai că, ei bine, cum evenimentele au luat întorsătura pe care o ştim, nu am avut cum să revin la Rocamadour. Spune-mi, rogu-te, cum de ai ajuns... aici?

Insolent oftă. După cum se vedea, omuleţul ăsta nu se descuraja aşa, cu una, cu două. Privi spre grup. Apa de sub ei bolborosea. Apoi, în acel fel misterios în care apar ideile măreţe, ca şi cum ar cădea din cer, intacte şi pe neaşteptate, Ivy îşi dădu brusc seama că ştie răspunsul la ghicitoarea lui Insolent.

— Un şarpe care îşi mănâncă propria coadă! spuse ea cu agerime. Uroborosul este răspunsul la întrebare!

Capitolul patruzeci şi şase - Ceai şi compasiune

Pentru că fata găsise atât de repede răspunsul la ghicitoare şi pentru că omuleţul ăla insistent îi tot repeta numele, în cele din urmă pe Insolent îl podidi plânsul. Izbucni rapid, iar faţa i se umplu de dâre de funingine şi cenuşă. Plânse amarnic. Plânse pentru câte fuseseră pierdute cu atât de multă vreme în urmă.

Apoi, cu un suspin adânc, îi invită pe vizitatori la un ceai.

Coliba lui Insolent nu era făcută pentru oaspeţi – de fapt, nu era făcută să fie locuită de oameni – şi aveau mare noroc că grămada mică de pietre înnegrite de fum pe care fierbea ceaiul se afla chiar în faţa intrării. Bibliotecarul turnă o apă murdară în vasul prăpădit pe care îl aşeză deasupra cărbunilor încinşi.

În afară de vreun Expulzat rătăcit, bibliotecarul nu întâlnise pe nimeni din lumea de deasupra pe toată durata regimului Mătrăgunelor, iar cum Expulzaţii nu stăpâneau arta conversaţiei, Insolent nu avusese parte decât de propria-i suferinţă. Constată acum că în inima lui mâhnită mai era loc de uimire şi fu bucuros – sau, mai exact, nu fu întristat – să afle ce evenimente se petrecuseră în lipsa lui, de la incendiu încoace. Pe când Axle şi Peps îl puneau la curent cu toate acestea, Ivy şi Rowan schimbară câteva cuvinte pe şoptite.

— Uite acolo, o vezi? Rowan îi arătă în josul teribilelor trepte floarea delicată de cincifoi.

Ivy scrută întunericul.

— Da! spuse ea cu voce întretăiată. Da, o văd! Precis e un semn. Creşte doar în prezenţa magiei.

Încurajată, se întoarse şi cercetă periculoasa alcătuire instabilă a casei lui Insolent. Era un refugiu dărăpănat, construit din blocuri de piatră neobişnuit de frumos cioplite. În mod inexplicabil, Bibliotecarul agăţase la uscat nişte zdrenţe vechi de-a lungul unei frânghii deşirate, care atârnau trist într-o parte a colibei. Pe fată o trecu un fior când îşi dădu seama că blocurile de piatră îi erau foarte cunoscute.

— Rowan, strigă ea şi îşi apucă prietenul de braţ. Priveşte! Casa lui Insolent! E construită din...

Merseră iute mai aproape, Ivy aproape târându-l pe Rowan după ea.

— Pietre-mesager! le recunoscu degustătorul.

— Da! Precis!

O rupse la fugă spre colibă cât putu de repede şi îşi trecu palmele peste pietrele fermecate ale lui Verdegris. Altădată aflate pretutindeni, erau un far pentru cei rătăciţi, căci îi îndrumau spre casă pe călătorii istoviţi. În drumul ei spre Templar, Ivy dăduse peste câteva pietre uitate care o ajutaseră să-şi păstreze speranţa. Ştia că majoritatea fuseseră puse sub lacăt de mişelul rege Mătrăgună, care dispreţuia tot ce rămăsese de la fostul Rege, astfel că Insolent fusese neştiutul beneficiar al acestei confiscări.

Ivy mai ştia însă ceva ce regele Mătrăgună nu ştiuse. Cum pietrele erau fermecate, odată mutate, se schimba şi informaţia dăltuită pe suprafaţa lor netedă. Cu o caligrafie frumoasă, un înscris se regăsea în numeroase replici pe fiecare piatră a colibei Bibliotecarului:

½ nod până la Pimcaux

Pimcaux.

Ce putere poate avea un singur cuvânt! Cei doi călători obosiţi zâmbiră larg la vederea lui, scris pe unele pietre cu litere mici, iar pe altele cu litere de-o şchioapă, când cu o caligrafie uluitoare, când cu una simplă şi comodă, pe laterală, pe verticală şi pe diagonală (căci casa lui Insolent nu era croită în linii drepte) şi repetat la nesfârşit.

Vizita la Insolent acasă mai avu încă un rezultat important.

Axle şi Peps ascultau cu ochii mari pe când bibliotecarul povestea ultimele minute petrecute lângă marele incendiu care înghiţise nenumărate cărţi fermecate şi de neînlocuit din timpul domniei bunului rege. Când Insolent văzuse cum pier toate în flăcări, sub furioase limbi portocalii care înghiţeau paginile vizionare, înţelesese în adâncul sufletului ce greşeală cumplită se făcea. Văzu cum textele stufoase şi fermecate pe care le păzea de atâta vreme se transformau într-o cumplită masă neagră care apoi devenea cenuşă. Într-o clipă, picioarele i-o luaseră din loc singure şi se trezise deodată în mijlocul acelei îngrozitoare grămezi în flăcări, încercând cu disperare să salveze ce mai era în stare şi cuprins de remuşcări înfiorătoare.

— Puţinele cărţi pe care am reuşit să le salvez sunt ascunse prin catacombe, le mărturisi el. În cea mai veche criptă de sub oraş.

Cartea Uroborosului se află acolo.

Capitolul patruzeci şi şapte - Grădina luminată de lună a profesorului Breaux

Ceaiul cel slab fu băut, apoi grupul îşi luă rămas-bun în linişte. Aşa cum le arătase Insolent, printr-un tunel scurt ajunseră la o scară de metal; ceva obişnuit în canalele de scurgere, aceasta era totuşi diferită de altele. Era poleită de o dâră slabă de lumină argintie.

Rowan încă mai simţea efectul juliturilor şi al vânătăilor, mai ales că acum aşchia îl zgândărea în coaste cu o durere ascuţită, sfâşietoare. Când privi în susul puţului, i se păru că pasajul e nesfârşit. Urcuşul ăsta o să fie un chin, îşi spuse, nenorocit şi plin de teamă faţă de locul în care aveau să ajungă. Brusc, roba de învăţăcel îl făcu să se simtă încă şi mai jalnic şi mai greoi, ceea ce îi aduse în memorie o amintire din ziua în care îşi dăduse seama că nu avea sorţi de izbândă ca degustător.

Avusese această revelaţie descurajantă în timpul unui curs teoretic despre gust, predat de un prorector bătrân, profesorul Breaux. Cursul, „Teoria avansată a gustului”, era destinat învăţăceilor mult mai talentaţi sau, în orice caz, celor cu note mai bune, dar cererea lui de înscriere fusese totuşi aprobată. Breaux era foarte bătrân şi cocârjat, însă glasul lui ajungea până în fundul sălii, unde se auzea cu mai mare putere decât în primele rânduri.

De-a lungul anilor, cursul nu se abătuse de la programă, astfel că nu mai era apreciat de noii degustători, care îl considerau învechit şi dificil. Din acest motiv, Rowan era mereu aproape singur în clasă, având-o colegă doar pe o fată arţăgoasă, pe nume Rue. Băiatul ştia că fata avea o limbă cam ascuţită şi, cum era cu un an mai mică decât el, la început se întâlneau numai la cursurile lui Breaux.

Din câte vedea, Rue nu lua niciodată notiţe când profesorul Breaux prezenta detalii mai subtile despre gust şi apetit. Rowan, care ştia că el nu este un învăţat adevărat, se căznea să umple foaie după foaie cu notiţe mâzgălite la repezeală, însă talentul lui de a lua notiţe nu-l ajuta să acumuleze cunoştinţe. După ore, când se uita pe ele, avea impresia că tot ce scrisese era complet greşit şi nu reuşise deloc să prindă esenţa cursului. Cu toate astea, nu se dădea bătut, uneori mai ales pentru a-i demonstra lui Rue că poate reuşi, pentru

că mintea lui inventase o competiţie între el şi fata care părea că nici nu-l observă.

Dacă restul prorectorilor predau gustul sub forma diferitelor combinaţii de dulce, acru, sărat şi amar – aromele pe care le recunoaşte orice limbă –, profesorul Breaux avusese ideea de a preda gustul într-un mod cu totul diferit. El adăugase pe listă şi savoarea – un al cincilea gust, foarte controversat –, iar din acest motiv lucrurile deveniseră şi mai confuze. Rowan se chinuia să înveţe gustul ca pe o *experienţă* completă, totală, iar acest curs punea sub semnul întrebării toate celelalte învăţături ale Breslei. Era ca şi cum ar fi încercat să înveţe două limbi diferite, dar asemănătoare până la confuzie, rezultatul fiind un amestec cumplit.

Astfel că băiatul putea să spună exact care fusese momentul în care îşi dăduse seama, în cursul pregătirii lui, că nu avea să ajungă un bun degustător, acolo, în vechea sală de curs a lui Breaux, în care razele palide ale soarelui de după-amiază scoteau la iveală firele de praf ce pluteau în aer. Într-un fel, cursul acela sădise în Rowan sămânţa care-l făcu să fie un tovarăş atât de bun pentru Ivy şi un duşman al Breslei Degustătorilor. Într-un fel mult mai practic, îl dăduse peste cap atât de mult, încât ajunse un pericol pentru el însuşi şi pentru cei pentru care gusta mâncarea, fapt ce se dovedise fatal pentru Turner Taxus.

Era un lucru arhicunoscut că profesorul Breaux avea o grădină de care era nespus de mândru. Era o grădină luminată de lună, neinteresantă pe timpul zilei, dar care, de îndată ce se aşternea întunericul, se trezea la viaţă odată cu florile palide, cu aromele delicate şi dulci şi cu surprizele ei sclipitoare. Seara obişnuia să găzduiască întruniri, iar odată, când Rowan fusese invitat la una dintre ele – ceea ce era o adevărată onoare –, o descoperise acolo şi pe Rue.

Rowan stătuse timid lângă fântâna de piatră şi îi privise pe studenţii mai mari, care ţineau discursuri despre gust. Sperase să nu i se ceară părerea despre nimic şi fusese agitat toată seara. Pe când simţurile îi fuseseră atrase de zorele şi de floxul de lângă el, auzi, spre marea lui disperare, că fusese strigat. Se întoarse şi o descoperi pe Rue cu braţul întins.

— Mai vrei vin de păpădie? îl întrebă ea din nou.

— Ce? Da, te rog, răspunse Rowan, zâmbind timid.

— Vii pentru prima oară? întrebă Rue, iar Rowan încuviinţă, cu un semn din cap. Tare-mi place cursul ăsta, ţie nu?

Rowan spuse că da.

— Nu te-am văzut niciodată luând notiţe, adăugă el apoi, curios.

— Mda, răspunse Rue. Îmi ajung cele de acasă.

— Acasă?

— E bunicul meu, arătase ea spre profesor. Nu ştiai?

— Nu!

Rue ridică din umeri.

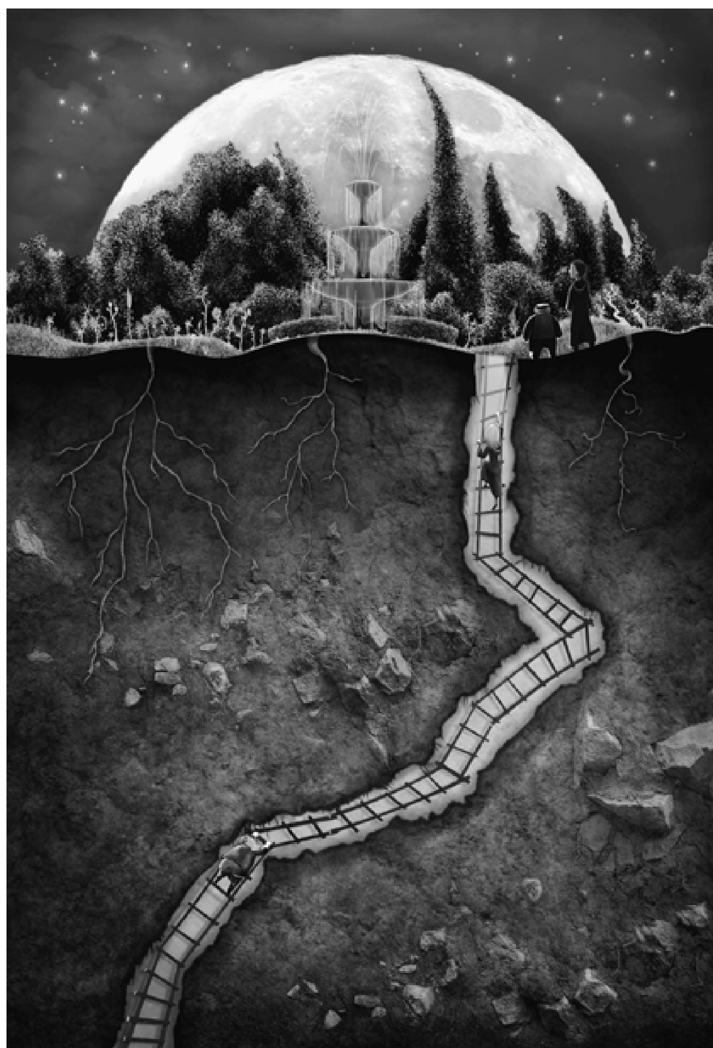
Rowan o privise, admirându-i părul şaten prins neglijent la spate cu o panglică.

— Mă bucur că ai venit, mai adăugase ea. De ceva timp îmi tot fac curaj să te invit.

Capitolul patruzeci şi opt – Scara

Amintirea despre Rue şi bunicul ei îi dădu putere lui Rowan să înceapă urcuşul. Avea într-adevăr să fie un urcuş lung – căci Insolent îşi alesese ca loc de pedeapsă tocmai străfundurile oraşului –, însă grupul era încurajat de raza de lună care le lumina spinările tăbăcite şi murdare. Din când în când, dintr-un sac de pânză în care fusese îndesată şi din care se vedea ieşind doar un ghem înfuriat de blană încâlcită, Şase slobozea un mieunat sinistru, pe care ecoul din pasaj îl prelungea la nesfârşit, ca şi când o mie de pisici disperate şi încarcerate ar fi alcătuit o simfonie nemiloasă.

Scara era chinuitor de lungă, cu bare de metal inegale, care se răsuceau ameţitor prin tunel. Totuşi, observau treptat o schimbare: lumina argintie devenea tot mai puternică, până când, după multe trepte, se iţi la capătul tunelului printr-o fantă orizontală.

— Nu mai e mult, le strigă Axle celorlalţi.

După ce se strădui un pic, reuşi să dea la o parte grilajul greu de la capătul scării. Ieşi din tunel, pentru a intra în neant.

Neantul era chinuitor, dar nu atât de chinuitor precum ceea ce urmă. Un ţipăt, urmat de câteva comentarii înfundate, apoi se auzi iar doar sunetul scurgerii lente a apei pe peretele vâscos.

Îngrozită, Ivy se agăţă cu disperare de treapta de metal a scării.

Următorul pe scară era Rowan, care ieşi fără să se mai gândească la pericolele care ar fi putut să-l întâmpine. În nesăbuinţa

lui exista şi un strop de nostalgie a întoarcerii acasă, căci băiatul se emoţionă la vederea fostului său campus. Fu urmat de Ivy şi de Peps. Ceea ce-i întâmpină însă nu era chipul înspăimântător al vreunui Expulzat, ori poate Vidal Vinegret în persoană, ci o grădină liniştită, luminată de lună în miez de noapte, plină de flori argintii şi miresme nocturne, în care caprimulgi flecăreţi ciripeau răguşit.

Când ieşi la lumină de după grilajul canalului de scurgere, lângă o fântână arteziană, cu pumnii strânşi gata de luptă, Peps îl observă uluit pe fratele lui împreună cu un individ înveşmântat într-o mantie ciudată, bătându-se pe spate ca doi vechi prieteni.

Rowan ştia foarte bine unde se află. Simţi un straniu val de bucurie – straniu, pentru că ajunsese în inima temutei Bresle a Degustătorilor, dar se găseau în spaţiul delicat al grădinii luminate de lună a profesorului Breaux. Profesorul se afla acolo, iar lângă el era Rue.

— Rowan! strigă Rue, apoi se repezi să-l îmbrăţişeze de bun venit, numai că mirosul o opri brusc. Cum ai ajuns aici?

Ivy se uită chiorâş la fată, căci i se părea evident pe ce cale veniseră şi gândi că oricine pune o astfel de întrebare trebuie să fie ori prost, ori orb.

Ca şi ei, Rue purta roba cenuşie a învăţăceilor, căci era încă studentă şi nu trecuse prin ceremonia Citaniei, în urma căreia, printre altele, avea să primească roba de degustător. Totuşi, Rowan observă imediat că se schimbase ceva la ea. Părul îi era ciumpăvit conform tunsorii scurte a prorectorilor Breslei. În faţă era ras într-un semicerc care îi scotea şi mai mult în evidenţă fruntea şi îi lăţea faţa într-o lună plină, întruchiparea devoţiunii.

Rowan se holbă şi făcu un pas în spate.

— Ai to-tonsură! se bâlbâi el.

Rue se încruntă o clipă, apoi se destinse.

— Da! râse ea. Mereu am vrut să-mi continuu studiile după absolvire.

— Vrei... vrei să ajungi *prorector*? De când o întâlnise pe Ivy, părerea lui despre Breasla Degustătorilor se schimbase radical, dar nici înainte nu se gândise să ajungă un erudit în cadrul Breslei.

— De ce nu? Există o onoare mai mare?

Rowan tăcu.

— Ea cine e, Rowan? întrebă Peps, uitându-se de la unul la altul.

Amintindu-şi de bunele maniere, Rowan se grăbi să facă prezentările.

— Ivy, Peps, aceasta este prietena mea, Rue. Rue, ţi-i prezint pe Ivy Manx şi pe Peps D. Roux. A, iar acolo se află...

— Axlerod D. Roux! Rue dădu din cap cu entuziasm. Ca mai toţi cei din Caux, Rue avea un mare respect pentru *Atlas* şi pentru autorul lui, care tocmai îi dădea veşti prietenului său despre Cecil şi Templar. Rue se întoarse iar spre Ivy, care până atunci nu reuşise să pară prea prietenoasă.

— Numele meu vine de la al lui! îi mărturisi ea făcându-i cu ochiul.

Ivy pufni cu dispreţ.

— De la Axle?

— Da. Părinţii mei erau mari admiratori ai operei lui.

Ivy o privi printre gene. Brusc se simţi proprietara prietenului ei de-o viaţă.

— Nu mai spune! Ce drăguţ! Îi aruncă o căutătură furioasă fetei aceleia ciudate şi avu o pornire a vechii Ivy – ce-ar fi să-i pună la încercare lui Rue talentele de degustătoare? Era sigură că o putea da gata pe viitoarea savantă cu câteva picături din faimosul ei tonic de ciupercă otrăvitoare. Ochii galbeni ai lui Şase sclipeau încurajator.

Privindu-le nervos pe cele două fete, Rowan întrerupse confruntarea.

— Ivy a crescut în apropierea estacadei lui Axle. Sunt prieteni vechi, o informă el pe Rue.

Cuvintele lui avură darul de-a o relaxa puţin pe Ivy, care zâmbi cu satisfacţie. Schimbând iute subiectul, Rowan ceru să afle veşti din interiorul Breslei Degustătorilor, observând că Rue era mai mult decât bucuroasă să-i povestească.

Pe când cei doi colegi se puneau la curent cu noutăţile, atenţia lui Ivy fu atrasă de altceva.

— Ivy Manx, se auzi o voce baritonală, din cele care îi fac pe copii să înveţe cu uşurinţă lucruri complicate doar cu ajutorul tonalităţilor ei melodioase. Ce îl aduce pe Copilul Profeţiei, pe Nobilul Vlăstar, tocmai aici, la Breasla Degustătorilor? În acest tărâm tulburat, sigur nu poate fi voba de o vizită de curtoazie.

Lângă ea veniseră Axle şi profesorul. În contrast cu roba neagră, părul lui argintiu lucea puternic în lumina slabă. Cei doi prieteni aveau feţe grave, iar profesorul se aplecă să o observe.

— Ăăă... Brusc, Ivy nu se simţi în stare să răspundă. Însă, după cum se dovedi, întrebarea îi era adresată mai degrabă lui Axle, căci într-adevăr profesorul ştia că estacagiul era cel care urma să dea un răspuns.

Axle privi în jur în noaptea adâncă, iar Breaux înţelese pe dată.

— Aici, în grădina mea, deocamdată sunteţi în siguranţă, spuse profesorul. Vinegret consideră că nu e cazul să-l deranjeze pe un bătrân profesor nesigur pe picioare. Nu încă.

— Dar...

Axle tăcu şi îi cercetă de la distanţă pe Rowan şi pe Rue.

— A, da. Rue, oftă profesorul. E tânără. Asta e singura viaţă pe care o cunoaşte, în interiorul zidurilor Breslei. Însă puteţi avea încredere în ea, este nepoata mea, sânge din sângele meu.

— Desigur, răspunse iute Axle. O clipă, păru că mai avea să adauge ceva, însă profesorul îi strânse mâna şi tăcu.

Se adunară lângă fântână, unde Peps se bucură să-şi poată înmuia batista, pentru a face apoi imposibila încercare de a căpăta o înfăţişare prezentabilă.

— Vechiul meu prieten, nu se poate să te mire faptul că ne aflăm aici, spuse Axle.

Ochii lui Breaux sclipiră o clipă, apoi deveniră liniştiţi şi trişti. Clătină din cap.

— Preferam doar să nu fie cazul să veniţi.

— Căutăm Intrarea din Rocamadour. Intrarea spre Pimcaux.

O clipă, Breaux rămase tăcut.

— Desigur, spuse el într-un final. Vă stau la dispoziţie.

— Ai veşti?

— Da. Şi nu sunt bune.

Capitolul patruzeci şi nouă – Planul

Cu ajutorul nepoatei sale, profesorul Breaux se aşeză cu greutate pe o bancă de piatră lustruită. Se folosi şi de un baston noduros, însă faţa tot i se schimonosi de durere, iar Rowan constată cu uimire cât îmbătrânise profesorul în cei câţiva ani de când nu-l mai văzuse. Comod instalat, Breaux inspiră adânc.

— Spui că l-ai întâlnit pe bibliotecar, pe Insolent?

— Da, răspunse Axle. L-am văzut.

— Mare mirare! Profesorul privi în jur, apoi privirea i se opri la Ivy. Trebuie să-i fac o vizită vechiului meu prieten.

— Insolent a ascuns unele dintre cărţile lui Verdegris în cripta de sub oraş, spuse Axle cu entuziasm. Poate că Intrarea se află acolo?

Ivy îşi aminti de timpul petrecut în biroul lui Axle – părea să fie atât de mult de atunci –, când, împreună cu Rowan, văzuse într-o carte o astfel de Intrare. Cunoştea puterea măreţei şi vechii magii, iar amintirea ciudatei viziuni de pe estacadă făcu să i se strângă inima.

Însă bătrânul clătină din cap cu tristeţe.

— O fi fost la un moment dat. Însă pagina a fost ruptă din carte cu mult timp înainte ca Insolent să o poată salva, iar acum există o mulţime de speculaţii legate de existenţa ei.

— Asta înseamnă că poate încă mai e acolo! spuse Rowan.

— Mă tem că nu, spuse trist Breaux. Se crede că documentul a ajuns la Vidal Vinegret, care l-a pus la loc tainic.

Rowan privi în jur amărât. Era imposibil să pătrunzi în apartamentele Directorului.

— Iar acum se zvoneşte că ar fi dispărut din nou, oftă Breaux.

— Cum arăta pergamentul ăsta? întrebă Ivy. Imaginea unor nepreţuite pergamente dispărute o duse cu gândul la cineva, iar atunci înţelese brusc.

— Se spune că era vorba de o uşă desenată simplu, dar ornată cu un vechi simbol al regenerării şi tămăduirii: uroborosul.

— Uroborosul! exclamară într-un glas călătorii. Şarpele auriu din prăvălia lui Dumbcane.

— Ce nu e niciodată flămând, dar mănâncă tot timpul? strigă Ivy.

— Vinegret a prins hoţul, spuse mai departe Breaux. Este un scrib. Dar este în acelaşi timp şi falsificator, şi se pare că de o groază de vreme fura documente valoroase ce-i aparţineau Breslei.

— Se numeşte Hemsen Dumbcane, anunţă Axle, spre surpriza gazdei lui.

— Ai auzit de el?

Axle încuviinţă.

— E un fel de vecin.

Auzind vorbele astea, Peps se încruntă.

— E prizonier în catacombe, îşi aşteaptă sentinţa, spuse Rue.

— Sentinţa? Ce fel de sentinţă? întrebă Axle.

— *Conium maculatum*.

— Cucută, şopti Ivy. Ca otravă, este perfectă. Rapidă şi mortală.

Privirea înţeleaptă a lui Breaux se întoarse iar către Ivy.

— Ivy, l-am cunoscut pe unchiul tău Cecil în vremuri mai bune. Ce mai face? Bănuiesc că este foarte mândru de tine.

Ivy mormăi că Cecil o duce bine.

— Îţi place grădina mea? întrebă el. Aud că şi tu eşti pasionată de grădinărit.

— Da, mi-ar plăcea să arunc o privire pe aici, răspunse ea sfioasă.

— Mi-ar face mare plăcere. Făcu un gest larg. Nu uita să miroşi socul, spuse el pe un ton neutru.

Ivy dădu din cap.

— Socul şi arorutul, desigur.

Ciudate rugăminţi, gândi Ivy, căci niciuna dintre aceste plante nu mirosea prea plăcut, dar dădu iar politicos din cap.

— Socul, arorutul şi iarba-puricelui.

Ivy trase cu ochiul la Axle, care privea amuzat.

— O s-o fac negreşit, domnule profesor.

— Cum le merge aici ierbii-şarpelui şi scuipătoarei? întrebă Axle pe un ton calm.

Iarba-puricelui înseamnă în general *captiv*, *prizonier*, gândi ea iute. Iarba-şarpelui, o trestie ţepoasă cu seminţe pline de puf şi sevă lipicioasă, însemna *a descifra*. Profesorul şi Axle vorbeau folosind limbajul florilor. Brusc îşi dădu seama că îi era foarte drag acest bătrânel, profesorul preferat al lui Rowan. Ascultă voioasă cum profesorul şi Axle propuneau să facă neapărat o vizită în catacombe, pentru a-l găsi pe Dumbcane.

Era prea periculos ca Ivy să părăsească această incintă, continua Axle. Nu putea fi recunoscută imediat, însă erau prea multe în joc. Profesorul fu de aceeaşi părere, aşa că hotărâră ca şi Rowan să rămână în spaţiul înzidit, scăldat de lună. Fiind un fost student, lumea îl cunoştea şi se ştia că i se confiscase gulerul pentru că încălcase Jurământul. Dacă Vinegret îl găsea pe Rowan... Ivy ştia ce îl aştepta, nu mai era nevoie ca profesorul să-şi mai termine fraza.

Ivy căută într-un buzunar ascuns al robei sale de împrumut şi scoase la iveală îndrăgitul ei exemplar al cărţii lui Axle, pe care îl deschise iute la o pagină cu colţuri îndoite.

— Burete-puturos? întrebă ea, după ce găsi planta căutată. Nu e nici lichen, nici buruiana-de-sub-şa.

Profesorul izbucni în râs.

— Da, sigur că da! Canalul colector din Rocamadour este cel mai scârbos loc care-mi vine în minte. Să vedem ce putem face ca să vă spălaţi niţel!

Capitolul cincizeci - Ceva care creşte

Nu trecu mult şi călătorii se reuniră iar în faţa fântânii, de data asta învăluiţi într-un miros mai frumos de săruri de baie şi de săpun proaspăt, şi în robe noi. Ivy zâmbi dând cu ochii de Peps, care era atât de mulţumit că scăpase în sfârşit de canal, încât nici că-i mai păsa că noile veşminte de împrumut nu i se potriveau. Zâmbetul lui larg lăsă să se vadă sclipirea dintelui de aur. Axle şi Profesorul Breaux încă mai discutau cu voce joasă, iar Ivy aştepta sosirea lui Rowan.

În grădină era pusă masa, iar Rue se ocupa de diferite bunătăţi şi farfuriuţe. Ivy tot nu avea poftă de mâncare, căci mirosul din canal nu dispare cu una, cu două, dar privi în jur cu un sentiment de fericire, ţinut în frâu de relitatea faptului că era un musafir neinvitat la Rocamadour. Trebuia cumva să se strecoare prin acest oraş îngrozitor şi să găsească calea spre Pimcaux. Deocamdată, însă, grădina era splendidă, iar deliciile ei o îmbiau.

Porni la plimbare, mulţumită că avea ceva timp numai pentru ea. Foarte repede, conversaţia tainică a celorlalţi fu acoperită de vibraţiile insectelor şi chemările broaştelor, precum şi de omniprezentul clipocit al fântânii. Plantele care creşteau peste tot se înviorau la trecerea ei, aşa cum se întâmplase de când se născuse; o luă pe o cărare acoperită cu pietricele, de-a lungul căreia florile îşi lungeau gâturile pe tulpini ca să fie mai aproape de ea. Totuşi, indiferent în ce direcţie mergea prin grădina lui Breaux, nu avea cum să scape de înalta turlă întunecată a turnului Breslei, care străpungea cerul calm al nopţii; privind-o, în suflet i se strecură o umbră de îngrijorare.

Ivy coti pe după o tufă bogată de iarbă-argintie şi, surprinsă, îşi găsi gazda, singură în lumina lunii, stând pe o bancă într-un colţ izolat al grădinii.

— Domnule profesor Breaux, spuse ea apropiindu-se.

Cu un deget la buze, el îi făcu semn să tacă.

Deşi se afla pe proprietatea lui – pe care o dobândise datorită vârstei înaintate şi vechimii în rândul prorectorilor şi care era un loc oarecum sigur pentru călătorii noştri –, la urma urmei, aceasta era o părticică din teritoriul mai mare al Breslei Degustătorilor, iar zidurile de apărare ale oraşului nu erau foarte departe. Din locul în

care se aflau acum, cei doi vedeau gărzile care patrulau pe creste. De partea cealaltă a zidului înalt de piatră care încingea casa şi grădina lui Breaux se afla o alee pietruită, iar Ivy auzi clar zgomot de paşi care se îndepărtau.

— Vrei să stai lângă mine? profesorul rupse tăcerea care se înstăpânise.

Ivy dădu din cap şi se aşeză.

— Te invidiez pentru călătoria pe care o faci. Pimcaux! Deşi planurile mele nu presupun o reîntoarcere acolo, mi-aş dori foarte mult să fac asta. Făcu o pauză. Totuşi, trebuie să-ţi spun ceva. Ceva foarte important pentru întoarcerea ta.

Ivy îi aruncă repede o privire, apoi înclină capul.

El întinse mâna şi rupse din apropiere o floare de reginanopţii. Fata era încântată că, pe lângă compania lui, avea şi bucuria de a simţi parfumul greu al unei flori aşa de rare. Degetele lui Breaux erau strâmbe şi îngroşate de vârstă, însă nu le fu greu să sfărâme frumoasa floare. Aerul se umplu de mirosul apăsător al plantei strivite. Profesorul luă floarea ciuntită şi o puse în palma deschisă a lui Ivy, după care îi închise degetele peste ea.

— Suntem un tărâm născut din pământ, din lucruri care cresc, şi binevoitoare, şi dăunătoare. Pădurile ascund o mare înţelepciune, iar cei ce o caută au parte de mari puteri. Însă plantele trebuie folosite cu chibzuinţă şi nu contra naturii lor, căci atunci se întorc împotriva noastră. Fac rău, în loc să tămăduiască. Otrăvesc. Tu vorbeşti limbajul florilor, Ivy. Destinul tău e legat de asta. Cel ce le vorbeşte copacilor îi vorbeşte regelui.

Profesorul tăcu o vreme, apoi continuă.

— Când vei ajunge în Pimcaux, te vei afla abia la jumătatea călătoriei. Întoarcerea presupune cu totul altceva. Ca să pleci din Pimcaux trebuie să ai la tine ceva al pământului, ceva care creşte pe solul din Caux. Altfel nu ai cum să mai vii înapoi.

Ivy dădu din cap în semn că înţelesese, iar profesorul se mai linişti puţin, ca şi când i s-ar fi luat de pe umeri o mare greutate. Fata se aplecă în faţă şi deschise palma, privind curioasă în lumina lunii. În pumnul ei mic, delicata floare renăscuse şi nu mai purta nicio urmă a suferinţei produse de mâna bătrânului.

Ea îşi puse floarea la ureche.

— Prin urmare, e adevărat. Acum sunt şi eu martor la asta. Plantele se retrezesc la viaţă. Unchiul tău a folosit farmece vechi când a trezit din somn tapiseriile lui Verdegris. Însă şi mai puternică

e înrâurirea ta asupra a tot ceea ce creşte.

Gândul lui Ivy zbură la copacul de păducel şi la dorinţa lui malefică de a-l face prizonier pe prietenul ei. O străbătu un fior. Părea că se trezesc toate plantele, nu doar cele bune. Oare câtă lume trebuia să sufere din cauza ei?

Undeva în apropiere se auzi un trosnet, un zgomot de frunze uscate strivite de paşi pe alee, iar Ivy înlemni. Printr-o perdea de plante agăţătoare, bare subţiri de metal lăsau să se vadă o stradă îngustă; lui Ivy i se păru că acolo se vedea mişcând ceva. Privind spre şirul întunecat de pietre de caldarâm, fu sigură că aşa era. Zărise o străfulgerare stacojie, apoi nimic.

Capitolul cincizeci şi unu – Truax

De când Snaith îi dăduse stăpânului său ciudatele cerneluri ale lui Dumbcane, mânia pusese şi mai mult stăpânire pe Vinegret, o mânie rece şi atotputernică, ce părea să-l devoreze. Sentimentele stăpânului său îl umpleau de temeri până şi pe ucigaş, iar viespile furioase care încoronau acum capul Directorului erau creaturi afurisite, hotărâte să păzească acele cerneluri cu care se juca Vinegret şi, după cum i se părea lui Snaith, să îl ţină la distanţă.

În orice moment al zilei, directorul Breslei putea fi găsit la biroul său de piatră, a cărui suprafaţă lustruită era acoperită cu o piele imprimată, plină de dâre şi pete de cerneală. Avea nările acoperite de o crustă de cerneală, iar lui Snaith aerul greu din încăpere i se părea nesănătos şi de nerespirat.

Totuşi, Directorul îi dăduse o însărcinare, şi anume să-l găsească pe rătăcitorul degustător Truax. Dacă le cădea în mână, se puteau tocmi cu cei din neamul Taxus pentru documentul dispărut. Avea să fie o sarcină destul de uşoară, aşa că se puse ascultător pe treabă. Fişele meticulos completate ale Breslei îl ajutară să-l localizeze pe Rowan Truax la scurt timp după absolvire. Lucrase în Templar, apoi, lucru interesant, făcuse o scurtă călătorie în nord până la un birt unde Taxus trebuia să livreze o banală înştiinţare de sechestrare. În acel loc îşi dezamăgise Truax clientul, ba mai rău chiar, încălcase şi solemnul jurământ ce prevedea să rămână lângă cel răpus până ce avea să fie preluat de reprezentanţii neamului său, căci, potrivit legii Breslei, din acel moment, degustătorul devenea proprietatea lor şi puteau dispune de el cum doreau. O asemenea nesocotire a jurământului trebuia pedepsită. De la acel episod, degustătorul dispăruse fără urmă.

Însă ceea ce i se păru cel mai interesant lui Snaith fu numele birtului. Era scris cu acea caligrafie meticuloasă, specifică numeroaselor dosare ale Breslei: Nestemata Scobită. Nestemata Scobită. Ştia că e birtul în care stătuse Sorrel Flux, fostul asistent al lui Vidal Vinegret, la cererea Directorului, şi în care se ascundea Nobilul Vlăstar. Iar degustătorul Truax dispăruse împreună cu Cea din Profeţie.

Apoi lui Snaith îi veni o idee minunată, care îi dădu fiori pe şira spinării lui cocoşate şi şubrede. Poate că cei doi călătoreau

împreună, gândi el. Ce noroc pe capul lui dacă ar da de amândoi!

Capitolul cincizeci şi doi - Făcătoarea-de-regi

Oraşul nu mai fusese vizitat de vreun reprezentant al estacagiilor de pe vremea când Axle se refugiase în faimoasa Bibliotecă pentru a cerceta şi a-şi scrie capodopera. Acum existau birouri vamale şi porţi păzite şi, în orice caz, o pădure de păducel mai deasă şi mai de netrecut decât orice şanţ cu apă.

Rocamadour, imaginat de mintea măreaţă a regelui Verdegris, fusese clădit ca un loc al erudiţiei, în care orice alte preocupări să fie lăsate uitării, în faţa unei sincere dorinţe de cunoaştere. Numai că bunul rege nu intenţionase ca acolo să se predea o materie atât de sumbră şi de vicleană precum otrăvurile, şi nici ca profesorii să ajungă toţi sub stăpânirea fostului său sfetnic trădător. Breasla Degustătorilor, dimpreună cu degustătorii pe care îi educa, era un simbol al bolii, al anarhiei ce domnea în regatul naturii.

Oraşul era construit în coasta muntelui, iar piatra din care erau făcute fiecare cărămidă, stâlp şi cheie de boltă era neagră ca tăciunele şi acoperită cu un strat de muşchi fin care creştea aproape peste tot, de-a lungul pasajelor şi pe dalele curţilor interioare. În partea de jos a oraşului se aflau străzile pietruite şi câteva magazine, toate administrate de Breaslă, de unde studenţii cumpărau cele necesare. Sălile de curs, birourile şi Biblioteca, odinioară altar al învăţăturii, care acum era mai tot timpul goală, se aflau mai sus. Însă catacombele şi Dumbcane erau jos. Mult mai jos.

Hotărâră ca Axle şi Peps să se avânte în expediţia prin catacombe şi, deşi o astfel de plimbare nu avea nimic care să-l atragă pe Peps D. Roux, acesta voia totuşi să se revanşeze pentru că fusese pasager clandestin în toată călătoria. Aşa că îmbrăcară amândoi roba cenuşie de învăţăcel, al cărei tiv îndoit abia ascundea pantofii eleganţi ai lui Peps.

— Ferigă rea, şopti Peps pe când îşi târşâia picioarele alături de fratele lui pe caldarâmul unei străduţe întortocheate, la adăpostul umbrelor. Ce-i cu toată discuţia asta despre feriga rea?

— Şşşştt! îl dojeni Axle, oprindu-se. Să nu-i mai foloseşti numele la întâmplare. Îl fulgeră cu privirea. Mai ales aici.

— Ei, asta-i! Peps era uluit. Frumos mod de a vorbi cu fratele

tău!

Axle se opri o clipă şi cercetă locul, apoi îl privi pe Peps şi îşi mai îndulci tonul.

— Îmi pare rău. Ai dreptate, fireşte.

— Vreau să spun, mai înainte, când te-am întrebat despre feri...

— Peps! îl întrerupse Axle ameninţător.

— Ăăă, când te-am întrebat despre chestia aia. Am vrut să spun doar că mi se pare că se face prea mult tărăboi pentru ea. La urma urmei, e doar o buruiană.

— Aşa e. Pe vremuri nu era cunoscută sub numele ăsta, ci sub un altul. Înainte ca regele Verdegris să o interzică, i se spunea făcătoarea-de-regi.

— Făcătoarea-de-regi?

— Da.

— Ăsta nu pare a fi un lucru rău.

— Până îţi dai seama că nu se dă în lături de la nimic, se foloseşte de toate resursele. Făcătoarea-de-regi lasă în urma ei câmpuri arse şi fumegânde, păduri acoperite de mană şi în descompunere, râuri otrăvite şi înnegrite, şi abia atunci ajungi să fii rege peste toate rămăşiţele astea.

— A, înţeleg, răspunse Peps. Oare cum de o fi pus amărâtul ăla de Hemsen Dumbcane mâna pe aşa ceva?

— Dragul meu frate, chiar asta o să-l întrebăm.

Cei doi porniră mai departe; înaintau cu grijă pe străzile slab luminate şi se ascundeau ori de câte ori auzeau paşi. Axle îşi înfundase barba aspră în robă, aşa că, de departe, puteau fi luaţi drept boboci.

Deasupra lor se înălţa turnul întunecat în care se aflau apartamentele sinistre şi pătate de cerneală ale lui Vidal Vinegret, însă estacagiii se îndreptau în cu totul altă direcţie. În jos. Foarte, foarte jos, prin Încălzitoare, pe lângă marele foc şi pe lângă vatră, apoi pe sub o serie de coridoare boltite, fiecare din ce în ce mai puţin sculptat, ca şi cum vechiul sculptor şi-ar fi pierdut treptat speranţa.

În cele din urmă, pasajul se transformă într-un tunel simplu din piatră brută, tăiată de mâini stângace. Aici începea lumea umbrelor. La capătul ei se afla un chepeng de lemn. Fără încuietoare, căci ce nevoie era să încui morţii?

Capitolul cincizeci şi trei – Catacombele

Vidal Vinegret era singur cu gândurile sale, mereu singur. De fapt, nu complet singur. Dacă e s-o spunem pe-a dreaptă, găzduia fel de fel de viespi negre şi lucioase şi chiar cu o dimineaţă în urmă avusese surpriza să simtă lângă mâini – ce depărtate i se păreau acum! – o mulţime de lipitori care se târau pe masa lui de piatră, înconjurând încet ce mai rămăsese din cerneala lui Dumbcane.

Dacă i-ar fi fost posibil să vadă şi ar fi catadicsit să se uite într-o oglindă, s-ar fi bucurat să descopere imaginea unui alt om. Bâzâitul furios din urechi căpătase formă; viespile se îngrămădeau în jurul capului său lipsit de vedere sub forma unei coroane de spini, o extraordinară coroană vie şi înfuriată. De la cerneluri, pielea de pe mâinile lui Vinegret se închisese la culoare până când ajunsese neagră, iar pe faţă avea dungi şi era murdar. Renunţase la orice interes pentru înfăţişarea exterioară şi nu-l mai preocupa ce era în el, decât cercetarea celor mai adânci cotloane ale minţii sale. Nu mai voia să ştie decât de cultivarea grădinii minţii.

Însă, odată cu apariţia făcătoarei-de-regi în viaţa lui întunecată, grădina minţii lui Vinegret fusese invadată. Norii ameninţători pe care îi observase la orizont se instalaseră deasupra ei, aducând o furtună atât de dezlănţuită, încât majoritatea plantelor minunate fuseseră smulse din pământ şi călcate parcă în picioare de un uriaş. În locul lor crescură plante întunecate şi aspre – frunze negre, pline de coji, care aruncau umbre imense. Şi ciuperci ciudate, zdrenţuite, asemănătoare aripilor de liliac.

Şi totuşi, feriga rea creştea înfloritoare doar aici, în propria lui grădină a minţii. Din câte ştia, nu se mai afla în niciun alt loc din Caux. Aceasta era şi problema cu care se confrunta în prezent Directorul Breslei, căci cernelurile lui Dumbcane erau pe terminate, iar Vidal Vinegret trebuia să-şi astâmpere setea.

Prin urmare, împins de pofte, Vinegret se ridică brusc, ceea ce declanşă şuieratul supărat al unei păsări mari şi albe ce stătea într-o cuşcă din colţul camerei; aceasta se linişti însă când Directorul pipăi în jur în căutarea bastonului. Era întuneric, dar nevăzătorul nu avea nevoie de lumină nici măcar în mormintele de sub oraş.

În catacombe se adăposteau renegaţii Breslei: Expulzaţii. Axle ştia asta, căci Axle ştia mai tot ce era de ştiut despre Caux.

Peps însă nu. Pentru a nu-şi alarma fratele înainte de vreme, Axle evitase acest subiect. Până acum, când, după ce deschiseseră chepengul cel greu, priveau treptele de piatră prăfuite din faţa lor.

Peps era destul de speriat.

— În legătură cu Expulzaţii, continuă Axle pe un ton calm, problema e că, din cauza lipsei gustului, li s-a dezvoltat vederea. Văd foarte bine în întuneric.

Peps căscă şi mai mult ochii.

— Avem însă un avantaj, continuă Axle. Au tendinţa să se bazeze pe simţurile care le-au mai rămas, nu pe inteligenţă.

Peps făcu o mutră de parcă mâncase aguridă. În cele din urmă, ridică din umeri.

— Bine. Ce plan ai?

— Catacombele au fost săpate de-a lungul multor ani şi fiecare generaţie de prorectori şi-a pus amprenta asupra lor. Dacă nu mă înşel, Dumbcane se află în partea cea mai adâncă şi mai veche.

— Păi sigur, mormăi Peps. Bănuiesc că ai o hartă, nu? Estacagiul se gândea la canalul de mai devreme şi la săgeţile luminoase ale *Atlasului*.

— Catacombele n-au fost cartografiate, răspunse Axle cu însufleţire. Sunt ani de zile de când aştept ocazia asta.

Peps mormăi ceva, în timp ce fratele lui dădea la iveală o împletitură lungă de viţă-de-noapte, o frânghie subţire şi mătăsoasă, puţin fosforescentă, şi un săculeţ zornăitor.

— Pe măsură ce înaintăm, trebuie să desfăşurăm firul, ca să lăsăm o urmă. Aşa nu avem cum să ne rătăcim.

Peps urmări fără grai cum Axle îl echipează cu o cingătoare de piele cu câteva inele de alamă şi cum scoate din săculeţul zdrăngănitor o carabină – o clamă ovală, care se prinse de curea cu un clinchet şi rămase atârnată de ea. Axle îşi puse o curea asemănătoare şi se uită în jur, cu un aer mulţumit.

— Bun! spuse el şi îşi frecă palmele cu entuziasm. Am pornit!

Peps se întrebă dacă n-ar fi fost cazul să-i amintească fratelui său că pătrundeau în încăperile mortuare ale Breslei.

Treptele înguste care coborau se răsuceau în jurul propriului ax, iar ecoul paşilor mărunţi ai celor doi umplea neliniştitor întunericul. Ajungând la o porţiune dreaptă, Axle pipăi peretele, în căutarea unei crăpături în care fixă cu îndemânare capătul desfăcut al firului de viţă cu un cui de alamă. După ce prinse de firul luminos

cureaua lui şi cea a lui Peps, începu să înainteze pe pipăite, oprindu-se din loc în loc pentru a prinde coarda în zid.

Merseră astfel o bucată de vreme prin întuneric, de-a lungul peretelui rece şi neted. La un moment dat, ajunseră la o încăpere, iar Axle se opri pentru a marca drumul pe hârtie, rapid şi fără zgomot, căci era riscant să-şi aprindă lanterna.

Când îşi aprinse torţa, lumina pâlpâitoare desenă pe pereţi umbre mişcătoare, iar Peps văzu cu groază că se aflau într-un fel de criptă, o cameră mortuară a Breslei Degustătorilor. Plăci de piatră ordonate, ce înfăţişau diverse nume, ranguri şi realizări, ornau peretele, probabil pentru eternitate. Plăcuţe scrise în limba veche ilustrau genealogii complicate. Bălţi uleioase îi trimiteau înapoi lui Peps propria lui imagine. Chipul lui palid şi înfricoşat era multiplicat în acea încăpere a morţii în băltoace fantomatice care lăsau impresia că solul era subţire şi imaterial şi că în orice moment avea să cadă pradă existenţei sale lichide. Estacagiul avu deodată impresia că se îneacă.

Chiar în mijlocul încăperii, deasupra unui morman de pietre, se afla o statuie mare – silueta uriaşă a unui om cu capul acoperit de o glugă şi cu braţele deschise, ca un apărător al morţilor.

Peps se ghemui într-un colţ, tremurând.

Dintr-o parte în cealaltă a boltei, oase erau înşirate ordonat pe un raft înalt.

— Pe aici, arătă Axle chiar în direcţia oaselor, spre groaza lui Peps. Prin pasajul ăsta, sunt aproape sigur.

Apoi stinse torţa.

— Aproape? scânci fratele său.

— Am mers spre est, sunt aproape sigur... Pe întuneric e greu să-ţi dai seama.

— Atunci lasă lumina aprinsă!

— Şşştt! Brusc, Axle intră în alertă.

Un curent de aer mişcă firul luminos în întuneric.

— Vine cineva! şopti iute Axle.

Cei doi estacagii se lipiră de perete la timp, ca două frunze moarte. Îi auziră în întuneric. Tăcuţi, nemişcaţi, teribili. Un grup de Expulzaţi trecu rapid pe lângă ei. Din fericire, aveau o misiune foarte importantă, aşa că nu îi observară pe cei doi omuleţi care tremurau de groază în întuneric. Îşi însoţeau stăpânul lipsit de vedere, care se ducea să-l viziteze pe cel mai nou prizonier.

Capitolul cincizeci şi patru - Pământul sfânt

Hemsen Dumbcane zăcea în celula lui murdară din măruntaiele catacombelor, dorindu-şi din tot sufletul să aibă şansa de a evada din propriul său trecut, nu pentru a-şi renega fărădelegile, ci pentru a-şi recupera cernelurile şi manuscrisele şi a se pierde în anonimat. Când fusese prins, tocmai se pregătea să-şi asigure o bătrâneţe liniştită, iar acum blestema şi asta. Toţi anii în care folosise nimicitoarea plantă lăsaseră urme asupra prizonierului care, obişnuit cu efectele înviorătoare ale ferigii rele, abia mai era în stare acum să-şi alunge un păduche de pe sprânceană. Era aşezat pe o mână de paie, leşinat, aşa că Vidal Vinegret se convinse că Dumbcane nu era mort numai după ce-l împunse bine de mai multe ori. În spatele lui, un grup de Expulzaţi tăcuţi îl priveau cu ochii lucind în semiîntuneric.

Pe când caligraful îşi freca ochii împăienjeniţi, Directorul aştepta în faţa lui, înalt şi ameninţător.

— Hemsen Dumbcane! Ştii de ce am venit? i se adresă Vinegret cu voce spartă şi autoritară.

Scribul gemu. Ghimpele invidiei îl înverşună şi mai mult. Vinegret era încoronat de roiul lucios de viespi care pulsau cu o ticăloasă aură purpurie, ca o aluzie amară la tot ceea ce pierduse el.

— Făcătoarea-de-regi. Spune-mi absolut tot, porunci stăpânul Breslei.

Dumbcane înghiţi în sec. Asta chiar că era o dilemă. Dacă recunoştea totul, atunci directorul nu mai dădea doi bani pe el şi viaţa lui era ca şi terminată. Totuşi, ameninţat de toiagul înghimpat ce-i atârna deasupra capului, nu prea era o mişcare inteligentă să ocolească adevărul.

— Ăăă, poate că... v-aş putea arăta?

Vinegret cântări propunerea.

— Ai să-mi spui, ordonă el după o clipă. Iar dacă spui adevărul, o să te răsplătesc. Viespile i se agitară în jurul capului cu frenezie.

— O răsplată, bunule Director? întrebă Dumbcane. Îşi

imagină cum ar fi să simtă iar pe spate căldura soarelui, în timp ce scotea apă proaspătă dintr-un puţ adânc.

— Drept răsplată o să-ţi las viaţa, anunţă el sec.

Dumbcane înţelese imediat avantajul unei astfel de propuneri.

— Desigur. Înţeleg prea bine. Ce anume doriţi să ştiţi?

Şi astfel află Vinegret cum dăduse Dumbcane peste formula cernelurilor trădătoare, notată pe marginea unui vechi text. Şi cum, într-o noapte târzie, după multe căutări, găsise un smoc mic din acea buruiană într-un colţ uitat de pădure întunecată, lângă o veche lespede de granit, acoperită cu vechi inscripţii. Chiar şi după regulile din Caux, acela era un cimitir lugubru.

— Făcătoarea-de-regi creşte pe pământ sfânt, suspină Dumbcane.

— Atunci acolo o s-o caut. Vidal Vinegret îşi chemă Expulzaţii. Ordinele erau simple. Trebuiau să găsească un exemplar de ferigă rea, unul viu, şi încă imediat.

Apoi se întoarse iar spre Dumbcane.

— Te vei întoarce în curând la îndeletnicirea de a fabrica cerneluri.

Capitolul cincizeci şi cinci – Prada

Axle şi Peps, despărţiţi de sfoara slab luminată, de-abia îşi reveniseră de pe urma sperieturii, când intrară iar în alertă, de data aceasta din cauza unui grup mai puţin organizat de servitori ai Breslei Degustătorilor. Expulzaţii se împrăştiau, comunicând prin sunete guturale de neînţeles, ce risipeau şi ultima rămăşiţă de seninătate şi optimism. Cuprins de panică, Peps îşi trase pelerina peste faţă, în încercarea zadarnică de a se ascunde.

Nu fură zăriţi, dar îşi pierdură orice simţ al aventurii, iar restul drumului merseră foarte prudent, până ce ajunseră, fără alte incidente, în faţa uşii celulei.

Hemsen Dumbcane era acolo, închis într-o criptă înfiorătoare, întins pe podea, lângă o grămadă de oase.

— Hei, tu de colo... şopti Peps. Hemsen Dumbcane.

Dumbcane nu catadicsi să-şi ridice privirea. Îşi roti ochii în jur când îşi auzi numele, apoi privirea i se întoarse în colţul în care admira rotunjimea a ceea ce părea a fi o falangă. Locul unde se afla era atât de înfiorător, încât i se păru foarte posibil să aibă în continuare viziuni chinuitoare. Oare omuleţul ăla nu era de pe Knox? Nu fusese una dintre prezenţele obişnuite şi enervante de pe pod în toţi anii în care el îşi desfăşurase acolo activităţile ilegale? Desigur, nu se afla el însuşi acolo, în iadul acelei închisori, ci era o viziune creată pentru a-i aminti de viaţa de mai înainte.

— Plecaţi, spirite întunecate! Ce plictisitor să fii deranjat de doi estacagii iscoditori, creaţi de propria ta închipuire!

Axle îşi drese glasul şi rosti cât mai tare:

— Dumbcane. Adună-te! Nu visezi! Suntem aici, la fel ca tine, ne separă doar grilajul ăsta. Dacă ne ajuţi, o să facem tot ce putem ca să-l deschidem.

Dumbcane se ridică într-atât cât să se sprijine într-un cot zdrelit. Chiar că erau insistenţi piperniciţii ăştia de vizitatorii imaginari.

— Ce vreţi? îi întrebă, cântându-le în strună.

— Ţi s-a... ăăă... dat un document.

Hemsen oftă din rărunchi. Refrenul îi era cunoscut.

— Un document foarte vechi, unul pe care... l-ai pierdut de curând.

Hemsen ştia despre ce era vorba. Se posomorî. Era ceea ce îl trimisese în închisoare şi brusc, simţi cum îl cuprinde un val de furie.

— Vânătorii de recompense!

— Cine? înrebă Peps. Ce vânători de recompense?

— Cei care îl căutau pe degustător.

— Nişte vânători de recompense au venit în prăvălia ta? Nu cumva se numeau Taxus?

Hemsen dădu din cap amărât.

— Au venit după citanie. Le-am dat-o, dar... Amintirea schimbului grăbit din dugheană îl făcu pe Dumbcane din ce în ce mai nervos. Nu voiam decât să plece! Le-am dat pergamentul cu uroborosul din greşeală.

— Clanul lui Turner Taxus are acum pergamentul? întrebă Axle.

— Toate astea... toate numai din cauza acelui afurisit de degustător! Tot ce am pierdut e din cauza lui. Truax, aşa îl cheamă. Rowan Truax! Scuipă. Ridicase treptat vocea, al cărei ecou răzbătea prin pereţii umezi.

— Şşşstt, îl atenţionă Axle, fără folos. Dumbcane căzuse pradă propriei revelaţii.

— Truax! Pun eu mâna pe el! El e izvorul chinului meu! O să-l fac să-mi plătească, suferinţa pe care o îndur îmi e martoră!

Era imposibil ca scribul să fie consolat, căci nebunia lui venea de la anii petrecuţi lângă feriga rea, iar jignirea profundă îi fusese provocată de situaţia în care se afla, pentru care dădea vina pe Rowan, nu pe sine însuşi. Vocea îi căpătase un ton isteric, iar volumul crescu vertiginos. Peps se uită neputincios la Axle; niciunul dintre ei nu ştia ce să spună sau ce să facă pentru a-l alina pe Dumbcane, aşa că în curând fură convinşi că aveau să fie descoperiţi.

— Termină cu gălăgia asta! şuieră Peps.

Dumbcane ajunsese deja să pronunţe numele în două silabe lungi şi plângăreţe şi nu spunea decât atât, repetând la nesfârşit în încăperea întunecată în care căpătau ecou, amplificându-se.

— Tru-ax! Tru-ax! Tru-ax! suspina el.

Apoi, fără ca vreunul dintre estacagii să-şi dea seama, îşi făcură apariţia fără zgomot doi Expulzaţi, dintre cei care mai devreme scotoceau prin încăperile mortuare de sub Rocamadour, la dorinţa stăpânului lor. Fără de ştire, strânsoarea lor înfiorătoare şi

rece se abătu peste umerii lui Axlerod D. Roux, iar Peps, care se trăsese în umbră, privi îngrozit cum fratele său era scos afară în ritmul bocetului lui Dumbcane.

Capitolul cincizeci şi şase - Viţa-de-noapte

Peps simţea că nu mai poate să respire din cauza panicii care începe să pună stăpânire pe el. Braţele i se agitau în întuneric; se retrăsese într-un fel de hol mic, adâncit în beznă. Trecu astfel un timp nesfârşit, până când, văzând că nu fusese descoperit şi că trădătorul de Dumbcane căzuse iar în letargie, Peps îşi îngădui un strop de speranţă. Care însă dispăru imediat ce îşi aminti că fratele lui se afla acum în mâinile Breslei Degustătorilor, adică ale lui Vidal Vinegret.

Peps îşi dădu seama că, de dragul fratelui său, trebuia să ajungă iar la suprafaţă. Trebuia să-l avertizeze pe Rowan. Să-i spună ce aflase despre pergamentul dispărut. Asta ar fi dorit Axle de la el. Răsuflă adânc, sperând să se liniştească, apoi duse mâna la neobişnuita lui cingătoare şi dădu de clama de alamă. Când înaintaseră spre Dumbcane, se desprinseseră unii de alţii, lăsând viţa-de-noapte fixată de peretele din faţa celulei lui. Nu trebuia decât să se furişeze înapoi ca să o găsească, apoi să meargă pe firul ei.

Astfel, plin de curaj – căci unii se nasc cu această calitate, în timp ce alţii, aidoma lui Peps, par să şi-o găsească doar atunci când au mare nevoie de ea –, estacagiul rămas singur se furişă pe vârfuri pe lângă zăbrelele celulei în care dormea prizonierul; împietri de spaimă când i se păru că îl trezise, împietri din nou când pleoapele falsificatorului se deschiseră, agitate de delir, şi în sfârşit mâinile lui reci şi umede apucară ghemul de împletitură care atârna de perete, acolo unde îl fixase Axle.

Slaba lui fosforescenţă îl mai calmă, sau poate era doar efectul atingerii unui obiect care provenea de la suprafaţă. Peps îşi dădu seama abia acum ce efect epuizant avea acel întuneric adânc, lipsit de viaţă şi lumină. Desigur, nu se gândi deloc la feriga rea şi nici nu-şi imagină că ea înflorea tocmai în locuri ascunse de lumina dătătoare de viaţă a soarelui.

Atent, făcu ghem firul de viţă cât putu de repede; în fiecare punct în care Axle îl fixase de zidul sfărâmicios, îşi desprindea bucla cu un clinchet şi, până când o prindea iarăşi de porţiunea următoare, inima i-o lua razna, de parcă s-ar fi desprins de propria viaţă. În

acest mod, reuşi până la urmă să ajungă la lumină, revăzând cu încântare treptele de piatră care mai devreme îi păruseră de rău augur.

Îngenunche şi sărută pământul.

Estacagii nu îşi mai purtau de mult paşii pe străzile pietruite din Rocamadour, iar cei ce sălăşluiau prin împrejurimi trăiau cu frica-n sân. Apropierea zorilor aducea şi primejdia de a fi observat, iar singur cum era în prezent, Peps se simţi şi mai expus. Se furişă de-a lungul străzilor pietruite, evitându-le pe cele aglomerate sau care îl obigau să treacă pe lângă ameninţătoarele grilaje de fier ce încătuşau mai toate ferestrele din oraş. Din când în când, se auzeau bătăi de clopote ce anunţau începutul cursurilor şi laboratoarelor. Trecu pe lângă un mic grup de elevi mai tineri care se îngrămădiră unul în altul, măsurându-l din ochi, şi îl făcură să se ascundă şi mai bine sub glugă.

— Bobocii, pe aici! porunci o voce, iar grupul din apropiere tresări.

Peps iuţi paşii.

— Hei, tu de colo! se auzi iar vocea, iar Peps, îngrozit, îşi dădu seama că i se adresa chiar lui. Unde crezi că fugi?

Peps se întoarse, cu capul plecat, şi mormăi că fusese trimis undeva de profesorul Breaux.

— Breaux? N-ar fi trebuit să trimită pe străzi un boboc fără ecuson. Pofteşte şi vino cu mine! Trebuie să-ţi fac raport.

Peps deschise gura, gata să protesteze, însă îşi aminti că se grăbea. Fratele lui avea nevoie de el. Se răsuci şi o rupse la fugă, cu respiraţia întretăiată, călăuzit de propriile picioare spre marea poartă de piatră a lui Breaux, în timp ce obrajii lui mândri se acopereau de o pată stacojie la gândul jignitor că fusese luat drept un ţânc.

Capitolul cincizeci şi şapte - Ultimul examen

Ivy îşi dădu seama că trecuse ceva timp de când n-o mai văzuse pe Şase. Într-adevăr, şi Rowan observase că o ducea mai bine cu strănutatul, însă lui Ivy nu-i trecuse prin minte să întrebe de pisică. Când se gândi mai bine, îşi aminti că nu o mai zărise de când o depuseseră în faţa fântânii lui Breaux, după groaznicul episod al canalului colector. Acum o căutase peste tot prin curte şi se speriase că n-o găsea.

Când auzi însă ciocănitul stins în uşa de lemn, se învioră. Precis Axle avea să ştie ce să facă! Numai că mutra lui Peps anunţa necazuri. Se repezi spre el.

— Peps! Arăţi ca vai de tine! Ivy privi în jur. Unde e Axle?

Peps simţi cum genunchii i se înmoaie, de bucurie că s-a întors nevătămat la Ivy, aşa că ea îl sprijini, conducându-l spre o bancă apropiată, unde li se alăturară şi ceilalţi din grup, nerăbdători să afle veştile.

Peps nu mai trebuise niciodată să dea atâtea veşti proaste la un loc, iar acestea erau atât de crunte, încât aproape că rămase fără grai. De unde să înceapă? Trase adânc aer în piept şi le povesti de Dumbcane şi de faptul că acum pergamentul cu uroborosul se afla la clanul Taxus. Le spuse că aceştia porniseră pe urmele lui Rowan şi că îi obţinuseră citania. Apoi, lăsând să i se rostogolească iute cuvintele din gură înainte de a-i pieri curajul, îi anunţă că Expulzaţii îl prinseseră pe Axle.

Ivy tăcu o clipă, cântărind soarta lui Axle.

— Ei bine, trebuie să-l salvăm! hotărî ea, privindu-i pe toţi cei adunaţi în grădină.

Nimeni nu îndrăzni să o privească drept în ochi, în afară de profesorul Breaux.

— Mă tem că aşa ceva e imposibil, Ivy, o contrazise el blând.

— Da’ de unde! Fata privi spre Rowan. Dacă lucrurile ar fi stat exact pe dos...

— Să fim bucuroşi că nu e aşa, răspunse Breaux. Axle poate face faţă arestării. Cunoştinţele lui vaste despre... înrobitorii săi îi vor fi de folos.

Ivy simţi cum se îmbujorează.

— Vă aşteptaţi să stau deoparte fără să fac nimic în timp ce Axle e... e... Îşi dădu seama că nici nu poate isprăvi fraza. Îşi îndreptă spatele. Ei bine, mă tem că aşa ceva e *imposibil*!

Ivy se întoarse pe călcâie şi, după ce îşi trase gluga robei peste pletele aurii, deschise poarta pe care intrase Peps şi păşi pe aleea întunecată.

— Ivy! strigă Rowan, însă ea dispăruse.

Ivy nu era pregătită pentru felul întunecat în care era alcătuită Breasla, aşa că în timp ce se îndepărta prin pasajul boltit de-a lungul străzilor pietruite din Rocamadour, umerii i se încovoiară brusc sub apăsarea regretului. Dacă melancoliei îi corespunde un tip de vreme, atunci asta era: o umezeală care îţi invadează sufletul şi te face să te mişti cu încetinitorul, ca şi cum ai fi sub apă. De cum păşi pe sub arcada intrării lui Breaux în inima oraşului de jos, aromelor plăcute din curtea profesorului le luă locul un iz cotropitor de materii în descompunere. Bucăţile zdrenţuite de muşchi căţărător, care acoperea mai toate suprafeţele de piatră ale clădirilor Breslei, aveau o culoare maronie, nesănătoasă. Ivy îşi trase şi mai mult gluga peste faţă.

Ştia foarte puţin despre străzile întortocheate şi cu atât mai puţin despre locul în care îl putea găsi pe Axle. Nu după mult timp, ajunse într-o piaţetă, unde, în jurul unei fântâni altădată frumoase, erau adunate siluetele funeste ale vulturilor din Rocamadour, ale căror cuiburi dezordonate formau grămezi de murdărie. La vederea păsărilor, făcu pe negândite un pas înapoi şi dădu de ceva moale, care o clipă mai înainte nu se aflase în acel loc; de fapt, îşi dădu seama cu o tresărire când se întoarse, nu era vorba de *ceva*.

Era *cineva*.

Datorită spatelui arcuit şi pântecului voluminos, Snaith era o apariţie înfiorătoare, însă ceea ce făcu să-i îngheţe fetei sângele în vine fu roba lui roşie, de Observator.

Ochii săi, care licăreau pe sub fruntea proeminentă, deasupra obrajilor buhăiţi şi ciudaţi, îi aruncară lui Ivy o privire plină de interes.

— Ai întârziat, îi spuse. Ca pentru a-i întări vorbele, un clopot dezacordat bătu undeva în preajmă. Îi aruncă o privire furioasă. Ei bine?

Ivy îşi simţi inima gata să-i sară din piept, dar reuşi să dea din

cap.

Prorectorul întinse braţul, iar la capătul pelerinei roşii apăru un deget teşit şi cărnos care arătă spre o uşă din apropiere. Pe aceasta, Ivy observă înfiorată un simbol. Un cap de bou, din botul căruia ieşea un roi de albine. Strângându-şi bine roba în jurul trupului, fata se aplecă şi trecu pe lângă el pentru a intra în sala de curs.

În ce sală uimitoare intrase! Era lungă şi îngustă, cu tavanul înalt cât stâncile din jur şi orânduită cu balcoane şi scaune de catifea. În mijloc se afla o masă nemaipomenit de lungă. Candelabre joase atârnau peste tacâmuri aurite şi peste un meniu deosebit. Pe întreaga ei lungime erau aşezate din belşug feluri de mâncare, cum nu mai văzuse niciodată, nici la masa vreunui estacagiu, nici la masa reginei din saloanele domneşti de la Templar. Festinul era servit de un şir lung de chelneri aflaţi în aşteptare, cu alură şi prezenţă impecabile.

Tarte ce dădeau pe afară de cremă dulce erau pudrate delicat cu cristale de zahăr. Chifle aurii tronau dolofane, alături de bucăţi de unt, frumos ornate. Fripturile străluceau, fiecare întrecând-o în savoare pe cea dinainte. Sosul de carne aburind clipocea ademenitor. Ivy abia se stăpâni să nu se repeadă şi să înceapă să înfulece. Trecuse ceva timp de când luase ultima masă, căci plecase de la Breaux înainte de micul dejun.

Masa cea lungă era aranjată în faţa unor bănci de piatră unde aşteptau studenţii. Ivy se duse şi ea acolo. Snaith înaintă spre pupitru şi se întoarse cu faţa spre ei.

— Să începem!

Îşi întoarse corpul ca să privească întreaga adunare, căci gâtul lui bolnav nu se mai putea mişca.

— Sunt sigur că sunteţi bine pregătiţi pentru acest ultim examen.

Ivy îi privi pe elevii Breslei, care, mai mult sau mai puţin pregătiţi, aşteptau cu toţii să fie examinaţi. Câţiva îşi revedeau notiţele, răsfoindu-le ca să mai prindă o ultimă fărâmă de învăţătură. Vecinul cel mai apropiat de Ivy mormăia ceva pentru sine, punându-şi în ordine ustensilele Breslei şi repetând noţiuni din *Atlas*.

Din ce în ce mai înspăimântată, fata îşi îndreptă atenţia spre partea din faţă a sălii de curs, unde Snaith se aşezase chiar în capul acelei mese îngrozitor de lungi şi îşi proptise un guler de degustător sub bărbia lăsată. Buzele lui groase se umeziră în mod ciudat în

momentul în care se aplecă peste un bufet cu capac de argint lustruit, pe care îl deschise cu un gest plin de autoritate exersată. În interior se aflau tot soiul de cuţite de scobit cu vârful de os, cel mai mic fiind cam de dimensiunea degetului mic al unui estacagiu, iar cel mai mare, un cuţit lat folosit pentru hăcuit şi scobit. Cuţitul care îi provocă repulsie lui Ivy era unul mic, aşezat mai într-o parte, cu o lamă încovoiată, tare respingătoare, şi care, spre deosebire de celelalte din colecţia prorectorului, era nelustruit. Degetele lui se agitară pe deasupra cuţitului, oprindu-se să pipăie dinţii strâmbi ai ustensilei, moment în care Ivy simţi cum o cuprind furnicăturile. Până la urmă, atenţia prorectorului se îndreptă spre un cuţit mijlociu, lustruit şi neted, făcut pentru a scobi mâncarea, pe care, odată ales, îl flutură spre mulţime cu un licărit în ochi. Lângă cuţite aştepta o piatră de şlefuit lungă şi groasă, pe care o luă şi o lăsă să alunece cu măiestrie de o parte şi de celaltă a lamei ascuţite, cu un zgomot neplăcut.

— Să nu mai întârziem. Tu, îşi îndreptă el suliţa oţelită spre ea. Ultima intrată, prima aleasă.

O încăpere întreagă plină de degustători privi spre ea, în aşteptare; pe feţele necunoscute Ivy remarcă şi câteva zâmbete batjocoritoare. Privi în spate, în speranţa că avea să se ridice altcineva în locul ei, însă nu văzu decât rânduri de bănci care se rânduiau în sus, la nesfârşit. Se ridică absolut fără nicio tragere de inimă.

— Daaa, o îmboldi Snaith.

Ivy ajunse la masa aranjată.

— Şi cele trei? întrebă el.

— Cele trei? clipi nedumirită Ivy.

— Cele trei alegeri. Vocea lui Snaith avea o undă de nerăbdare. Cele trei feluri de mâncare pe care vrei să le guşti pentru examenul final la „Mâncăruri irezistibile”.

Fata privi din nou masa, de data asta având avantajul că se afla mai aproape. O ademenea un vas enorm, plin cu fructe fragede şi mari, ce se asemănau cu o natură moartă care prinsese viaţă. Se abţinu cu greu să nu întindă mâna şi să înşface o rodie de pe platou. De fapt, nu prea se afla acolo ceva ce n-ar fi mâncat pe loc. Îi chiorăia stomacul.

Ivy privi în jur, iar foamea o făcu să uite de toţi acei ochi aţintiţi asupra ei. Merse de-a lungul nesfârşitei mese, pe lângă fripturi uriaşe şi garnituri gustoase, până când ajunse la deserturi.

Chiar la mijloc, pe o farfurie de cristal, trona o maiestuoasă prăjitură de ciocolată ornată cu mici boboci de flori. Cum să aleagă numai trei?

Făcu un semn vag şi imediat i se puse masa, iar ea se aşeză în faţa unei porţii de pui prăjit crocant şi auriu, a unei delicioase budinci de porumb şi a prăjiturii. Pe fiecare i-o servi chiar Snaith, exagerat în prezentare, după ce îi concedie pe chelnerii care săriseră la datorie plini de elan.

Ivy ştia, desigur, că se află la o masă a Breslei Degustătorilor, la un curs care testa capacitatea elevilor de a detecta otrăvurile. Mai ştia şi că avea mai multe cunoştinţe trebuincioase pentru detectarea otrăvurilor decât toţi ceilalţi, pentru că era mai bună decât toţi ceilalţi la fabricarea lor. Însă nu se putea pune totuşi cu cel mai de temut curs al Breslei; era obligatoriu, de altfel, ca elevii să urmeze cursul de „Mâncăruri irezistibile” şi nu era neobişnuit ca ei să repete cursul de mai multe ori înainte de a obţine o notă de trecere. Ori să moară încercând să-l treacă.

Acesta avea să fie finalul luptei care se dădea în ea. Mâncarea din faţa ei mirosea nemaipomenit. Văzând că nimeni nu avea ceva de obiectat, începu cu desertul.

Ivy luă cu furculiţa o bucăţică din prăjitura cu multă ciocolată, foarte închisă la culoare şi pufoasă. Splendidă şi irezistibilă, era aproape neagră ca cerneala.

Capitolul cincizeci şi opt – Doza

Feriga rea are o fire tare imprevizibilă şi de aceea, într-un ţinut unde se ştiu de regulă multe lucruri despre plante, despre ea se cunoaşte foarte puţin. Creşte, într-adevăr, în pământ sfânt, ferită de lumina soarelui, şi fusese salvată de la dispariţie de Hemsen Dumbcane. Ţine captivă persoana care se foloseşte de ea, dar îşi caută mereu o victimă mai puternică pe care să o ducă pe tărâmul ei întunecat. Pe măsură ce capătă mai multă putere şi distruge totul în calea ei, atrage insecte şi alte creaturi către gazda ei deloc binevoitoare. Cântă ademenitor şi şopteşte promisiuni regeşti în timp ce pustieşte totul în jur şi ar fi pus probabil stăpânire şi pe Caux dacă regele Verdegris nu ar fi interzis-o la momentul potrivit.

Rămâne însă un mister de ce pe unii îi distruge, în timp ce pe alţii îi poartă spre glorie.

Snaith îşi pusese deoparte o cantitate mică din cernelurile lui Dumbcane, aşa că purcese la testarea acelei noi şi curioase otrăvi. Îi păru imediat rău că nu se afla prin apropiere niciun orfelinat; ar fi fost un minunat loc anonim în care ar fi putut experimenta tot felul de instrumente noi şi ucigătoare. Cea mai bună variantă înlocuitoare era grupa lui îngrozitor de plictisitoare de degustători netestaţi. Ultimul examen conţinea otrăvuri fatale, predate de-a lungul unui an, prezentate într-un mod tentant şi tulburător – un crâmpei destul de real de viaţă în afara zidurilor Breslei. Însă nimeni nu învăţase până atunci despre feriga rea, aşa că niciun elev nu putea fi bine pregătit.

Era prorectorul îngrijorat din această pricină? Nicidecum. Puse la cale mârşavul examen, ce avea să conţină această nouă toxină înfiorătoare, şi se pregăti să-şi noteze observaţiile cu aceeaşi meticulozitate cu care ar fi făcut-o într-un spital pentru nevoiaşi sau într-o casă de corecţie pentru delincvenţi minori.

Ivy Manx înghiţi a doua îmbucătură de ciocolată catifelată şi brusc începu să se simtă ciudat. Imediat începură să-i plutească în faţa ochilor forme ondulate, pete dense de cerneală – sau poate erau insecte? Dădu din mâini pentru a le alunga, numai că petele reveniră, de data aceasta mai evidente. Cuprinsă de frică, simţi un nod în stomac.

Pe urmă, în mod inexplicabil, se trezi undeva foarte departe

de sala de curs, într-o grădină întunecată şi abandonată. Pe cer se roteau nori ameninţători. Gardul de fier ruginit era încins cu sârmă ghimpată, iar la picioare văzu numai resturi de pământ carbonizat. Grădina era complet schimbată, însă o recunoscu. Mai fusese aici cu ceva timp în urmă. Pe atunci înfloritoare, iar acum pustiită, era grădina pe care o văzuse când îl vindecase pe Peps.

În apartamentul lui tăcut de deasupra Bibliotecii, Vidal Vinegret se ridică brusc în picioare, îngrozit. Fusese cufundat într-o reverie provocată de făcătoarea-de-regi, cu vise false despre puteri nemărginite şi pământ pârjolit. Îşi pregăti bastonul.

În grădina minţii pătrunsese un intrus.

Ştiu imediat că era Ivy.

Ivy rămăsese absentă, în timp ce Snaith o privea cu o expresie curioasă întipărită pe faţa lui dolofană. Fata nu-şi încleştase mâinile pe burtă şi nici nu plângea de disperare, observă el. Nici nu ţipa şi nu-şi sfâşia pieptul, cum făcuse Gripe, când o picătură mortală de ferigă rea i se răspândise în organele vitale. Exista oare vreun antidot de care el nu ştia? Privi spre masă. Era sigur că îi servise o doză uriaşă. Cu toate astea, ea îl sfida şi continua să stea acolo fără să clipească. Fu cuprins de furie.

Elevii Breslei, care habar n-aveau de toate aceste experimente mişeleşti, se pregăteau pentru momentul inevitabil când avea să le vină rândul la masă, iar cei care nu şuşoteau îşi pulverizau tăcuţi gurile cu apă distilată ori se foloseau de curăţătoarele de limbă pentru a-şi clăti cum se cuvine cerul gurii.

Snaith bătu din palme şi îşi chemă asistenta, căci pauza îl scosese din sărite, iar aceasta sosi imediat. Ivy privi mută cum Rue se opreşte în faţa ei şi i se adresează prorectorului celui groaznic pe un ton foarte familiar.

— Insuficient! spuse Snaith cu voce tare, în timp ce Rue lua notiţe.

— La Infirmerie, domnule? întrebă apoi Rue. Faţa ei era împietrită când apucă mâna lui Ivy.

Snaith însă respinse întrebarea cu un gest al mâinii. Deja cerceta nerăbdător adunarea, în căutarea unui nou cobai. Rue o duse pe Ivy într-un colţ întunecat al marii săli, la adăpost de ochii cercetători ai elevilor.

— Tu! îl ţintui prorectorul cu degetul pe un băiat subţirel şi înspăimântat. Masa e servită!

Pe când elevul cobora treptele de piatră poticnindu-se, Snaith

se întoarse. Privi cum asistenta lui se îndepărta împreună cu fiinţa aceea cu picioare înţepenite. Corpul îi fu străbătut de un malefic fior de entuziasm. Având încă vie în memorie păţania prorectorului Gripe, ştiu că fata era condamnată. Îşi drese glasul, apoi privi în jur şi ascuţi un cuţit.

Capitolul cincizeci şi nouă – Umbra

Există fiinţe care guvernează peste foc şi fiinţe care guvernează peste umbră – cam tot aşa cum hangiţele stăpânesc apele învolburate –, dar acestea din urmă sunt nestatornice, primejdioase, iar în povestea noastră nici n-ar fi trebuit să ne batem capul cu ele, dacă Ivy nu s-ar fi aflat în acel moment între cele două tărâmuri, unul al luminii şi celălalt al întunericului.

Tărâmul întunericului este ciudat şi oarecum neobişnuit cu vizitatorii.

Pe când Rue o ducea de braţ spre curtea sumbră, Ivy zări o frântură de imagine a celor două lumi – înspăimântătoare contururi negre mişcătoare şi mici scântei de foc încăpăţânate. Boul şi plăcuţa de pe uşă se transformaseră; albinele deveniseră acum viespi negre şi lucioase care păreau gata să roiască. O altă poartă înfăţişa o salamandră de alamă care se zvârcolea în agonie, cu pielea arsă de flăcări. De fapt, curtea cea mică părea că avea deodată o mulţime de uşi, toate respingătoare şi pulsând de viaţă.

Ivy se împiedică de o piatră ieşită în afară, dar Rue o prinse de braţ. O sprijini bine, apoi, după ce aruncă o privire furişă în spate, spre sala de lectură, îşi continuă drumul spre Infirmerie.

Ajunseră astfel la o alee întortocheată, unde, după ce mai privi o dată îndărăt, Rue o luă pe intrarea umedă; imediat, pantofii li se umplură de apa care mustea pe alee. Aici, liniştită de apa ce se prelingea în jur, Rue îi şopti lui Ivy:

— O să te duc înapoi la bunicul, deşi nu ştiu ce o să se aleagă de mine din cauza asta.

Ivy vedea cum faţa lui Rue se strâmbă şi se îmbujorează.

— Pe aici. Tânărul prorector Rue o sprijini pe Ivy în drum spre casă cum putu mai bine, călăuzindu-i silueta înţepenită pe alei lăturalnice.

Ce ciudat totuşi că drumul lui Ivy spre casă era atât de diferit de al lui Rue, deşi paşii le purtau pe aceleaşi alei! Pentru că Ivy nu mergea învăluită nici de razele soarelui, în plină zi, măcar de întunericul aruncat de turla înaltă a oraşului. Ea mergea prin tărâmul umbrelor; întunericul în care zidurile întâlneau strada era un loc fertil, care dădea naştere unei fâşii întinse de catifea întunecată. Propria ei umbră se înălţa mai mare decât ea şi părea să aibă o

antipatie profundă pentru Rue. Începu să observe insecte ciudate care roiau în jurul ei, astfel că, de câteva ori, fu nevoită să-şi fluture mâna, în încercarea zadarnică de a alunga nesuferitele creaturi.

Ajunseră la zidul grădinii lui Breaux.

— Repede, o îmboldi Rue. Tresări când auzi un zgomot îndepărtat şi apucă strâns braţul lui Ivy.

În sfârşit, poarta se deschise spre interior, iar cele două fete intrară în ceea ce mai devreme fusese o oază, care însă acum nu-i mai aducea alinare lui Ivy. Lumea se reducea la lumină şi întuneric, fără tonuri intermediare. Strălucirea îi ardea pupilele; în întuneric pândea o primejdie adâncă şi distrugătoare. Buruieni ţepoase, pe care numai ea le vedea, invadaseră paradisul lui Breaux. Ameninţau florile argintii şi le rodeau fără milă rădăcinile.

Deodată, în faţa ei apăru într-o aură fosforescentă silueta lui Breaux, cu roba învolburată de lumina lunii şi de umbre şi acoperită toată de un model ce amintea de scrierile vechi.

— Ivy? strigă el, pe când îngenunchea să o privească mai bine.

— Două părţi de brâncă, un vârf de prundiş măcinat şi un strop de rozmarin, recită fata reţeta unui ceai oarecare drept răspuns.

— Profesorul se aplecă spre ea şi o apucă de bărbie, apoi îi întoarse capul într-o parte şi în alta, cercetând-o.

— Rue, ce avem aici? întrebă el.

— Snaith, şopti Rue. Mâncăruri irezistibile.

— Nu se poate sublinia îndeajuns cât de necesare sunt un mojar bun şi un pistil! adăugă Ivy în mod inexplicabil.

— Arată destul de bine, declară într-un final Breaux.

— I-am spus că o duc la Infirmerie, îl lămuri Rue.

Câte persoane din Caux ar putea spune că erau scutite de efectele otrăvurilor? Nu prea multe. Însă Ivy nu putea să vorbească direct despre experienţa ei, căci de fiecare dată când deschidea gura să se plângă, se trezea că emite înşiruiri ciudate de reţete, unguente şi cerneluri necunoscute. Îşi dădea foarte bine seama că se comporta bizar, însă nu putea să facă nimic.

— Tisă! strigă Ivy. Simţea pe umeri povara grea a soartei ei. Profeţia, Pimcaux... ce avea să se aleagă acum de ele?

Deodată, Rowan şi Peps apăruseră acolo, războindu-se cu umbrele din grădină, în timp ce Ivy îi privea îngrozită. Când cei patru schimbară priviri îngrijorate şi pline de subînţeles, ea încercă din nou să explice ce se întâmplă, însă nu reuşi decât să recite un

tabel cu elemente din vremea studiilor ei de farmacopatie.

Până la urmă, renunţă să mai vorbească şi acceptă să fie dusă de Rowan spre confortul relativ al unei încăperi dosnice, unde rămase posacă, fără să dea atenţie ceştii de ceai de lângă ea.

Atlasul ţinutului Caux nu dă niciun sfat celor care au fost otrăviţi cu ferigă rea, deoarece, fiind considerată o specie dispărută, se cunosc foarte puţine lucruri despre efectele ei periculoase. Cu toate acestea, cartea îi oferi fetei o oarecare alinare, căci în timp ce o strângea în braţe, se întreba ce ar spune autorul despre starea jalnică în care se afla ea în prezent.

Înainte ca ceaiul să fi apucat să se răcească, Observatorii lui Snaith se înfiinţară şi bătură cu autoritate la poarta lui Breaux. Observară ciudăţeniile vegetaţiei crescute aiurea în grădină, apoi ciudăţeniile casei, trecură iute pe lângă Rue, în culmea tulburării, şi curând grupul stacojiu dădu peste Ivy şi Rowan.

Cei doi fugari fură arestaţi de îndată.

Capitolul şaizeci – Sosiri

Vidal Vinegret îşi pregătise plin de speranţă terenul de joacă – Breasla şi oraşul Rocamadour – pentru a produce cernelurile pe bază de ferigă rea ale lui Dumbcane. Încălzitoarea fusese reorganizată complet în scopul acestei noi aventuri şi până şi masivul furnal rotund se dovedi neîncăpător pentru tot cărbunele care fusese pregătit la cererea Directorului. Le poruncise prorectorilor şi multora dintre elevii mai mari să confişte tot ce se putea arde; nimic nu era scutit.

Nu le mai lipsea decât buruiana.

Marea poartă cu ţinte de fier a bătrânului oraş fusese larg deschisă spre pădurea de păducel din apropiere, iar tufişurile de nepătruns fuseseră tăiate pentru a lăsa la vedere un drum vechi şi părăsit. Topoare mari răsunau pe pavaj şi pe poteca spinoasă, iar rugii erau adunaţi şi transformaţi în cenuşă. Şuvoaie de Expulzaţi se scurgeau din oraş şi cercetau fiecare mormânt.

Dumbcane primise un şorţ de piele şi o amânare a sentinţei, pentru a putea să coordoneze pregătirile. Mirosul înţepător al cărbunelui ars îl înlocuise pe cel al umezelii; sus, în încăperile sale de deasupra oraşului, Vidal Vinegret stătea şi aştepta.

Nu era singur.

În poala lui, lipsite de strălucire şi pline de pete de cerneală, o pereche de gheare uriaşe frământau stofa de lână a robei sale. Traseră de firele aspre şi reuşiră chiar să rupă câteva, într-un final pătrunzând fără efort prin material, după care îi dădu drumul. Şase stătea întinsă torcând cu trufie; mâţa şi Vinegret aşteptau veste de la Expulzaţi despre găsirea preaiubitei lor ferigi rele.

Primiră însă o altă veste.

— Domnule Director! Un prodecan pe nume Mimp îşi drese vocea. Mimp avea puţine sarcini care îi dădeau ocazia de a se întâlni cu Directorul, dar acum se afla chiar în faţa lui. Nu reuşea să-şi adune curajul pentru a-l privi pe Vinegret, foarte înspăimântător cu toate viespile care i se roteau în jurul capului şi în starea de aşteptare tensionată în care se afla. Şi mai era şi pisica aceea.

— Vă caută nişte vizitatori, stăpâne. Le-am explicat că nu primiţi pe nimeni în momentul ăsta, dar nu vor să plece. Insistă...

Vinegret îşi aţinti privirea lui pătrunzătoare asupra individului

nespus de agitat.

— Trimite-l pe Snaith să se ocupe de ei.

— Ăăă, nu ştim unde se află Snaith în clipa asta, domnule Director.

Urmă un moment de tăcere, în care Mimp îşi dori fierbinte să fie oriunde altundeva, chiar la supravegherea foalelor enorme ce alimentau cazanul cu aer fierbinte.

— Cine sunt? întrebă Vinegret, în timp ce mângâia pisica zdrenţăroasă.

— Se numesc Taxus. Doresc să depună o petiţie.

— Taxus? repetă Vinegret cu o voce răguşită, neobişnuită să cântărească lucrurile.

Spre marea uimire a prorectorului, Directorul se ridică, nu ameninţător, ci nerăbdător, astfel că îngrozitoarea felină îi căzu dizgraţioasă din braţe, cu un şuierat. O clipă, Mimp se întrebă dacă era cazul să spună ceva despre ghemotoacele de blană care rămăseseră în poala nevăzătorului, dar se răzgândi imediat.

— Da. Pofteşte-i! Directorul făcu un gest spre uşă, în timp ce viespile se deplasară lent, regrupându-se apoi pe dată.

Prorectorul făcu o plecăciune şi părăsi iute încăperea, iar imediat după aceea, se auzi un ciocănit la uşă.

— Intră, porunci glasul lui Vinegret, pe care mulţi, dacă ar fi avut de ales, nu l-ar fi ascultat.

Capitolul şaizeci şi unu - Reverie în cuşcă

Axlerod D. Roux, renumit estacagiu şi custode al farmacopatiei, stătea jos, înghesuit într-o colivie aurită şi murdară. Posesorul de drept al coliviei, un vultur albinos pe care Vinegret îl crescuse de când ieşise din găoace, nu cunoştea un alt adăpost şi, pentru că fusese mutat, stătea acum cocoţat pe o urnă din apropiere. Se uita urât la uzurpatorul acela neobişnuit, iar din când în când, îşi trăgea capul pe spate şi emitea spre omuleţ şuierături joase, în timp ce-şi zbârlea penele ca nişte ţepi şi întindea larg aripile.

Încăperea îi trezea estacagiului o mulţime de amintiri plăcute. Fără să ia în seamă pasărea, Axle se lăsă pradă unei reverii tăcute, în colivia sa.

Pereţii erau luminaţi de oglinzi şi de cristale, iar umbrele încă nu se instalaseră. Rocamadour era încă şcoala pe care o dorise regele Verdegris, o academie destinată tămăduirii şi farmacopaţilor. Cu ochii minţii, Axle vedea încăperea transformată, primitoare şi călăuzitoare, aşa cum fusese cândva. Imaginaţia lui îndepărtă rând pe rând toţi anii în care fusese folosită în alt scop. Podelele fură curăţate de recentele pete de cerneală, iar stropii negri de pe pereţi şi de pe tavan dispărură în ceaţă, înlocuiţi de covoare grele şi de tapiserii cu ţesătură bogată. Picturile murale somptuoase reveniră la locul lor pe pereţi. Rămaseră neschimbate numai masa de piatră şi fereastra în formă de romb. Pereţii goi şi scobiţi erau înlocuiţi cu rafturi măiestrit sculptate. Deşi uriaşele rafturi de bibliotecă erau impresionante, conţinutul lor era şi mai valoros. Pentru că, aliniate pe toţi cei patru pereţi ai încăperii, se aflau măreţe volume legate în piele, scrise chiar de regele Verdegris, de care se ocupa acum un personaj înalt şi tăcut, un om care, în mod evident, avea mare respect pentru cărţile pe care le mânuia.

Era Insolent.

Axle şi-l aminti ca pe un tânăr tăcut, foarte instruit, aşa cum era înainte ca incendiul să-i distrugă şi corpul, şi mintea. Răsfoia cu afecţiune şi cu nerăbdare un volum uriaş. Găsi ceea ce căuta şi se întoarse, dând la iveală un tovarăş, o siluetă înveşmântată într-o mantie, o lungă robă de argint, binecunoscută estacagiilor, căruia îi arătă pagina, plin de încântare. Acesta dădea din cap în timp ce citea. Iar Axle fu încurajat de viziunea din tinereţe a vechiului său

prieten şi maestru farmacopat, Cecil Manx.Apoi prin faţa ochilor i se perindă o nouă scenă.

Încăperea fu învăluită de umbră, însă Cecil încă mai era prezent. La masa de piatră era aşezat Vidal Vinegret, cu faţa neclară în acea lumină slabă. Aerul era plin de fum. Cenuşa plutea de colo-colo pe podea. Cecil gesticula înfuriat, cu braţele larg desfăcute, cu toiagul ridicat, pe când prin fereastra colţuroasă de deasupra, luna îşi făcea cu greu apariţia, aproape acoperită de fumul şi de flăcările de afară. Deodată lumina palidă căzu pe faţa Directorului şi scoase la iveală trăsături noi şi îngrozitoare. Faţa lui purta răni recente, iar în locul în care în acea dimineaţă încă mai avea ochii, acum nu mai era nimic.

Înfiorat, Cecil Manx tăcu. Vinegret spuse ceva, însă atenţia lui Axle fu atrasă spre uşa care se deschise. Dreptunghiul de lumină galbenă încadră silueta subţire a noului servitor al Directorului. Deşi îi vedea imaginea din tinereţe, Axle recunoscu imediat încheboşarea caracteristică a individului, precum şi nasul lung şi arogant şi roba jerpelită şi soioasă.

Sorrel Flux nu mai catadicsi să se încline, căci cine are nevoie să facă plecăciuni în faţa unui stăpân orb? Înaintă cu bandaje noi spre locul în care aştepta Vinegret.

Simţind o smucitură, Axle se trezi din reverie.

Smucitura venea de la frânghia de catifea cu care colivia lui Axle era prinsă de încheietura mâinii Directorului. Se întâmplă într-un moment neaşteptat, căci Vinegret se pregătea să-i primească pe cei din clanul Taxus.

Capitolul şaizeci şi doi – Petiţia

Cei doi Taxus erau indivizi voinici, unul înalt, altul mai scund, care intrară în încăpere împăunaţi şi siguri pe ei, în ciuda atmosferei grozav de mohorâte. Dar când Quarles, fratele mai vârstnic, îl salută pe Director şi zări orbitele goale ale ochilor acestuia, vocea începu să-i tremure. Iar când observă şi că omul purta o coroană ce părea făurită din insecte înţepătoare şi turbate, se opri brusc.

— Ce v-a adus aici? sparse liniştea Vinegret, sprijinindu-se în mâinile pătate de cerneală. Lumina slabă ce intra prin fereastra în formă de romb îi cădea acum pe faţă, iar cei doi Taxus se traseră fără să vrea cu doi paşi înapoi.

— Eu... ăăă... noi doi am venit cu o citanie.

— O citanie.

— V-vrem... am dori să-l preluăm pe degustătorul Rowan Truax, aşa cum ni se c-cuvine.

— Aşa este. Coroana zumzăia puternic.

Cel mai vârstnic dintre fraţii Taxus îşi exprimă mulţumirea printr-o bâlbâială.

— O petiţie. În legătură cu absolventul numit Truax. E atât de... *dezamăgitor* să aflu că Jurământul Degustătorilor a fost încălcat. Ştiţi, avem modalităţi severe de preîntâmpinare a unor astfel de fapte.

Fără să aibă nevoie de simţul văzului, Directorul se întoarse spre prorectorul cel tăcut.

— Ai examinat actele?

Mimp ţinea în mână un sul legat cu o panglică.

— Citania este chiar aici, domnule Director, şi totul este în ordine.

— Nu cumva se mai află acolo şi vreun alt document, în afară de citanie?

Cei doi Taxus schimbară priviri îngrijorate.

— Nu, domnule Director, e numai citania.

Vinegret cântări lucrurile.

— Dacă Truax ar apărea aici, aş prefera să-l judec eu, după regulile mele, începu el. Vă asigur că sunt foarte eficiente. Vinegret făcu o pauză, imaginându-şi o serie de grozăvii.

— Ăăă, ar mai fi acea mică problemă legată de recompensă, domnule Director.

— A, da! Recompensa. Totuşi, cred că rezolvarea acestei probleme ar trebui să fie... de ordin intern.

Cei din clanul Taxus se gârboviră, dezamăgiţi. Se părea că afacerea nu avea să se încheie în favoarea lor.

Un târşâit de papuci moi anunţa paşi care se apropiau.

— A, Snaith, oftă Vinegret, chiar înainte de apariţia prorectorului.

Snaith îşi lungi gâtul strâmb şi privi prin încăpere, însă nerăbdarea lui de a-şi livra mesajul fu potolită de uimirea de a vedea că spaţiul era deja ocupat. Se grăbi totuşi să ajungă la stăpânul său spre care se aplecă, desenând o cărare printre viespile insistente. Vinegret ascultă nemişcat, iar după ce Snaith sfârşi, li se adresă celor din încăpere.

— Membri ai clanului Taxus, dacă faceţi cumva rost de celălalt document pe care l-aţi primit de la caligraf – vă asigur, e vorba despre un sul de pergament vechi şi lipsit de valoare, mai ales pentru familia voastră – s-ar putea să fiu mai receptiv la ideea unui schimb. Vă las ceva timp de gândire. Sunt mult mai mult decât generos. Snaith, poate că cei din clan ar dori să facă un tur al catacombelor? Consider că au un efect benefic asupra memoriei.

Capitolul şaizeci şi trei - Camera de dojană

Nu e cazul să te simţi atât de prost, spuse Rowan cu un zâmbet timid. Eu am picat la „Mâncăruri Irezistibile” de trei ori.

— Dar nu am fiert piatra lunii la o altă temperatură! protestă Ivy.

Fata îşi dădu seama că, indiferent ce făcea, nu putea să vorbească despre feriga rea, despre Snaith sau despre ceea ce i se întâmplase cu ocazia ultimului examen. Înţelese că această otravă deosebită se încăpăţâna să fie foarte personală. Insecte luminoase unsuroase îi apăreau şi dispăreau din faţa ochilor şi, în mod ciudat, odată cu apariţia lor, începu să capete ceva mai multă forţă în picioare, ca şi când tocmai ele i-ar fi transmis-o.

Snaith şi ceilalţi Observatori înveşmântaţi în roşu îi lăsaseră pe ea şi pe Rowan în Camera de Dojană, ştia asta de la Rowan. El părea foarte îngrijorat din pricina asta. Camera de Dojană era o încăpere mare, cu podeaua acoperită de covoare, în care se afla o masă de lemn ce părea foarte veche. Pe aceasta erau aşezate lumânări fumegânde din care picura ceara. Era punctul central al Breslei, locul în care aveau loc întruniri generale, demonstraţii şi vizite importante. Era un loc al prorectorilor, Rowan aşa auzise, dar mai ales auzise cât de groaznic era. Pentru că aici se dădeau şi pedepsele, în prezenţa unui public.

O friză cu decoraţii sculptate înconjura întreaga încăpere. Acele desene îi amintiră lui Ivy de ceea ce văzuse în dugheana lui Dumbcane. Pentru un privitor obişnuit, nu erau decât gravuri în lemn, cu subiecte precum căutători de plante şi păduri adânci, frunze tărcate, fructe de pădure. Drăgălaşi copii de pripas şi colibe ale tăietorilor de lemne. Numai că feriga rea înghiţită de Ivy dezlănţuia cele mai răuvoitoare umbre, iar formele se preschimbară în personaje de coşmar: vânători care îşi agitau topoarele şi cazane în care fierbeau lucruri oribile, poveşti despre nebunie şi molimi. Rowan nu băgă de seamă nimic.

Într-un cotlon al încăperii stătea de pază un singur Expulzat. Ivy trase cu ochiul spre el; pelerina lui şi claia de păr păreau că emană o întunecime grea şi învăluitoare, ce ameninţa să înghită

lumina slabă din cameră. Îl privi şi Rowan, simţind cum i se face părul măciucă, din cu totul altă cauză. Îşi dădu seama că îşi privea viitorul – acum, că fusese prins, îl aştepta cu siguranţă o pedeapsă. Pentru tot ceea ce săvârşise urma să-şi piardă limba şi să fie obligat să îndeplinească vrerile cele mai ucigătoare ale Breslei.

— Mă întreb ce o să se aleagă de Rue, spuse el, ca să schimbe subiectul. I-a ieşit din cuvânt lui Snaith, iar asta nu miroase a bine.

Ivy dădu din cap abătută. Se gândise şi ea la acelaşi lucru.

— Cred că e cazul să ne felicităm. Mă mir că am ajuns şi până aici. Rowan se simţea din ce în ce mai nenorocit. Ce şansă aveam să ne luptăm cu tot sistemul de apărare al Breslei?

Ivy încercă din nou să rostească nişte cuvinte, însă ştia că avea să recite doar liste de ustensile sau notiţe neimportante din *Atlas*. Îşi dorea atât de mult să consoleze şi să fie consolată. Veni mai aproape de Rowan şi îşi puse tăcută capul pe umărul lui.

Se gândi iar la Axle. I se părea imposibil să îl reîntâlnească, iar când îşi dădu seama de asta, se cufundă şi mai adânc în umbre. Profesorul Breaux spusese că sentinţa lui Dumbcane era să bea cucută. Oare ce îi pregătea Vinegret lui Axle?

Aproape că fu o mare alinare să fie târâţi în faţa Directorului Breslei.

— Trei părţi de iod, o parte de scumpie, un strop de ciulin şi un degetar de esenţă distilată de dor-de-ducă, spuse Ivy. Era reţeta uneia dintre licorile ei preferate.

Problema era că o recitase ca răspuns la salutul simplu al lui Vinegret:

— *Vizitator nepoftit*.

Salutul nu fusese rostit cu voce tare. Ivy auzi cumplita voce în minte. Directorul stătea jos, înconjurat de viespile din ce în ce mai înfuriate şi de alţi câţiva bărzăuni zdraveni. Insectele păreau înviorate acum şi îşi apărau teritoriul cu o înverşunare care le înlocuise obişnuita lene. Lângă Vinegret se afla silueta strâmbă a lui Snaith, a cărui faţă dolofană radia de succes şi plăcere. Fata îl zări pe Axle atârnat deasupra lor, înghesuit bizar într-o colivie aurită, şi avu un scurt moment de bucurie.

Ivy avea propriul ei roi de insecte cu care să se lupte. Feriga rea pe care o înghiţise nu atrăgea insecte negre şi ţepoase, ci creaturi zburătoare ale nopţii. Musculiţe luminoase îi pluteau nemişcate în jurul capului, iar prezenţa lor în faţa ochilor, ca mici stele ce se

stingeau, apoi se reaprindeau, îi provoca o stare de greaţă.

— Greţuri. Trei părţi de bicarbonat, o parte de turta-lupului. Ivy îşi dovedea pregătirea de farmacopat, însă nu era în stare să-şi controleze limba.

Acum, când pentru Rowan venise momentul de care se temuse cel mai mult şi ajunsese în faţa Directorului, ca prizonier al Breslei Degustătorilor, el refuză să se lase pradă slăbiciunii. Se forţă să se uite prin încăpere. Aşa cum stătea, cu faţa pătată întoarsă spre Ivy, Vinegret era o apariţie înspăimântătoare: negru ca cerneala şi roind de insecte. Din colivia în care era cocoţat, Axle îi atrase atenţia lui Rowan, iar cei doi schimbară o privire pe furiş.

— *Ivy, ai îndrăznit să guşti din făcătoarea-de-regi.*

O clipă, Ivy se încruntă. Făcătoarea-de-regi?

— *Şi, spre marea mea dezamăgire, încă mai eşti în viaţă.*

Vidal Vinegret îşi întoarse faţa plină de cicatrici spre tânărul degustător.

— Rowan Truax, i se adresă cu glas tare Directorul. Rostit de o voce atât de înfiorătoare, numele lui avu efectul unui ghiont violent. Rowan se clătină. Singura dată când îşi mai auzise numele spus de Director fusese când îşi primise roba de degustător, iar acel moment îi fusese de ajuns. Ne-ai dezamăgit profund. Rowan înghiţi în sec, dar nu scoase un sunet.

— Ai fost un student mediocru. Ca degustător ai fost o adevărată catastrofă. Ai făcut de ruşine şi ai dezonorat Jurământul. Însă... un zâmbet sinistru apăru pe buzele Directorului... un singur lucru ţi-a reuşit totuşi. Mi-ai adus-o pe fată.

— Papura şi iarba-mierlei să nu le fierbi niciodată! strigă Ivy jalnic.

Numai că în atitudinea tânărului degustător ceva se schimbă, ca şi când o regiune mai ascunsă a minţii sale ar fi fost scoasă la lumină. Rowan simţi cum îl cuprinde un val de furie.

— Dezonoare? strigă el. Îndrăzniţi să vorbiţi despre dezonoare? Unde se află vreun strop de onoare în otravă? Otrava, prin natura ei, este o armă a laşităţii! Este unealta înşelătoare a celor slabi, iar dumneavoastră o stăpâniţi de minune!

Viespile se grupară mai strâns şi formară o coroană şi mai bine definită, umflată şi plină de vârfuri înţepătoare.

— Ţine-ţi limba... sau voi avea eu această plăcere.

Faţa lui Vinegret se strâmbă de furie, iar găvanele goale ale ochilor lui se îndreptară ameninţătoare spre Rowan. Deşi nimeni

altcineva nu îi văzuse, Ivy desluşise în umbra din spatele lui doi Expulzaţi ce păreau nişte statui, încadrându-l nemişcaţi pe Director. Apoi aceştia ieşiră în lumina slabă, iar Rowan păli.

— Încă nu ţi-e frică? Atunci vei fi primul care vei merge ca un viteaz să le îngroşi rândurile.

— Să-mi aduc lama cea mai ascuţită? întrebă răutăcios Snaith.

Cuprinsă de greaţă, Ivy se gândi la cuţitul cu lama curbată din colecţia prorectorului, cu lama lui zimţată şi dinţii sfârtecători, şi înţelese acum de ce îi displăcuse atât de mult.

Însă, pe când Vidal Vinegret explica în detaliu cât de mult avea să-l încânte să colaboreze cu Rowan ca proaspăt deposedat de limbă, Ivy o observă în sfârşit pe Şase. Alungată brutal din poala Directorului, pisica aterizase pe masa de piatră, unde ghearele ei zgâriau suprafaţa, producând un zgomot înfiorător.

— Şase! o chemă Ivy, reuşind să-i pronunţe corect numele.

Făcu un pas spre pisica îngrozitor de murdară şi plină de pete întunecate. Încăperea îi pluti prin faţa ochilor, în timp ce Expulzaţii ieşiră şi mai mult în lumină şi îl flancară pe stăpânul lor, pregătiţi.

Numai că reîntâlnirea fu plină de surprize. Şase îşi arcui spatele, cuprinsă de furie, scuipând înnebunită, în timp ce smocuri vălătucite de blană zburau în toate părţile din corpul ei mătăhălos, iar stropii de salivă erau împroşcaţi sub forma unui jet de spumă în toate părţile. Musculiţele luminoase se învârtiră ameţitor în jurul capului lui Ivy, aşa că ea se întoarse împleticindu-se lângă Rowan.

— Acum eu sunt stăpânul ei, spuse încântat Directorul. Eu şi feriga rea. Râsul lui Vinegret suna ca scârţâitul unui fierăstrău în timp ce este ascuţit.

Ivy reuşi să citeze la întâmplare din *Atlas* multiplele întrebuinţări ale noroiului de râu şi să plesnească unele dintre musculiţele care-i leneveau pe sprânceană. O privi îndurerată pe Şase.

— I-a înghiţit pisica limba, i se adresă Vinegret mieros lui Şase, în timp ce-o scărpina sub bărbie cu degetele lui lungi.

Se răsuci spre Observatorii săi îmbrăcaţi în roşu.

— Chemaţi-i pe cei din clan, îi ordonă pe urmă lui Snaith. Poate sunt gata să cadă la învoială.

Capitolul şaizeci şi patru - Buchetul lui Breaux

Pe când Rowan îşi aduna tot curajul pentru momentul în care avea să fie dat pe mâna clanului fostului său patron, medită o clipă la felul cum ar fi arătat viaţa lui dacă ar fi fost un degustător mai bun. În primul rând, Turner Taxus ar fi fost încă în viaţă. Taxus fusese un patron destul de bun, iar Rowan avusese un post decent în Templar. Numai că ar fi gustat la nesfârşit mâncăruri ce puteau fi fatale. Ar fi trăit o viaţă după regulile Breslei Degustătorilor şi ale Mătrăgunelor, pline de otravă şi intrigi. Asta nu ar fi fost o existenţă normală. Nu-i spusese Axle de nenumărate ori că mâncarea era viaţă, iar să mănânci însemna să te bucuri, nu să te întristezi?

Dar, când uşa se deschise, cel ce intră nu fu Snaith împreună cu cei din neamul lui Turner Taxus; în locul lor apăru profesorul preferat al lui Rowan, care încercase de atâtea ori să-l ducă spre concluzia la care tocmai ajunsese. Iar profesorul Breaux ducea pe umăr o legătură de fân, beţigaşe şi frunze, o legătură grea, elaborată şi complicată, ce includea mai multe specii de flori care îşi scoteau capetele de unde nu te aşteptai, multe fiind aşezate de-a-ndoaselea. Buchetul era absolut nelalocul lui în acel moment.

Se opri pentru a-i saluta pe prizonieri dând din cap, apoi le făcu un semn cu ochiul în timp ce îşi freca sprânceana şi păşea în încăperea neprimitoare.

— Snaith? întrebă Vinegret.

— Eu sunt, domnule Director, răspunse Breaux. Profesorul îşi dădu jos povara de pe spatele încovoiat şi o puse pe podea în faţa lui Ivy şi a lui Rowan. Era un buchet rudimentar, legat cu o fâşie subţire de cârpă. Îl împinse spre cei doi copii cu vârful sandalei.

— Un mesaj, le şopti el.

— Profesorul Breaux? întrebă Vinegret.

— Da, Vidal.

— N-ai ce căuta aici, hotărî Vinegret.

— A! Am fost chemat de asociatul dumitale, Snaith. Mă tem că nepoata mea a intrat într-o mică încurcătură.

Chiar în acel moment, Observatorul-şef se întoarse, însoţit de membrii clanului Taxus.

Aceştia, absolut copleşiţi de orele petrecute în sediul întunecatei Bresle a Degustătorilor, erau complet schimbaţi. Le dispăruse mersul ţanţoş. Li se dusese până şi strălucirea din ochi. Îl urmau orbeşte pe Snaith, rugându-se doar să nu mai pună nicicând piciorul în Rocamadour sau în catacombele sale.

Pentru Ivy, camera era o sală de dans a întunericului, în care apăreau şi pluteau peste tot umbre, în funcţie de neştiutele toane ale ameţitorului ei halou de musculiţe, care se împrăştiau şi se adunau înapoi fără odihnă. Se cufunda într-un întuneric şi mai apăsător, când ochii i se luminară la vederea ciudatului buchet adus de Breaux. Era o combinaţie de flori preferate de ea, aşa că Ivy se bucură imediat când le văzu, căci creşteau, erau vii şi nu aparţineau lumii îngrozitoare şi chinuitoare a ferigii rele. Se uită mai cu atenţie, luptându-se cu umbrele tremurătoare ce o înconjurau.

Trepădătoare, izmă, iarba-broaştelor.

Păducel, pansea, pelin.

Mintea ei amorţită înregistră amestecul acela de plante, apoi totul se limpezi brusc.

Codul florilor!

Profesorul Breaux le pusese la picioare un buchet care le arăta clar locul unde puteau găsi cartea pierdută a Intrării spre Pimcaux.

Capitolul şaizeci şi cinci – Zborul

Aţi adus ceea ce-mi aparţine? îi întrebă Vinegret pe membrii Clanului. Gâtul lui Quarles se crispă, iar el rămase nemişcat. Turul catacombelor îşi făcuse efectul.

— Bine. Atunci vă propun un schimb simplu, continuă Vinegret. Truax, de colo – arătă el spre Rowan, pe care cei din clan îl observară de-abia atunci – în schimbul documentului. Ne-am înţeles?

Cei doi Taxus erau în extaz. Se uitau când la Rowan, când la Vinegret. Scurta lor vizită la sediul Breslei îi zguduise atât de tare, încât nu-şi mai doreau decât să o pornească pe drumul plin de spini cu mâna goală, spre birtul lor obişnuit, fără să se uite înapoi. Mâinile lui Quarles tremurară când se scotoci în buzunarul de la piept şi dădu la iveală o hârtie zdrenţuită şi mototolită.

Snaith se apropie de cei din clan cu mersul lui ca de crab şi întinse un braţ pe care îl ţinuse până atunci la spatele cocârjat. După ce primi sulul mototolit, Observatorul se târî înapoi spre stăpânul lui, iar cei doi Taxus se îndreptară spre Rowan şi îl apucară fiecare de câte un braţ. Snaith fu cuprins însă de o mare curiozitate faţă de documentul pe care îl ţinea în mână. Se opri şi îl desfăcu. Văzu imaginea unei uşi pe care strălucea un ciocănel circular, desenată cu mult timp în urmă cu ajutorul cernelurilor care le dădeau desenelor fie darul magiei, fie amprenta ticăloşiei.

Membrii Clanului aşteptau, nehotărâţi. Oare chiar terminaseră şi erau liberi să plece? Prins între ei, Rowan îşi simţi ochii atraşi de şarpele auriu de pe pagină, a cărui strălucire îl făcea să pară real.

— Snaith? îşi strigă Vinegret servitorul. Adu-mi pergamentul!

Snaith însă era subjugat. În faţa lui se afla o adevărată operă de artă şi, pe cât se pare, nu doar cei buni ştiu să aprecieze adevărata frumuseţe.

De sus, de unde era cocoţat, Axle zărea şi el desenul.

— Ivy! strigă el. Uşa cu uroboros! Pagina lipsă!

În clipa aceea se întâmplară mai multe lucruri.

Ivy îşi adună bruma de putere pe care o mai avea şi se aruncă spre Snaith. Prin faţa ochilor i se desfăşurară şirurile de lumini de un

roşu aprins al musculiţelor, care fură întâmpinate de viespi negre înfuriate. Brusc, încăperea deveni un câmp de luptă al insectelor – şi cât de multe erau! –, însă uroborosul auriu strălucea ca soarele, ca un adevărat far.

Corpul şubred al lui Snaith şi foarte slabul lui simţ al echilibrului se dovediră o combinaţie fatală. Căzu, strivind sub el nu numai fata şi roiul înţepător, dar şi altceva, mult mai grav.

— Ce se întâmplă, Snaith? strigă Vinegret, îngrijorat la auzul învălmăşelii produse.

Acela fu momentul în care Şase îşi spălă păcatele.

Iritată poate de zumzăitul înnebunitor al războinicelor insecte sau poate mânată de cine ştie ce urme de cavalerism, uriaşa pisică se aruncă asupra lui Snaith ca un ghem de duhoare şi scuipat, zgâriindu-l aprig. Îşi înfipse ghearele în obrajii lui durdulii, îi sfâşie o ureche cu colţii şi îl scărmănă pe Observator de parcă era o păpuşă de cârpă. Iar Snaith reacţionă ca oricine altcineva: se făcu ghem, ca un crab care se retrage în carapace. Fu totuşi înţepat de viespi, care îi atacară faţa, spinarea strâmbă şi gleznele umflate.

Ivy rămase ameţită, dar liberă. În mână ţinea desenul unei uşi – calea spre Pimcaux.

Rowan încercă să scape de strânsoarea celor doi Taxus şi aproape reuşi, însă deodată se întâmplă cel mai groaznic lucru. În spatele lui se afla fereastra în formă de romb, iar când simţi că, în sfârşit, membrii clanului îi dăduseră drumul, se împiedică şi se dădu înapoi, clătinându-se, un pas, încă unul... măcar de-ar mai fi fost loc şi de al treilea! Simţi cum corpul lui izbeşte fereastra care crăpă ca zahărul candel, în timp ce, în mod curios, un clinchet armonios ca de clopoţel îi însoţi ieşirea prin fereastra sălii lui Vinegret, astfel că în loc de piatră mohorâtă, avu parte de aer curat.

Capitolul şaizeci şi şase – Truax

Ivy se rostogolea jos, tot mai jos pe treptele turlei: alerga, aluneca, îşi regăsea echilibrul, simţind cum o atrage lumea umbrelor condusă de feriga rea, dar încercând să se elibereze. Mâinile îi tremurau încleştate pe pergamentul furat, în timp ce musculiţe lacome se învălmăşeau în urma ei. În minte avea însă un singur lucru. Imaginea lui Rowan, pe când cădea cu braţele deschise, ca şi când ar fi vrut să apuce cerul.

Suspinând, ajunse pe întunecatele străzi de piatră. Alerga, urmând indiciile date de mesajul floral pregătit de Breaux, ştiind că, nu departe, pe urmele ei se afla un val de Expulzaţi. Lavandă şi boboci de trandafir – la stânga, apoi la dreapta. Apoi iar lavandă. Nu-i mai rămăsese decât mişcarea, fuga, gândi ea. Orice altceva dispăruse. Dacă reuşea să continue să fugă, avea să ajungă până la urmă la Pimcaux. Avea să găsească un mod de a-l vindeca pe rege.

Deodată, printre umbrele mişcătoare clipiră ochi aprigi, iar ea îşi înăbuşi un ţipăt de groază. Dăduse peste fântâna vulturilor, pe care feriga rea o transformase într-o ruină oribilă. O mâzgă neagră şi lipicioasă ieşea bolborosind din ţevile sparte, iar viţe uscate şi zdrenţuite sufocaseră statuile. Uriaşele păsări se ridicau înalte şi înfiorătoare, îşi scuturau aripile, împroşcând astfel firimituri de jar care sfârşeau în fântână cu un sfârâit. Ivy se lipi de zid, închise ochii şi se strădui să respire liniştit, până când îşi dădu brusc seama că uşa în care se înghesuia îi era cunoscută. Un cap de bou. Ducea la sala de Mâncăruri irezistibile a lui Snaith.

Cu groază, Ivy auzi deasupra ei zgomot de aripi şi se feri acoperindu-şi capul. Pasărea era foarte aproape şi înfiorător de mare. Fata simţi pala de vânt care-i anunţa apropierea şi se ghemui, în aşteptarea zgârieturii provocate de ghearele ascuţite.

În schimb, simţi atingerea unei mâini cunoscute.

Una caldă, plină de viaţă, nu cufundată în întuneric. Aşa cum prietenii buni se dovedesc a fi cea mai bună doctorie, mâna o smulse din delirul provocat de feriga rea şi o readuse în lumea celor vii. Privi printre degete şi îşi ţinu răsuflarea.

Rowan!

Cum de era posibil?

Prietenul ei îi zâmbi în felul lui plăcut şi se apucă să-şi

strângă aripile. Ivy îşi dădu seama că Rowan reuşise să ascundă o pereche de aripi cu resort, confecţionate dintr-o pânză cunoscută şi sârmă bine întinsă.

— Ce distractiv! îi mărturisi el, dar cu inima bătându-i cu putere în piept. Abia aşteptam să le încerc, încă de când eram în pădure! Îi spuse apoi cum îşi realizase un vis când zburase spre norii cumulus şi se ridicase deasupra întunecatului Rocamadour. Numai că, de acolo văzuse un grup de Expulzaţi şi de Observatori îmbrăcaţi în roşu care ieşiseră din Bibliotecă, aşa că ştia că nu aveau la

dispoziţie prea mult timp.

Într-adevăr, paşi grei se apropiau, aşa că cei doi se întoarseră şi o luară la fugă; Ivy ţinea strâns în mână pergamentul lui Dumbcane. În sfârşit, ajunseră în adâncuri, la Încălzitoare.

Se opriră brusc, cu o alunecare.

Pregătită pentru prepararea cernelurilor lui Dumbcane, uriaşa încăpere era luminată de un foc imens, a cărui căldură atinse obrajii copiilor aidoma unei respiraţii dogoritoare, în timp ce foale enorme aţâţau jarul. Peste tot domneau mormane de gunoi şi murdărie. Scrâşnind neîncetat, lanţuri monstruoase deplasau linia de asamblare. Expulzaţi, mai mulţi decât îşi imaginase Ivy, patrulau prin atelier, iar Hemsen Dumbcane se plimba de colo-colo şi supraveghea conţinutul diferitelor cazane sau pregătea ţevi răsucite de alamă şi uriaşe pahare aburite. Din când în când, scribul bombănea şi chema pe cineva în ajutor, trimiţând vreun Expulzat să mai aducă apă ori să mărească temperatura.

Ivy şi Rowan se uitară cum scheleticul caligraf se holba la un flacon mic ce conţinea un sirop vâscos de culoare verde. El răsuci flaconul, apoi îl adulmecă uşor şi se încruntă. Cu o înjurătură, Dumbcane îl azvârli spre un perete din apropiere, făcându-l ţăndări.

— Ce face? şopti Rowan.

Ivy clătină din cap, fără să răspundă. Axle ar şti, gândi ea. Axle, care era încă prizonierul îngrozitorului Director. Avu o strângere de inimă.

Rowan îi făcu semn să iasă din zona luminată, aşa că se lipiră de peretele neted şi se deplasară pas cu pas de-a lungul lui, încercând să ocolească înfiorătoarea maşinărie. Veşnic prezentele musculiţe ale lui Ivy, ce gravitau formând un halou în jurul capului ei, păreau scântei neînsemnate pe fundalul uriaşului foc.

Se furişară de-a lungul sălii celei lungi, spre ţinta lor: treptele simple care duceau spre pământul sfânt. Acolo se afla Peps, care îi aştepta ca să-i conducă pe sub pământ, aşa cum îi informase Breaux cu ajutorul buchetului trimis.

Capitolul şaizeci şi şapte – Cripta

Firul de viţă-de-noapte era tot acolo, fixat de perete, aşa cum îl lăsase Axle. Nu era greu de urmat, nici măcar pentru paşii şovăitori ai lui Peps (căci ce estacagiu întreg la minte s-ar întoarce pe tărâmul morţilor?). Pentru Ivy, drumul în întuneric era marcat de strălucirea neobişnuită a viţei-de-noapte. Firul sălta şi unduia, întins, apoi lăsat, câteodată încordat, alteori moale, şi părea că o invită să intre în dans. În sfârşit, cei trei ajunseră în străfundurile Breslei Degustătorilor, în cea mai veche porţiune a labirintului de sub oraş.

— Tare mă bucur că iese ceva bun din drumul ăsta pe aici, murmură Peps în întuneric. Breaux i-a făcut o vizită lui Insolent, le explică el. Bibliotecarul i-a spus că a ascuns aici câteva dintre cărţile salvate.

— Unde? întrebă Rowan.

— Buchetul... lui Breaux... avea şi... *brâncuţă*, spuse repede Ivy. Mintea începea să i se limpezească, însă cuvintele încă îi veneau mai lent decât ar fi voit. Mai ales acum, când se grăbeau. Dar... era... nedesluşită. *Mutătoare*. *Trifoişte-de-baltă*. Respiră adânc şi se concentră.

— O cameră ascunsă, închisă? recită Rowan definiţia.

— Da.

— Euphorbia, fără ghimpi.

— Ce înseamnă când e fără ghimpi? întrebă Rowan nerăbdător.

Ivy căută prin buzunare.

Impresionantul *Atlas al lui Axle* dă ceva informaţii despre istoria catacombelor de sub Breasla Degustătorilor, însă nu conţine hărţi ale întortocheatelor tuneluri. Se aflau în cea mai veche porţiune a labirintului, iar în carte pur şi simplu nu exista niciun indiciu referitor la locul în care erau acum. Ivy ştia asta pentru că avea în mână exemplarul ei. Dar *Atlasul* era cel mai indicat pentru descifrarea celor mai ciudate elemente ale codului florilor, aşa că se aplecă asupra lui.

— Euphorbia... fără ghimpi, mormăi ea, în timp ce răsfoia paginile cu liste lungi. Ăăă... aici... aşa. O! Se opri să citească fragmentul. O, nu... Ivy îşi îndreptă spatele şi îşi roti privirea prin încăperea subterană, înfricoşată.

— Ivy? întrebă Rowan, îngrijorat.

— Cred că... Insolent a ascuns cărţile... acolo, anunţă Ivy arătând, aparent către Peps. Era o mare uşurare să vorbească iar normal.

Nedumirit, estacagiul se încruntă şi îşi propti un deget în piept.

— Doar nu vrei să spui... începu el, dar se întrerupse imediat. Se răsuci încet şi scrută întunericul. După ce făcură un pas în lateral, Ivy şi Rowan văzură ce se afla în spatele lui. O gaură făcută în zidăria ascunsă în umbră, mărginită de ambele părţi de două urne masive.

Un mormânt.

O cheie de boltă uriaşă atârna destul de jos deasupra portalului în ruină. Nu exista nicio placă pe care să fie scrise numele celor care se odihneau înăuntru. Era doar un uşor curent şi un şuierat de aer aspirat.

Peps îşi drese vocea.

— Nu putea să găsească şi Insolent un dulap frumos şi comod în care să le pună?

Rowan îndepărtă pânze vechi de păianjen şi se opri în prag.

— Aşteaptă! strigă Ivy. Strânse în mână pergamentul zdrenţuit cu desenul uroborosului şi înaintă şovăielnic.

Rowan apucă mica lanternă pe care i-o dăduse Peps şi, mână în mână, cei doi coborâră cele trei trepte inegale din faţa deschizăturii. Apoi păşiră împreună în întunecimea pământului sfânt.

Capitolul şaizeci şi opt - Pământul sfânt

Ivy crezu întâi că otrava pe care o înghiţise îi juca vreo festă şi făcea ca încăperea să se legene aidoma unui lan întunecat ce unduia în vânt. Numai că şi ochii lui Rowan observară acelaşi lucru, odată ce se obişnuiră cu întunericul.

— Ce e asta? Ce poate creşte sub pământ, fără soare? întrebă el.

La fel de repede găsi şi răspunsul. Văzuse la Insolent că şi în condiţii imposibile tot mai creşte câte ceva. Plantele acestea însă nu erau cincifoi şi nu aduceau cu ele bucuria optimistă pe care o transmitea floarea cea galbenă, nici acea vioiciune a inimii sau a firii. Nici nu aveau flori sau boboci. Erau numai spini negri catifelaţi şi ciudate frunze nefiresc răsucite care foşneau în bătaia vântului nesuferit. Mirosul lor era în aceeaşi măsură ademenitor şi respingător.

— Vai, Rowan, şopti Ivy.

— Nu-mi spune că e ceea ce cred eu.

— E un mormânt. Planta creşte pe pământ sfânt...

— Nu! aproape că gemu el.

— Găseşte cartea, repede! Ivy privi în jur. Nu trebuie decât să punem la loc pagina furată de Dumbcane, cea cu uroborosul. Ar trebui să funcţioneze. În orice caz, *nu cumva să atingi buruiana*! Simţi cum i se învârte capul. Buruiana aceea îngrozitoare o ademenea, îi făcea semn. Părea că pulsează şi că o cheamă.

Cărţile se aflau acolo, câteva teancuri puse la întâmplare în mai multe firide întunecate, construite pentru a adăposti oase. Păreau să fie câteva zeci; se pare că Insolent fusese copleşit de regrete şi reuşise să salveze mai multe decât crezuseră ei. Copertele imense erau pârlite, iar paginile înnegrite de fum. Ridicată pe vârfuri, Ivy reuşi să ajungă la ele.

— Sângele-voinicului şi iarbă-neagră pusă de-a-ndoaselea, îi spuse Ivy lui Rowan, care nu se uitase cu atenţie la florile aduse de Breaux.

— Sângele-voinicului, asta-i uşor de ghicit. *Mic*, nu-i aşa?

Ivy încuviinţă.

— Hmmm. Iarbă-neagră de-a-ndoaselea. Iarba-neagră înseamnă protecţie, dar când e pusă invers, înseamnă... ce înseamnă?

— *Deghizat*.

— Prin urmare, mic şi deghizat, continuă Rowan.

— Cred că Breaux vrea să căutăm cel mai mic volum dintre toate cărţile.

— Poate că e ascuns sub altă formă, sugeră Ivy.

— Toate sunt la fel de mari! se plânse Rowan. Priveşte!

Ivy cercetă volumele rămase de la Verdegris. După cum se aşteptase, erau culegeri uriaşe, legate în piele, cu titlurile imprimate pe cotoare, scrise fiecare în limba cea veche. Niciunul nu putea fi considerat mic.

Cuprinsă de disperare, privi în jur prin criptă. Podeaua era toată acoperită cu ferigă rea. În firidele adânci ale mormântului nu era decât întuneric, întuneric, şi alte osuare ascunse în zid.

— Rămâi aici, îi porunci Ivy.

— Ce faci? îngăimă Rowan cu voce pierită.

Ivy trase puternic aer în piept şi făcu un pas, intrând în lanul cel înspăimântător.

— Ivy? strigă Rowan disperat, însă ea era hotărâtă. Ai spus că nu trebuie atinsă!

— Mai e o carte acolo, răspunse Ivy. Deşi vocea îi era calmă, cu totul altfel stăteau lucrurile cu ea. Avea acum ambele picioare cufundate în stratul întunecat de ferigă rea, iar dezgustătoarea buruiană îi ajungea până la mijloc. Şi-apoi, nu o să păţesc nimic, doar am scăpat cu viaţă după Mâncărurile irezistibile, nu? Nu poate fi nimic mai rău de-atât.

Era un fel de reîntâlnire. Deşi Dumbcane extrăsese cele mai dăunătoare elemente ale buruienii, iar concentraţia lor în cernelurile sale era de o mie de ori mai puternică, feriga rea de la picioare îi dădu lui Ivy senzaţia că fusese aruncată într-un puţ adânc, iar lumea umbrelor o învăluia din nou. În minte îi apăru iar mutra dolofană a lui Snaith, care afişa o privire triumfătoare în timp ce îşi ascuţea îngrozitorul cuţit.

Mirosul era puternic, desigur, aşa că Ivy avu isteţimea să-şi ţină respiraţia în timp ce înaintă. Era mirosul descompunerii, care însă venea, culmea, din ceva viu. Iar atingerea lui era lipicioasă, uşoară şi catifelată. O mângâiere fatală.

Haloul ei de musculiţe se înviorase, iar acum dansau prin întreaga încăpere, de data asta luminându-i drumul. Apoi o văzu în lumina purpurie emanată de musculiţe, rezemată de peretele din capăt.

O singură carte. Ce era, oare? Părea să fie un manual de instrucţiuni pentru fabricarea butoaielor, de mult depăşit.

— Degeţel-roşu, spuse Ivy cu sufletul la gură. Era ultima plantă din buchet.

— Degeţel-roşu? întrebă Rowan. Asta înseamnă... ce înseamnă?

Ivy aşteptă să se liniştească. Trebuia să respire şi se întrebă dacă avea curaj să o facă.

— Degeţel-roşu: *fals* şi *nesincer*! izbucni Rowan. O carte mică... Apoi puse totul cap la cap. O carte mică, ascunsă sub o copertă falsă!

Ivy apucă manualul şi alergă înapoi.

— E cam de mărimea potrivită, cântări Rowan cartea, în timp ce Ivy îşi trăgea sufletul. Coperta era îndoită, iar literele aurite ale titlului sclipeau în lumina lanternei lui Peps. Ivy apucă volumul pentru a-l privi mai bine. Suflă stratul de praf adunat peste ani şi scoase la iveală o copertă simplă, oarecare.

— Să vedem, spuse ea, desfăşurând alături de carte pergamentul cu desenul uroborusului, pentru a le compara.

Deschise cartea, ca să încerce, şi imediat peste intrarea în mormânt căzu o ploaie de petale aurii. Când atinseră podeaua de piatră, scoaseră un clinchet ca al unor mici cioburi de cristal chihlimbariu desprinse din vitralii.

— Cincifoi! rostiră într-un glas Ivy şi Rowan.

Cartea era plină cu petale presate ale florii regelui.

Capitolul şaizeci şi nouă - Intrarea spre Pimcaux

Luară cartea şi trecură iute în încăperea care, prin comparaţie, părea luminoasă şi în care Peps îi aştepta agitat.

Deşi coperta promitea să dea învăţături despre complicatele etape ale făuririi butoaielor, înăuntru se găsea cu totul altceva.

Scria aşa:

Cartea Uroborosului

Textul era scris cu litere minuscule şi, deşi cartea era lată şi mare, scrisul era mic, aşa că nu prea era speranţă să poată fi descifrat. Ivy cercetă cu atenţie cusătura paginilor, apoi ridică privirea şi dădu din cap.

— Cred că aici e locul ei, spuse, găsind locul de unde fusese ruptă pagina din dugheana lui Dumbcane.

Respiră adânc şi se întoarse către estacagiu.

— Peps, spuse cu voce tremurătoare. Vii?

— În Pimcaux? întrebă el, ca şi când până atunci nici nu se gândise la asta. Nu, răspunse el, pe un ton mai caraghios decât intenţionase.

Ivy aprobă.

— Mi-am făgăduit să nu părăsesc oraşul ăsta de coşmar fără fratele meu.

Şi Ivy, şi Rowan ştiau că o promisiune făcută unui estacagiu nu se încalcă. Fetei i se umplură ochii de lacrimi ce lăsară pete întunecate pe pergamentul pe care îl ţinea în mână.

— V-aş fi însă recunoscător dacă i-aţi face o vizită Wilhelminei mele, ca să-i spuneţi că Peps al ei o aşteaptă, adăugă el, arătând spre talismanul de la gâtul lui Ivy.

— Desigur! îl sigură Ivy, reuşind să zâmbească.

— Ei, atunci, hai, la drum! îi îndemnă estacagiul, cu o fluturare nerăbdătoare a mâinii.

Ivy se uită la Rowan, care se făcuse acum mai palid ca de obicei. Cei doi îşi amintiră de puterile magice ale cărţii bunului rege, la care fuseseră deja martori în camera de lucru a lui Axle. Băiatul dădu din cap. Era pregătit.

Ivy netezi foaia mototolită luată de la Dumbcane şi cercetă

inelul scânteietor al şarpelui care îşi înghiţea coada. Se gândi la vechea lui semnificaţie – nu gustul, aşa cum susţinea Breasla, ci renaşterea, tămăduirea. Îşi dădu seama că, acum, uroborosul era simbolul propriei ei călătorii. Regele Verdegris o aştepta undeva dincolo de uşă. Aştepta să fie tămăduit.

Îşi ţinu răsuflarea. Pagina mai conţinea ceva, pe lângă ceea ce reuşise ea să vadă în dugheana scribului, pe copia abandonată de Dumbcane înainte de a o termina. Textul era scris cu o cerneală aurie care strălucea ca o stea lichidă chiar şi în acea lumină slabă. Iar printre vechile înflorituri şi bucle ale caligrafiei bunului rege, se vedeau o mare învolburată, vapoare şi lumina unui far.

— Fereşte-ţi ochii, îşi avertiză ea prietenul când spaţiul fu invadat de o lumină orbitoare şi dogoritoare.

Cu vederea înceţoşată şi deformată de feriga rea, Ivy puse la loc pagina, iar marginile rupte şi colţurile pârlite se reuniră într-un nor de mici scântei. Fibrele zdrenţuite ale legăturii se cusură la loc ca într-un fermoar subţire şi ordonat. Ciocănelul strălucitor al uşii prinse viaţă şi, la fel ca acasă la Axle, Ivy întinse mâna, îl apucă şi bătu în uşă.

Când lumina se revărsă din vechiul volum şi o învălui pe tânăra fată şi pe tovarăşul ei de călătorie, până şi sumbra cameră mortuară fu iluminată de strălucirea soarelui auriu.

Partea a III-a – Pimcaux

Citat

Există fiinţe care trăiesc în văzduh: păsările, în primul rând. Plutesc, se înalţă, pline de viaţă ca însăşi lumina. Altele aparţin întinderilor de ape, precum peştii sau broaştele. Fiecare reprezintă împărăţii diferite: aerul este tărâmul Vânturilor, apele sunt ale hangiţelor.

Introducere la *Istoria şi magia hangiţelor*

Axlerod D. Roux (fragment dintr-un manuscris pierdut)

Capitolul şaptezeci - Nu Pimcaux

Boarea aurie licări şi dispăru. Deasupra lui Ivy pluteau umbre mari, cenuşii, care se dezlănţuiau în toate direcţiile cu şuierături insuportabile, ca un scrâşnet îngrozitor de piatră frecată de altă piatră. Învăluită iar în întuneric, fata se simţi brusc îngrijorată şi lipsită de putere.

Aceasta nu era o lume a luminii.

Încet, ceaţa groasă şi apăsătoare se mai limpezi puţin, dând astfel la iveală ruinele jalnice ale unui foişor altădată plin de splendoare şi ale unei grădini regale ce părea că a căzut pradă unui incendiu neaşteptat. Deşi era foarte schimbată, Ivy o recunoscu. Tulpini înnegrite, distruse, alcătuiau tufe stranii, în timp ce siluetele plantelor roase de mană creau forme respingătoare. O poartă de fier părăginită se izbea neîncetat cu un zgomot deprimant. Era grădina din alfabetul lui Dumbcane, grădina pe care o zărise când îl vindecase pe Peps, cea în care se trezise în mod inexplicabil după ce înghiţise feriga rea.

Ivy se uită în jur. Acum era mult mai mare, ca şi cum, lăsându-se pradă umbrelor, crescuse peste măsură. Un grădinar ghemuit trebăluia pe lângă un gard viu ce îşi pierduse frunzele, pe care îl tundea fără rost. Îl urmări în timp ce lucra, cuprinsă de o nelinişte care se accentua tot mai mult, iar când omul cel palid se întoarse, ea descoperi cu stupoare că cel ce tăia resturile arse ale tufişului era falsificatorul Dumbcane.

— *Ai venit.*

Ivy tresări la auzul vocii, căci nu era a amărâtului de caligraf, care părea că nici nu o văzuse. Era o voce plină de răutate, răguşită din cauza efectelor ferigii rele.

Era glasul lui Vidal Vinegret.

Se răsuci ca să privească grădina aflată în ruină şi îşi dădu seama că sunetul nu venea dintr-o anumită direcţie, ci se auzea în mintea ei. Vorbitorul nu era nicăieri şi în acelaşi timp era pretutindeni.

Simţi la picioare căldura cunoscută a unei blăni încâlcite, iar când privi în jos o zări pe Şase, care torcea cu zgomot şi îşi freca bărbia de piciorul ei. Dar hainele ei erau diferite. Roba Breslei Degustătorilor, pe care o purtase până atunci, dispăruse, înlocuită cu

o elaborată rochie de dantelă întunecată ca noaptea şi cu un desen nelămurit al ţesăturii ca de pânză de păianjen, de parcă disperarea plantelor crescute aiurea în jur cuprinsese şi împletirea firelor din material.

Liniştită de prezenţa lui Şase, închise ochii şi puse întrebarea potrivită:

— *Unde sunt?*

— *Eşti oaspete în grădina minţii mele, Ivy.*

— *Asta se cheamă grădină?* Fata deschise ochii.

Dumbcane îşi făcea de lucru prin apropiere, iar Şase îi adresă scribului un mârâit jignitor.

— *De ce m-ai adus aici?* Cu o tresărire, se gândi la catacombe şi la cartea care servise drept Intrare spre Pimcaux. La Rowan.

În sfârşit, Vinegret îşi făcu apariţia din spatele unei împletituri arse de viţe, care ameninţa să se prăbuşească.

— *Nu eu te-am adus aici. Ca şi mine, eşti atrasă de făcătoarea-de-regi.*

— *Nu-i adevărat!*

Îngrozită, Ivy îl văzu cum se apropie. Indiferentă, Şase începuse să-şi facă toaleta, cocoţată pe un morman de cărbuni stinşi. Pe când se apropia, Directorului îi căzu gluga. Acolo, retras în propria lui viziune, avea libertatea să se imagineze într-o altă stare. În grădina minţii sale, Directorul îşi regăsise ochii. Erau la locul lor, ca în ziua în care se născuse, fără cicatrici, fără scobituri înfiorătoare. O privi cu acei ochi.

— *Îmi pare bine să te văd, Ivy.*

Transformarea îi provocă fetei un fior de teamă.

— *Ai un dar de invidiat. Puterea de a domina natura. Faci ca plantele să-şi redobândeacă fosta lor măreţie, adevărata lor natură. Le faci să devină mult mai puternice. Gândeşte-te ce efect ai avea asupra făcătoarei-de-regi! Cu tine alături, voi avea mai multă putere decât aş fi crezut vreodată!*

— *Făcătoarea-de-regi nu mai creşte. A dispărut*, se strădui fata să-l convingă.

— *Ştim amândoi că nu aşa stau lucrurile.*

Ivy se gândi la invazia îngrozitoare aflată chiar sub Breasla Degustătorilor şi înghiţi cu greu, încercând să-şi alunge din minte acea imagine.

— *Vino cu mine!*

Era un ordin, nu o invitaţie. El o privi printre gene, iar Ivy îşi dădu seama că prefera să îl ştie orb.

— *Niciodată!*

Vinegret pocni din degete şi imediat Dumbcane deveni atent, iar ochii lui ca mărgelele se fixară brusc asupra lui Ivy.

Prin aer începu să zboare o cenuşă deasă şi grea; se isca vântul.

Atenţia lui Ivy se îndreptă spre gardul din fier forjat, cândva o frumuseţe, acum dezmembrat şi strâmb. Pe o rozetă, cu un glob între gheare, se afla silueta unei păsări negre. O cioară.

— *Gândeşte-te puţin, Ivy! În sfârşit, tatăl şi fiica împreună, domnind peste întreg ţinutul cu energia şi puterea unui adevărat rege.*

Ivy îl privi cuprinsă de groază.

— Nu eşti tatăl meu!

Însă ştia. Sorrel Flux încercase să îi spună. Axle şi Cecil încercaseră să o protejeze de aflarea adevărului. Vidal Vinegret se apropie şi îşi coborî capul respingător până când ea zări nebunia ce i se citea pe faţă.

Însă mai era încă ceva. Cuprinsă de sfârşeală, înţelese pe dată. Era o asemănare de familie. Ochii lui, pe care şi-i scosese singur, ca să scape de orice urmă, semănau cu ai ei. Astfel, cele mai negre temeri ale ei se adevereau. Era ca şi cum s-ar fi uitat în oglindă. Îl văzu cum râde de privirea ei îngrozită.

— *Nu! Nu poate fi ăsta adevărul!*

Un val de repulsie aproape că o făcu să cadă în genunchi.

— Adevărul? Vrei adevărul? o întrebă omul cel groaznic, rânjind.

Deodată, dinspre poartă se auzi un scârţâit ca de balama ruginită, apoi un pocnet metalic. Se stârni un curent de aer şfichiuitor. Cioara de fier îşi desfăcuse aripile şi se desprinsese de pe grilaj. La început, se ocupă de servitorul Dumbcane, pe care îl plesni şi îl ciuguli, apoi se aşeză pe umărul fetei.

Ivy fu atât de surprinsă să o revadă pe rătăcita Hâş, încât rămase mută de uimire.

— *Ascult-o pe cioară! Cei care caută urmăresc ciorile, întrucât ciorile nu mint niciodată*, îl auzi ea pe Vidal Vinegret. Vorbele îi erau cunoscute şi dădeau naştere unor gânduri contradictorii.

— *Spune-i*, îi porunci el păsării. *Spune-i cine sunt*.

Hâş se întoarse spre ea şi vorbi. Numai că nu scotea decât zgomote de neînţeles, ca de clopot dogit. Cea care iniţial păruse a fi nepreţuita ei Hâş se dovedi doar o decoraţiune de fier de pe un gard ornamentat, cu ochi goi smălţuiţi şi cu o greutate devenită brusc apăsătoare.

Nu era cioara ei, îşi dădu acum seama, căci cioara ei era în Caux, prizonieră veşnică a tapiseriilor. Asta era o întruchipare ieşită din mintea bolnavă a tatălui său; vorbele ei erau mai toate de neînţeles şi îi dădeau fiori. Flecărea de zor, iar strânsoarea de pe umăr devenea dureroasă.

— Tatăl tău! Tatăl tău! croncănea răguşit pasărea.

Dezgustată, se prăbuşi la pământ, pe spate, iar lumea din jur începu să dispară.

— *Ciorile nu mint niciodată. Vezi, sunt tatăl tău.*

Capitolul şaptezeci şi unu – Wilhelmina

Gata, gata! Când deschise ochii, Ivy zări o încăpere invadată de soare, o cuvertură mică, făcută din petice, şi pe cea mai scundă femeie pe care o întâlnise vreodată. Doar cu puţin mai mică decât cel mai înalt estacagiu, gazda ei avea capul învăluit de o cunună de bucle argintii, ca un moţ de spumă de mare, iar în jurul gâtului îi atârna un şirag de perle mari şi închise la culoare. Ivy observă că purta o rochie neagră elegant croită, scânteietoare şi cu un milion de încheietori mici la spate. Hangiţa, căci asta era, îi ştergea delicat fruntea cu un burete de mare umed şi exact când Ivy îşi dădu seama că se afla într-o cameră plină de lumina aurie a soarelui şi nu în grădina tiranică a lui Vidal Vinegret, o durere ascuţită îi invadă capul, iar corpul îi fu cuprins de frisoane.

— Şşşttt! o linişti femeia când Ivy începu să geamă. Îi întinse o ceaşcă delicată în care se afla o infuzie caldă, ce părea aur curat.

— Toată noaptea a fost aşa, se auzi vocea îngrijorată a lui Rowan. Nu plecase de la căpătâiul prietenei sale. Vorbeşte tot timpul despre ciori. „Ciorile nu mint niciodată."

— Ciorile nu mint niciodată? spuse femeia gânditoare. Da, probabil că e adevărat.

Se auzi o bătaie în uşa care se deschise curând după aceea. O altă hangiţă, cu părul adunat în vârful capului, veni să-i vadă. Avea o faţă severă, care se adumbri şi mai mult când ochii îi poposiră o clipă asupra lui Ivy şi a lui Rowan. Se întoarse cu severitate spre îngrijitoarea lui Ivy.

— Wilhelmina, vino, te rog, să discutăm. Afară.

Wilhelmina se ridică şi îi făcu lui Rowan cu ochiul, netulburată de ordinul primit.

— Bea, draga mea. E ceai de cincifoi! o sfătui ea pe Ivy.

Hangiţa cea severă se întoarse, cu părul tremurător ca o gelatină, iar după ce Wilhelmina trecu pe lângă ea, le mai aruncă celor doi copii o privire plină de reproş, apoi închise uşa.

— Wilhelmina? Ivy se uită la Rowan, în aşteptarea unei confirmări.

— Da! Wilhelmina lui Peps. Rowan dădu din cap şi se aplecă spre ea. Ivy, ce îngrijorat am fost!

Fata zâmbi timid.

— Prin urmare, suntem în Pimcaux? întrebă ea.

— Sigur că da. Păi unde în altă parte?

Ivy îşi aminti o clipă de mohorâta grădină a minţii şi se gândi împăcată că poate nu fusese decât un vis.

— Am ajuns aici prin Intrarea din catacombe, nu-ţi aminteşti?

Rowan sporovăia bucuros, atât era de uşurat să vadă că Ivy îşi revenise din leşin. Turuia în neştire despre modul în care scăpaseră de Snaith şi aduse vorba chiar şi despre experienţele lui de la cursul de „Mâncăruri irezistibile”, apoi povesti cu avânt despre zborul cu aripile cu resort pe deasupra întregului Rocamadour.

— Încă le mai am, desigur, nu ştii niciodată când o să fie nevoie să zbori. Ivy, gândeşte-te puţin, suntem în Pimcaux! Dar ştii care-i cel mai ciudat lucru? Porţi o rochie neagră foarte stranie!

Ivy se mohorî când îşi privi mai întâi braţele, apoi tot corpul. Într-adevăr, trupul îi era învăluit într-o stranie dantelă neagră. Picioarele îi erau încălţate cu pantofi negri strălucitori, iar ciudăţenia cea mai mare se afla tolănită între ele: Şase, făcută covrig pe pat, într-o pată de lumină. Fetei îi bătea inima cu putere, aşa că închise ochii, inhalând briza mării.

— Hangiţele sunt stăpânele apelor tulburi, explică Rowan. Lor trebuie să le ceri ajutorul dacă eşti vreodată în pericol să naufragiezi ori să te îneci. Bănuiesc că e absolut normal să locuiască într-un far.

Ivy schiţă un zâmbet slab.

— Suntem într-un far?– Da! Nu-i aşa că e grozav? După câte văd, e unul foarte impresionant. Ivy, încercă Rowan timid, ce înseamnă „ciorile nu mint niciodată”?

Cuprinsă de tristeţe, Ivy se gândi la Hâş.

— Era ceva din scrisoarea unchiului Cecil. E un fel de zicală veche. „Cei care caută / Urmăresc ciorile, / Căci ciorile nu mint niciodată.”

Făcu o pauză apoi mărturisi:

— Mi-e dor de Hâş.

Într-adevăr, îi era nespus de dor de bătrâna ei cioară, mai ales după cele întâmplate în grădina minţii.

Rowan dădu din cap în tăcere, gândindu-se la tapiseriile fermecate şi la soarta neclară a ciorii. O apucă pe Ivy de mână şi i-o strânse uşor. Apoi vorbiră mai departe cu voce şoptită până când uşa se deschise din nou; de data aceasta, copiii putură să vadă cum hangiţa se întoarce la postul ei de veghe.

— Ei, ce zici de asta! Ai cel mai înviorător zâmbet!

Wilhelmina îşi însoţi vorbele cu o aprobare a capului.

— Acum îl văd pentru prima dată. Nu-i de mirare că arătoşii ăia de fraţi D. Roux te-au îndrăgit aşa de mult.

Ivy se lumină şi mai mult când o auzi vorbind de Axle şi de Peps.

— Iar talismanul... ce mai amintiri! Tare mă bucur să îl revăd. Chiar că nu-mi imaginez cum de-ai reuşit să-l convingi pe Peps să renunţe la el. Ivy pipăi talismanul de la Peps, care acum părea că-i fusese dat cu amar de vreme în urmă. Căldura panglicii din jurul gâtului îi aducea alinare.

— A fost cât pe-aci, îi mărturisi Wilhelmina. Nici nu-ţi închipui.

Zâmbetul lui Ivy pieri când îşi aminti de abaterea făcută.

Wilhelmina se apropie şi mai mult, după ce aruncă o privire spre uşa din spatele ei.

— Nu le convine deloc că ai adus feriga rea aici, le mărturisi ea. Absolut deloc.

Ivy se posomorî.

— Odată înghiţită, amăreala ei se dezvoltă în tine, se instalează acolo. De aici înainte, va face tot timpul parte din tine. Ivy, niciodată nu o să te mai simţi în largul tău pe întuneric.

Ivy se înfioră şi simţi furnicături în piele la gândul acelei întunecimi adânci.

— Însă acum eşti o tămăduitoare care a încercat suferinţa! Nu-i minunat? Iar răul prin care ai trecut nici că o să mai conteze după ce o să-l vindeci pe rege!

Pentru a tămădui cu adevărat, trebuie să fi avut parte de boli grave. Probabil la asta se referise Rustafustian, se dumiri Ivy. Se ridică, fără să dea atenţie durerii ascuţite din coaste. Rochia era îngrozitor de strâmtă. Se uită iute la Rowan.

— Regele! Unde îl găsim? o întrebă grăbită pe Wilhelmina.

Hangiţa se îngândură; părea chiar supărată.

— Ei, aici e o mică problemă.

— O problemă? întrebă Rowan îngrijorat.

— Da, o problemă. Aş zice că Degeţel-Roşu chiar reprezintă o problemă.

— Degeţel-Roşu?

— Domnul Degeţel-Roşu, oftă Wilhelmina. Noul sfetnic al regelui Verdegris.

— Sfetnic?

— Sfetnic şi biograf. Scrie o carte, deşi, dacă mă gândesc bine, încă nu am văzut nici măcar o pagină din ea.

— Ce fel de carte? întrebă Rowan cu interes.

— Un fel de memorii, spune el. Ale regelui. Mâzgăleşte la nesfârşit tot felul de notiţe în jurnalele lui; pare foarte meticulos.

— Şi de ce e domnul Degeţel-Roşu o problemă? Nu se poate să nu dorească binele regelui! strigă Ivy, care însă îşi dădu imediat seama, cu tristeţe, că existau şi oameni care uneori le doreau răul celor pe care susţineau că îi slujesc.

— Binele regelui? Wilhelmina se posomorî. Domnul Degeţel-Roşu vrea numai binele Măriei Sale.

Hangiţa îi privi pe copii pe rând.

— Dar să nu ne grăbim. Ivy, sunt sigură că mama ta o să ne fie de mare ajutor!

Capitolul şaptezeci şi doi - Straie noi

Wilhelmina robotea prin mica încăpere fără să mai scoată niciun cuvânt, căci Ivy avea nevoie de odihnă. La auzul numelui Clothildei, mama ei, fata se posomorî şi se lăsă pe spate în pernele moi, sfârşită de oboseală. Nu ştia mare lucru despre ea, însă nu prea îi plăcea puţinul pe care-l ştia. O reîntâlnire i se părea de neconceput.

— Rowan, poate ai dori să cercetezi locurile? îi sugeră Wilhelmina degustătorului. Pimcaux este un loc foarte potrivit pentru explorări, numai cu soare şi mare, şi sunt sigură că abia aştepţi să-l vizitezi.

Rowan ezita, privind la Ivy.

— N-o să păţească nimic, îl linişti hangiţa. Ai fost un prieten devotat pentru Ivy, se vede cu ochiul liber, numai că acum are nevoie să-şi recapete forţele.

Fără tragere de inimă, Rowan acceptă şi se ridică amorţit, căci şedea pe scăunelul acela de prea multă vreme.

— Mai întâi însă trebuie să-ţi schimbi veşmintele, spuse Wilhelmina după ce îi examină straiele. Să îmbraci haine întunecate... Ivy pare să se fi pregătit.

— Haine de noapte? Rowan era dezorientat. Îi veniră în minte pijamaua din bumbac şi halatul asortat, un dar de la mama lui, un lux ce aparţinea trecutului. Privi în jur neajutorat.

— Haine întunecate, explică ea cu dezinvoltură. Suntem în doliu, de ceva timp. Din compasiune. Ştii, regele şi-a pierdut fiica.

— A! Rowan înţelese. Abia acum, când discutaseră despre asta, observă că toate hangiţele erau îmbrăcate în negru.

— Dar nu am nimic, adăugă el. Îşi dădea seama cât era de zdrenţuită şi de murdară roba lui cenuşie de învăţăcel.

— Nu-i nimic. Vino cu mine!

Femeia îl pofti pe degustător să iasă prin uşiţa cu canaturi rotunjite pe holul strălucitor. O urmă în jos pe scara în spirală până într-o cămăruţă plină de nasturi, perniţe de ace şi alte nimicuri. Era un atelier luminos şi vesel, în care se găseau baloţi de materiale şi manechine de croitor pline de ace. Teancuri de tigheluri şi broderii se revărsau de pe mese şi din coşuri. Camera mirosea plăcut a vopseluri curate şi strălucitoare şi a hărnicie.

În timp ce ea desfăşura o bandă argintie, cu care începu să ia măsurătorile degustătorului, el fu atras de colecţia ei impresionantă de inele. Unul părea să fie un strop de apă nemaipomenit de limpede.

— Wilhelmina? o strigă.

— Da, dragul meu? Hangiţa alesese o pânză de in uşoară, de culoarea umbrei de vară, iar Rowan se gândi la motivul purtării unui costum închis.

— Am citit în cartea lui Axle despre prinţesa Violeta. Despre faptul că a fost otrăvită.

— Da, spuse ea cu gura plină de ace. A mâncat dintr-o friptură care a fost tăiată cu un cuţit otrăvit.

— Cum de n-a mai murit nimeni altcineva?

Wilhelmina scotoci printr-un coş, dând la o parte tot felul de papiote de aţă neagră, până ce găsi una potrivită şi îl privi pe Rowan drept în ochi.

— Numai o parte a lamei cuţitului a fost otrăvită.

Rowan se gândi la Mâncăruri de apărare, o cerinţă înfiorătoare în programul Breslei Degustătorilor. Există tot atâtea modalităţi de a fi otrăvit, câţi otrăvitori care să le inventeze.

— Dar ucigaşul ei nu a fost prins.

— Regele Verdegris nu ştie cine i-a ucis singura fiică? întrebă încet Rowan.

Hangiţa îşi scutură buclele.

— Nu. Regele Verdegris se ascunde. Umblă vorba că durerea pricinuită de moartea prinţesei Violeta i-a întunecat mintea; magia lui este puternică şi imprevizibilă, imposibil de stăpânit... Asta dacă e să ne luăm după florile de cincifoi şi după vreme.

— Florile de cincifoi?

— Da. Sunt peste tot. Floarea regelui a ajuns să cam fie... o pacoste.

Rowan nu prea înţelegea cum venea asta, dar tăcu.

— Se spune că regele nu îşi va reveni cât timp nu este găsit ucigaşul. Aşa că aşteptăm veşti şi vremurile când o să putem uita de hainele astea nesuferite de doliu şi o să purtăm straie mai vesele. Dar, până una-alta, ne-am procopsit cu domnul Degeţel-Roşu, se întristă Wilhelmina.

Nu mult după aceea, Rowan căpătă un elegant costum cu vestă cu nasturi din sidef şi o pălărie cu boruri largi. Wilhelmina îl însoţi pe scară până jos, spre o uşă mică de piatră. O deschise, iar

degustătorul se trezi izbit de aerul proaspăt al mării.

— Ia-o în jos pe potecă şi o să dai de sat, îi spuse ea cu glas zglobiu. A, şi să-ţi iei umbrela! Vremea e cam... capricioasă.

Rowan privi spre înalt printre gene. Nu era nici urmă de nor pe cerul de un albastru strălucitor. Farul înalt şi cenuşiu, ca o grămadă de pietre, se afla în vârful stâncii. Copleşit, Rowan rămase locului, privind în jur. Simţi în spate o împunsătură uşoară. Wilhelmina îl îndemna să treacă pragul.

— Du-te! îi spuse ea. Cât mai e soare pe cer.

Dacă ochii lui Rowan nu-i jucau feste, soarele părea să fie nu numai pe cer, ci peste tot. Peisajul din Pimcaux era uluitor: o îmbinare de stânci şi apă, soare şi văzduh. O lumină izbitoare, de un auriu strălucitor, străbătea întrega atmosferă. Era ca şi cum marea, în nemărginirea ei, prelua strălucirea soarelui şi o trimitea pe ţărm, unde creşteau florile de cincifoi cu milioanele, galbene, aurii, acoperind stânci şi câmpuri. Ieşeau din poteca de piatră bătătorită, de pe suprafaţa de piatră a ţărmului stâncos, până şi de pe micul pervaz de lângă Rowan. Un cuib abandonat de pescăruş adăpostea floarea regelui. Mica floare fermecată sfida toate legile naturii şi îşi făcea casă unde dorea, părând că se hrăneşte cu aer.

Rowan porni spre orăşel întovărăşit de parfumul florilor.

Capitolul şaptezeci şi trei - Arborele cu panglici

Pe când şerpuia pe poteca în zigzag, mărginită de stânci primejdioase şi de cuiburi de păsări ciudate, lui Rowan i se făcu nespus de cald. Din acest motiv, când veni ploaia, la început se bucură. Doar că nu era vorba despre o ploaie obişnuită, în orice caz nu una asemănătoare celor din Caux.

Îl lovea cu stropi uriaşi şi, deşi nu era posibil, părea să fie apă de mare. El se luptă cu mica umbrelă neagră pe care i-o dăduse Wilhelmina şi reuşi să o deschidă destul de repede, chiar dacă era făcută pentru mâini minuscule. Mergea de-a lungul ţărmului pe o potecă îngustă, trecând pe lângă pâlcuri de papură, apoi pe lângă o turmă de oi ce păşteau într-o mlaştină sărată. În curând ajunse în orăşel. Ploaia se oprise şi soarele strălucea din nou, iar deasupra întinderii înspumate a mării apăruse un curcubeu.

În faţa lui, în acea clipă cu adevărat minunată, se afla intrarea în sat, marcată de două obiecte.

În primul rând, de o arcadă.

Apoi, de un copac nemaipomenit de bătrân.

Copacul era noduros şi vechi. Rowan nu ştia ce soi era şi se întrebă într-o doară dacă o fi crescând numai aici, în Pimcaux. Dacă pomul ar fi fost o doamnă în vârstă care-şi ridica rochia, sub juponul ei ar fi încăput o trăsură cu cai. De fiecare ramură atârnau o mulţime de panglici de mătase, de toate culorile din lume, care fluturau în briza mării şi pe lângă care curcubeul nu făcea doi bani.

Rowan contemplă un timp această imagine ciudată, apoi intră în sat.

Era acum recunoscător pentru umbra de pe străduţele înguste, aşa că merse înainte pe drumul care străbătea satul spre marea cea strălucitoare, admirând încântat vitrinele. Aşezarea părea să fie un sat de pescari, cu faţadele caselor acoperite cu şindrilă decolorată. Sub tălpi îi scârţâiau scoicile sparte care acopereau poteca. Trecu pe lângă câteva prăvălii liniştite: o brutărie, o dugheană cu postavuri – pentru pânze, gândi el. Un magazinaş care vindea nimicuri: în vitrina lui se aflau mai ales nasturi din sidef şi cleme de argint. O pescărie.

Câteva vitrine erau ceva mai retrase. Atenţia îi fu atrasă de una dintre ele. Se afla la capătul unei alei înguste şi era mai toată acoperită cu scânduri. De ani buni nu-i mai călcase nimeni pragul; dovadă erau nisipul şi grămezile de alge de pe trepte. Masiva uşă de lemn mai era încă împodobită cu vechi litere aurite, ce arătau că dugheana aparţine unei familii de ţesători. Vopseaua scorojită anunţa:

Cele patru surori:
Tapiserii din vechime
Şi mercerie regală

Înăuntru, spaţiul era plin de gherghefuri prăfuite şi de rulouri zdrenţuite de mătăsuri şi panglici, aidoma celor din copacul văzut de Rowan la intrarea în aşezare. Mosoare goale şi grămezi de andrele îndoite ori rupte erau împrăştiate pe podea, formând un covor periculos. Darace de metal cu o înfăţişare ameninţătoare zăceau părăginite pe masă; fuseseră poate folosite cândva la tăiatul în fâşii al panglicilor, socoti Rowan. Nu se ştie cum, un tufiş de iarbă-grasă îşi croise drum printre scândurile podelei şi se instalase lângă fereastra crăpată, iar mirosul lui minunat îi umplu nările lui Rowan.

Cu toate astea, locul era părăsit. Părea cufundat în sărăcie. Era deopotrivă curios şi trist, iar dacă băiatul voia să afle mai multe, trebuia să forţeze uşa.

Fără să mai stea pe gânduri, smulse o scândură veche din cuiele ruginite şi păşi înăuntru.

Capitolul şaptezeci şi patru - Cele patru surori

Prăvălia era acoperită de un strat catifelat de praf, pe care cu siguranţă nimeni nu-l mai tulburase înainte de picioarele lui Rowan. El se opri în prag, nehotărât, apoi, neauzind nimic, intră.

Îi venise în minte o idee ciudată: începea să se întrebe dacă nu cumva copacul era cel care producea panglicile colorate ce zăceau peste tot (într-adevăr, avea să vadă mai târziu că aşa era), pentru că precis erau de acelaşi fel. Saci uriaşi erau umpluţi până la refuz, iar mâini atente aranjaseră panglicile în grămezi, sortate după culoare.

Lângă locul de dărăcit se afla o mică roată, un taburet şi nenumărate rulouri ce păreau tapiserii aproape terminate. Într-un colţ zăcea abandonată o harpă. Rowan se apropie de ea şi îşi trecu degetele de-a lungul corzilor, care scoaseră un sunet foarte armonios. Pe o masă din apropiere stătea în părăsire un serviciu de ceai. Frunzele uscate şi împrăştiate îşi pierduseră strălucirea.

Mai zări un raft cu mosoare groase cu fire de mătase filată. Şi ce culori! Fuseseră aranjate cu atenţie, în funcţie de nuanţe, iar Rowan era sigur că nu lipsea niciuna. Suflă şi îndepărtă un strat de praf de pe etichetele jerpelite de sub fiecare, cercetându-le.

Scrisul era destul de uşor de descifrat, însă denumirile erau misterioase. Un anumit gri-roşiatic se numea *Cântec de seară*, iar *Dorinţă uitată* se referea la o nuanţă tristă de albastru-deschis. Pe când le citea, îl cuprinse o emoţie ciudată, aşa că avu nevoie de ceva timp ca să-şi revină.

Apoi, în faţa lui, pe peretele îndepărtat al prăvăliei, îi atrase atenţia ceva ce la prima vedere părea un tablou. Însă nu era un ulei pe pânză. Era de fapt o tapiserie a cărei artă şi migală îi cuceri inima.

Îşi trecu degetele peste suprafaţa ei şi gândul îi zbură iar la Hâş, aflată în panoul din Templar. Degetele mângâiară ţesătura delicată ce contura siluetele celor patru surori – patru dintre cele mai frumoase femei pe care le văzuse vreodată. Fiecare era înveşmântată într-o rochie din panglici colorate. Rowan observă că una era aurie ca soarele, alta de culoarea stelelor, următoarea de culoarea cerului

de seară, iar ultima ca albul pur al norilor. Iar aceasta din urmă, femeia învăluită în nori, îl făcu să tresară. Se holbă la ea şi o recunoscu pe dată.

Axle spusese că ea reprezenta marele mister al tapiseriilor lui Verdegris.

O avea din nou în faţa ochilor pe fecioara pe umărul căreia, în tapiseriile din Caux, stătea Hâş, cioara lui Ivy. Prizonieră a tapiseriilor magice ale lui Verdegris, era suspendată în timp şi în urzeala ţesăturii.

Capitolul şaptezeci şi cinci – Şase

Rowan ieşi din prăvălie atât de absorbit de acea descoperire uluitoare, încât abia dacă băgă de seamă ploaia puternică şi întunericul de afară. Cum de petrecuse întreaga zi în mercerie? Umbrela era uscată şi de încredere, dar tot atât de nefolositoare, căci o lăsase în prăvălia celor patru surori. Cu gândul doar la momentul în care avea să-i împărtăşească lui Ivy descoperirea aceea ciudată, trecu în goană pe lângă mai multe vitrine, care acum, scăldate în luminile serii, păreau să aparţină unei alte aşezări.

Se apropia de arcada de la intrarea în sat când o zări pe Şase.

Se opri brusc, alunecând şi făcând să-i sară cât colo scoicile de sub picioare, cu un zgomot de coji de ou sparte.

Pisica părea că îl aşteaptă sub arborele cu panglici.

— Şase? o strigă el cu şovăire. Chiar după toate prin câte trecuseră împreună, tot nu avea încredere în ea.

Drept răspuns, Şase îl privi fix şi clipi. Ochii ei mari erau ca două lacuri de argint şi aveau o căutătură batjocoritoare; cel puţin aşa i se păru lui Rowan.

— Tre... ăăă... trebuie s-o găsesc pe Ivy, i se adresă el lui Şase, regretând imediat că simţea nevoia să-i dea explicaţii unei pisici.

Degustătorul ocoli uriaşul copac; în lumina slabă, panglicile îşi pierduseră mai toate culorile şi fluturau acum puternic în briza mării. Regăsi poteca dincolo de mlaştină şi începu urcuşul. Frigul care se lăsase îi făcea drumul mai anevoios, sub burniţa care-i

biciuia chipul, nevoit să privească în sus. Trebui să reziste dorinţei de a privi în urmă pentru a vedea dacă era urmărit de Şase. În sinea lui, avea loc un dialog furios – ce fel de persoană se teme de o pisică? Şi mai ales cum, şi de ce, ieşise Şase din far? (La urma urmei, cum de le luase urma prin catacombe?)

Şi totuşi, foarte curând, Rowan avea să se bucure de prezenţa mâţei. Când ajunse la piciorul farului, a cărui lumină se revărsa pe marea învolburată, fu întâmpinat de faţa severă a hangiţei celei vârstnice, care îl informă sec că Ivy nu se mai afla acolo.

La adăpostul nopţii, Wilhelmina o dusese să o întâlnească pe Clothilde.

Capitolul şaptezeci şi şase - Klair şi Lofft

Ivy dormise prost până seara, când se trezise pe platforma din vârful farului, tremurând de frig, învelită într-o haină de lână împrumutată. Haina era destul de groasă şi avea o mulţime de nasturi, însă avea mânecile prea scurte, aşa că Ivy îşi strânse mâinile la piept ca să se apere de frig.

Nu prea se simţea în largul ei când se lăsa noaptea. Întunericul fremăta de mişcare; în jurul ei păreau să ţâşnească de peste tot fel de fel de lucruri, care o făceau să tresară speriată. În depărtare, marea era acoperită de o spumă murdară, iar cele câteva lumini care pâlpâiau jos în sat păreau slabe şi neprietenoase. În timp ce Ivy aştepta cu nerăbdare revenirea razei de lumină a farului – rotirea lui lentă te scotea din sărite –, îşi dădu seama că Wilhelmina avea dreptate. Niciodată nu avea să se mai simtă în largul ei în întuneric.

Hangiţa o dusese acolo sus şi o învăţase să folosească darul primit de la Peps, pe care-l purta atârnat la gât. Îi puse în mână ţivlitoarea, iar Ivy observă că obiectul asemănător cu un ac avea un capăt ascuţit şi unul tocit. Wilhelmina îi arătă partea tocită, cea care avea o deschizătură, şi îi spuse să sufle. După ce încercă de câteva ori fără succes, Ivy văzu că, în loc de un fluierat, trebuia să scoată mai degrabă un zumzet şi o vibraţie, pe care până la urmă reuşi să le producă.

Sunetul era grav şi straniu, precum cel făcut de o corabie care trosneşte pe o mare înfuriată.

În sfârşit, ajunse din nou acolo – lumina puternică a bătrânului far arunca străluciri în părul lui Ivy şi mai departe, pe ocean. Lumea umbrelor pieri, însă Ivy nu avu prea mult răgaz să se liniştească. La început nu fu decât acel gol lăsat de lumina proiectată pe fundalul nopţii; stropii uşori împroşcaţi de valuri şi hoinăreala vântului. Apoi, pe neaşteptate, apărură în lumină două păsări albe strălucitoare şi înspăimântătoare, atât de mari, încât Ivy deschise gura să ţipe, dar strigătul i se pierdu în vânt. Făcu un pas înapoi pe suprafaţa netedă de piatră şi probabil s-ar fi împedicat dacă nu ar fi sprijinit-o Wilhelmina.

— Şşştt! Sunt doar Lofft şi Klair.

Ivy dădu din cap, revenindu-şi din sperietură.

— Ştii, sunt soţ şi soţie, adăugă hangiţa, ca o taină.

Păsările se aşezară uşoare pe balustrada joasă şi, după ce dădură graţios din aripi, se cuibăriră una într-alta, în aşteptare. Wilhelmina se apropie de ele şi le vorbi în şoaptă, fiecăreia pe rând. Păsările păreau că îi răspund încet, în timp ce îşi întorceau gâturile regale pentru a o măsura pe Ivy.

— Avem noroc! o anunţă Wilhelmina. Sunt de acord să ne ducă ele!

Ivy încuviinţă şi se căzni să zâmbească, numai că simţi un nod în stomac pe când Wilhelmina descâlcea o pereche de curele din mătase. Wilhelmina îi explicase că era cel mai bine să călătorească pe întuneric, însă Ivy nu înţelesese că asta presupunea un zbor pe spinarea unor păsări de mare.

— Albatroşi, o corectă hangiţa, ca răspuns la protestele ei sfioase. Cum crezi că ne putem deplasa astfel?

— Picioarele mele nu au nimic, sublinie Ivy. Mă pot ţine foarte bine.

— Să mergem pe jos? pufni femeia cu dispreţ. Cu pantofii ăştia? Apoi izbucni într-un râs sănătos de marinar. E cu adevărat înălţător să călătoreşti cu albatroşii. O să vezi. Ţine astea, ţine pieptul aşa... Îi arătă lui Ivy micile frâie făcute din somptuoasele panglici. Pune aici celălalt braţ. Şi să nu le dai drumul!

Cam asta trebui Ivy să facă pentru a se trezi pe spatele păsării mai mari; la îndemnul hangiţei, se prezentă.

— Mă numesc Ivy Manx, spuse destul de tare, pentru a fi auzită pe fundalul ploii şi al vântului. Tu cine eşti, Klair sau Lofft?

Spre marea ei uimire, pasărea îi răspunse.

Capitolul şaptezeci şi şapte – Neant

Lofft se prezentă, apoi adăugă:

— Ştiu cine eşti, Ivy Manx.

— Poţi vorbi?

— Desigur, răspunse el oarecum jignit de întrebare.

După o clipă de gândire, Ivy întrebă:

— Aici toate animalele vorbesc?

— Nu pot să-ţi spun decât despre păsări. Da, toate păsările vorbesc, deşi nu întotdeauna se înţeleg unele pe altele.

— Ciorile vorbesc?

— Mai ales ciorile! Vorbesc tot timpul. Ţin întâlniri secrete şi sporovăiesc vesele zile în şir. Dacă vrei să afli ceva, întreabă o cioară.

— O, cât aş vrea să ştiu să vorbesc cioreasca!

Zburau în tăcere, timp în care Ivy se gândi cum ar decurge prima ei conversaţie cu Hâş, dar curând osteni. Hâş era prizonieră în tapiserii, îşi aminti ea deznădăjduită. Cine ştie dacă avea să o mai vadă vreodată.

Aerul nopţii era un amestec de întuneric, sare şi zgomot de valuri sparte la mal, undeva sub ei. Treptat, atenţia lui Ivy fu absorbită de zbor. Aşa cum stătea pe spatele lui Lofft, era ca şi cum ar fi alunecat pe un val. Albatrosul plutea graţios, aproape fără să dea din aripi.

— Cum de ştii cine sunt? întrebă ea la un moment dat.

— Noi doi suntem foarte bătrâni, spuse el, arătând spre perechea lui. Părea că acest răspuns era de ajuns, căci nu mai rosti altceva.

— Unde mergem?

— Niţel mai spre nord. E un teren împrejmuit acolo.

— Mama mea e acolo?

— Da.

— O cunoşti pe mama?

— Da.

Tăcere.

— Am cunoscut-o însă mai bine pe bunica ta, pe prinţesa Violeta.

— Eu nu o cunosc prea bine pe mama.

— Ăsta poate fi un noroc, sau dimpotrivă, răspunse albatrosul.

— Cât despre tata... ei bine... Ivy se cutremură.

— Nu-ţi poţi alege părinţii, tot aşa cum nu-ţi poţi alege penele. Sunt acolo încă de la naştere.

Aşa era, se gândi Ivy. Ea chiar că se născuse cu o pereche de pomină.

Apoi privi peisajul de dedesubt. Ţărmuri stâncoase deschise la culoare, punctate din când în când de mănunchiuri de lumini simple. Norii se îndepărtaseră spre larg, lăsând în urmă doar stele strălucitoare, care desenau pe cer constelaţii necunoscute. Pimcaux mirosea a sare şi a pin şi, deşi nu mai fusese niciodată acolo, avu un sentiment dureros de întoarcere acasă şi îşi dori ca acest moment să nu se mai sfârşească.

Se aflau în apropierea terenului împrejmuit. În faţă, pe vârful unei stânci, probabil că era un luminiş, gândi ea. Nu mult după aceea, începură să coboare în spirale graţioase. De sus, Ivy văzu multe clădiri mai mici şi grădini ce se aflau în interiorul aşezării principale. În sfârşit, uriaşa pasăre ateriză brusc pe pajiştea unei case de ţară, mari şi puternic luminate. În faţa lor, chiar în lumina slabă a nopţii, zidurile luceau. Ca şi cum marea şi nisipul uitaseră de lupta lor veşnică şi creaseră împreună o piatră perfect lustruită.

— Mulţumesc, Lofft, spuse cu sfială Ivy.

— Nu. Capul nespus de alb al păsării se plecă. A fost onoarea mea, Nobile Vlăstar.

Wilhelmina se afla la intrare, lângă portalul larg din fier, de care atârna un ciocănel greu. Din nefericire, acesta era plasat într-un loc în care nici Ivy, nici hangiţa nu ajungeau. Pe când Ivy se întoarse să urmărească plecarea însoţită de ţipete ascuţite a albatroşilor, Wilhelmina începu să bată cu degetele în uşă, ceea ce produse un zgomot surprinzător de puternic. O ţinu tot aşa până când i se înroşiră încheieturile degetelor, iar câteva dintre frumoasele ei bijuterii se cam deformară.

În sfârşit, se auziră paşi.

— Draga mea, încă ceva! spuse hangiţa, dar apoi făcu o pauză.

Ivy aşteptă, iar faţa Wilhelminei se încruntă o clipă.

— Mama ta... Mama ta e... Cum să spun?... Nu e în apele ei.

Ivy clipi. Oare ce însemna asta?

Înainte de a avea timp să mai întrebe, un paznic cu înfăţişare

severă deschise uşa, iar fata se ascunse în umbră. După ce scrută întunericul şi nu zări pe nimeni, paznicul se pregăti să închidă uşa, dar îi veni o idee. Îşi coborî privirea şi tresări la vederea hangiţei care stătea în faţa lui. Wilhelmina îşi drese vocea şi îi dădu paznicului o stea-de-mare subţire ca hârtia.

— Dacă sunteţi bun, i-aţi putea transmite stăpânei acest mesaj?

Omul se holbă o clipă în palmă la steaua mică şi verde ca marea, pe care, cu o caligrafie elegantă, era scris numele Wilhelminei. Privi din nou în jur. Apoi ridică din umeri şi se duse să ducă mesajul.

Ivy se relaxă şi începu să se pregătească pentru o lungă aşteptare.

Dar Wilhelmina o apucă de mână şi păşiră împreună pe urmele paznicului, pătrunzând dincolo de zidurile groase ale împrejmuirii. Pe când se apropiau de marea scară de mar- mură, Ivy înţelese de ce Peps o îndrăgea atât de mult pe această hangiţă.

Capitolul şaptezeci şi opt – Clothilde

De undeva de sus se auzea sunetul unui pian.

Nu era o melodie cântată cu foarte mare îndemânare; de fapt, Ivy gândi că părea interpretarea unui elev care nu prea avea obiceiul să exerseze. Dar era totuşi o melodie şi era frumoasă din două motive. Mai întâi, pentru că îi abătea fetei atenţia de la teama tot mai mare pe care o simţea la gândul că avea să-i întâlnească, pe rând, pe mama ei şi pe rege. Apoi, era numai bună ca să le acopere zgomotul paşilor pe când urcau impunătoarea scară de piatră care era punctul de atracţie al marii săli.

Ivy mai observase şi că era, în acelaşi timp, unicul mod de a ajunge sus, iar asta o făcu să se teamă că s-ar putea întâlni cu paznicul păcălit, pe când cobora. Totuşi, acest lucru nu avea cum să se întâmple, deoarece paznicul se hotărâse să nu-i ducă mesajul Clothildei, nepoata regelui, ci domnului Degeţel-Roşu, de la care îşi primea plata. Acum aştepta politicos ca respectivul domn să termine de interpretat un lung tril la un pian aurit.

Wilhelmina se opri în faţa unui mic bazin de piatră. Era de forma unei scoici şi, deşi avea un mecanism care arunca în aer apa într-o boltă graţioasă, fusese redus la tăcere din porunca domnului Degeţel-Roşu. (În general, domnului Degeţel-Roşu îi displăcea sunetul apelor curgătoare.) Pentru o hangiţă, nu exista nimic mai trist decât o fântână împietrită, căci fântânile sunt locuri în care aerul şi apa se întâlnesc, un loc de bucurie pentru cei care locuiesc pe tărâmurile acvatice. Pe când Wilhelmina îşi trecea mâna prin apa nemişcată, Ivy băgă de seamă că atingerea ei lăsa în urmă o adâncitură, ca şi cum pentru o clipă apa n-ar mai fi fost lichidă, ci s-ar fi transformat într-o gelatină transparentă.

Aveau în faţă o uşă mare; fata aruncă o privire înăuntru şi văzu că acolo se aflau pianistul şi instrumentul său. Întâlnirea făcu să i se zbârlească părul şi simţi o undă de melancolie, pe care o puse pe seama melodiei ciudate pe care o auzeau. Gândi că probabil nu avea să mai poată suporta prea mult muzica aceea fără să o apuce plânsul.

Hangiţa se oprise. Ivy se minună de curajul ei. Wilhelmina făcea încet semne cuiva dinăuntru, dând din mâini şi ţopăind cu delicaţii ei pantofi negri. Apoi se trase într-o parte.

O umbră masivă acoperi arcada de piatră când cineva înaintă iute spre ele. Umbra crescu şi se lăţi, acoperind-o pe Ivy. Cum era vorba despre o umbră şi cum în prezent fata trăia în lumea mohorâtă a ferigii rele, pe măsură ce o învăluia întunericul, simţea cum un fior rece i se răspândea în trup. Îi reveni clar în minte imaginea lui Vidal Vinegret şi a înfiorătoarei lui grădini a minţii.

Umbra se afla acum în faţa ei.

Perdeaua de întunecime se dădu încet la o parte, descoperind faţa albă a mamei ei, uriaşă ca o lună. Purta o rochie atât de neagră, încât înghiţea toată lumina din aer. Era ceva deosebit: cea mai închisă nuanţă de catifea neagră îi învăluia umerii şi talia, coborând apoi până la podea. Părul ei lung era acum negru ca pana corbului.

Le privi cu o ciudată expresie de indiferenţă.

— Da?

— Clothilde, ţi-am adus un oaspete. Wilhelmina zâmbi. Uite cine a venit: Ivy!

— Bună, Ivy! Clothilde zâmbi.

Trecu o clipă, iar Ivy se încruntă. De ce Wilhelmina îi vorbea Clothildei ca unui copil?

— Îmi pare bine să te cunosc, îşi aminti să adauge Clothilde. Privirea îi alunecă amabilă de la hangiţă la fetiţă.

Asta chiar că era o purtare ciudată. Mama ei avea o personalitate foarte puternică, dar persoana aceea politicoasă şi sucită îi părea lui Ivy o străină.

— Clothilde, e *Ivy, fiica ta,* o lămuri Wilhelmina.

— Fiică? repetă ea. Nu se poate. Mi-aş aminti dacă aş avea o fiică! Avea râsul unui copil.

— Păi chiar ai! îi explică Wilhelmina, răbdătoare.

— Da?

Clothilde se întoarse să o cerceteze pe Ivy: îşi trecu mâna palidă prin părul ei stropit cu aur, îi atinse obrajii. Faţa i se îmbujoră uşor de emoţie.

— O fiică, şopti ea. Privirea îi poposi pe umerii lui Ivy, apoi femeia se trase înapoi, de parcă ar fi fost muşcată de şarpe. De unde ai rochia asta? şopti ea cu voce răguşită.

Ivy deschise gura să răspundă, dar se răzgândi imediat. Chiar dacă ar fi avut destul timp să explice, simţi un impuls misterios să menţioneze o reţetă pentru sucul de salsaparilă.

— Lasă acum rochia, Clothilde; Wilhelmina părea gata să îi dea instrucţiuni, când deodată îşi dădură seama că pianul tăcuse, iar

persoana încetase să mai gâdile clapele şi ajunsese la ele.

— A, avem prilej de distracţie, spuse domnul Degeţel-Roşu cu o voce mieroasă.

O voce pe care Ivy nu avea cum să o uite.

O voce ascuţită, nazală, care îi aparţinea unui mare ticălos: domnul Sorrel Flux, fostul ei degustător.

Capitolul şaptezeci şi nouă – Hambarul

Cândva, nu cu foarte mult timp în urmă, Rowan Truax afirmase că nu prea credea că o pisică ar putea fi de vreun folos. Făcuse această remarcă pentru sine ori pentru cine s-ar fi aflat întâmplător în apropiere, în cel puţin trei ocazii diferite: pe *Voiajul lui Trindle*, în canalul colector din Rocamadour şi în apartamentul lui Vinegret, unde Şase se grăbise să se dea de partea duşmanului său. Aşa cum îi plăcea lui să spună, pisicile nu existau decât pentru a-şi face poftele şi erau în general mult prea bine văzute.

Însă Rowan era pe punctul de a face un lucru pe care până atunci îl considerase imposibil: urma să ceară scuze unei pisici.

Şase aştepta încă sub arborele cu panglici când, cu un mers împleticit, Rowan se întoarse de la far înapoi în oraş. Degustătorul înţelese că pisica îl aştepta pe el. De îndată ce îşi dădu seama de asta, băiatul se confruntă cu o problemă. Să aibă încredere într-o pisică ce nu părea să fie prea loială? (Dar oare nu aveau toate pisicile o problemă cu loialitatea?) Avea oare de ales?

— Prin urmare, pe mine mă aşteptai? întrebă Rowan.

Băiatul înlemni de groază când Şase veni spre el şi îşi frecă blana murdară de picioarele lui. Asemenea scaieţilor, smocuri de păr se prinseră imediat de costumul negru făcut de Wilhelmina. Torcând de mama focului, Şase privi în sus spre Rowan, apoi se îndepărtă şi clipi încet. Încurcat, Rowan făcu un pas înainte. Pisica mai făcu şi ea un pas spre sătuc.

— Ia-o înainte! Cu un oftat hotărât, ce fu imediat urmat de un strănut, fostul degustător se dădu bătut. Traversă satul pe urmele animalului cu blană îmbâcsită. Deşi trecuse pe aceeaşi stradă chiar în acea dimineaţă, acum, odată cu lăsarea întunericului, drumul arăta cu totul altfel. Pe când se ţinea după Şase, Rowan privi în jur spre vitrinele şi firmele care luceau cu o stranie lumină multicoloră, aşa că observă cu neplăcere că scrisul de pe ele nu mai era descifrabil: cuvintele mult prea lungi erau alcătuite dintr-un număr imposibil de litere ciudate şi consoane dure.

WHYLLSTIBLE FLNKENSTOLIB TA VWOT L'STRUUBE

Aşa scria pe firma de la capătul aleii în care mai devreme se aflase merceria celor patru surori. Nimic din ce vedea acum Rowan nu mai era aşa cum îşi amintea, iar când scrută încruntat întunericul

nu mai găsi prăvălia, ci mai degrabă un fel de colibă răvăşită lângă care erau întinse câteva năvoade rupte de pescuit. Din ce în ce mai nedumirit, fu ispitit să exploreze mai departe aleea, însă Şase nu se mai vedea decât ca o umbră în faţa lui şi nu cuteză să o piardă din ochi. Simţea în mod vag că era urmărit cu privirea şi, deşi nu văzu pe nimeni, avea impresia că existau oameni, mulţi la număr, adunaţi în spatele ferestrelor întunecate pe lângă care trecea.

Amândoi, pisică şi degustător, ajunseră până la urmă la o mică potecă de pe plaja nisipoasă, scăldată de lumina lunii. Era acoperită cu bucăţi de lemn şi cu tufe frumos mirositoare de coada-şoricelului şi şerpuia plăcut pe lângă mare şi stânci. Rowan urmă mâţa pe o distanţă zdravănă, chiar şi după ce poteca se sfârşi, transformându-se în stânci care îi conduseră pe lângă o minunată cascadă ce se prăvălea uluitor din înălţimi, pentru a ajunge într-un heleşteu din apropiere. Apoi o luară în sus, aproape căţărându-se. Pisica păru să aştepte ca băiatul să-şi croiască drum, până ce ajunseră în faţa unei frumoase case de ţară, clădită din piatră lustruită.

El înţelese imediat că Ivy se afla acolo.

— Şase, îi spuse, fără să ţină seama de gâdilatul persistent pe care îl simţea în gât, îţi mulţumesc că mi-ai fost călăuză. Îţi datorez scuze. Cum o să te pot răsplăti vreodată?

La aceste vorbe, pisica şfichiui aerul cu coada şi bineînţeles că nu scoase un cuvânt.

Numai că Şase nu terminase încă traseul. Ferestrele mari aruncau umbre lungi ce se întindeau ameninţătoare pe pajişte. Pisica înaintă printre ele, făcându-i semn lui Rowan să îl urmeze. Fără entuziasm, degustătorul se supuse.

Aşezarea avea câteva clădiri anexe: drumul era gâtuit de o gheretă de portar, mai erau o căsuţă a îngrijitorului şi o mică grădină, iar mai departe, pe o ridicătură, se zărea un hambar. Pe când se apropiau de el, pe băiat îl trecu un fior.

Deşi Şase continua să îl conducă, Rowan avea senzaţia că nu mai înaintează. Locul nu părea deloc primitor, aşa întunecat, şubrezit şi abandonat cum era. Mirosea a nutreţ. Dar nu acesta era cel mai respingător lucru legat de hambarul sinistru. Într-un fel ciudat, Rowan îşi dădu seama că era locuit. De n-ar fi cunoscut-o pe Ivy Manx – dacă nu ar fi întâlnit-o la Nestemata Scobită şi ar fi rămas toată viaţa slujitorul Breslei Degustătorilor –, nu ar fi înţeles ceea ce simţea în acel moment.

Îşi dădu seama că hambarul se afla sub influenţa unei vrăji puternice.

Capitolul optzeci - Domnul Degeţel-Roşu

Ia te uită! Domnul Degeţel-Roşu sau Flux, după cum se dovedi, făcu un semn cu mâna înmănuşată, în timp ce gărzile le conduceau pe Ivy şi pe Wilhelmina în holul mare cu ajutorul unei suliţe lungi şi pline de ţepi.

— Vă aşteptam. Deşi nu-mi pot imagina de ce aţi întârziat atât.

Ivy îşi privi fostul degustător.

Sorrel Flux suferise o transformare, după câte îşi dădu ea seama. Înfăţişarea lui, care odinioară nu conta defel, părea să fi căpătat mare importanţă pentru omuleţul cel uscăţiv, care acum potrivea o floare fastuoasă în butoniera unui elegant costum negru. Pe cap nu mai purta gluga zdrenţuită a Breslei, ci un basc mic, pus ştrengăreşte într-o parte. Linia subţire a buzei de sus era decorată de o pată – un smoc ciudat de păr sau poate vreo inhalaţie uitată.

— Tu eşti Degeţel-Roşu? întrebă Ivy, căreia nu-i venea să creadă.

— *Domnul* Degeţel-Roşu, pentru tine. Flux adăugă pe un ton batjocoritor: v-aş oferi o îmbucătură de ceva, dar încă îmi revin de pe urma perioadei petrecute împreună.

— Ar fi trebuit să termin cu tine când am avut ocazia, spuse Ivy şi îi aruncă o privire furioasă. Simţi furnicături în degete, gândindu-se cât ar fi vrut să aibă la îndemână trusa de otrăvuri care acum zăcea fără niciun folos în Rocamadour.

— Unde ţi-e buna-creştere? Aşa vorbeşti cu gazda ta?

Fata o privi pe Clothilde, care stătea lângă el cu o faţă care nu-i trăda niciun sentiment.

— Văd că mi-ai întâlnit muza, spuse mieros Flux.

— Muza? Cu o tresărire, Ivy îşi dădu seama că era vorba de mama ei.

— Orice scriitor are o muză! admise Flux. Cineva care să îl inspire, să îl ghideze, să le aducă ceaiul.

— Mamă! Cu un fior, Ivy simţi că îi piere vocea. Unde este regele?

Clothilde însă nu o auzea.

— Nu-ţi poate spune, anunţă Flux cu voioşie. Draga mea, i se adresă el lui Clothilde, nu cumva e timpul să ne luăm

medicamentul?

Pocni din degete şi imediat gardianul se apropie, prudent. Apoi turnă cu îndemânare puţin sirop de un galben nesănătos într-un pahar mic cu apă, pe care i-l întinse mamei lui Ivy. Clothilde înşfăcă paharul şi o clipă păru gata să îl scape din mână.– Sărăcuţa, era atât de suferindă când a plecat din Caux, îi aminti Flux lui Ivy. Însă toţi acei ani cât am slujit Breasla Degustătorilor mi-au pus la dispoziţie o gamă largă de... să zicem leacuri, cu care să o tratez. Ce noroc că am dat de ea, exact la timp!

Aşa era, ultima dată când o văzuse pe mama ei, atunci când ea o chemase din pragul intrării spre Pimcaux, părea bolnavă, disperată şi copleşită de amărăciune.

— Ce bea? întrebă Ivy. Fostul ei degustător avea o slăbiciune pentru poţiuni; otrăvise sentinelele care se aflau în birtul unchiului ei când ea şi Rowan fugiseră, precum şi pe mulţi alţii în Templar.

— Este înduioşătoare grija pe care i-o porţi mamei tale. Nepotrivită, dar înduioşătoare. Doar e vorba de femeia care a vrut să te înece în apele râului Marcel! Nu erai decât un bebeluş, dar erai deja o pacoste foarte mare. A, de-ar fi reuşit, n-am mai fi purtat conversaţia asta plictisitoare!

Se întoarse spre Clothilde şi o îmboldi.

— Hai, fii cuminte, altfel îmi pierd răbdarea şi o pun pe afurisita aia de fiică-ta să bea şi ea.

Ceaţa care învăluia ochii Clothildei păru să se limpezească atunci când privirea ei poposi asupra copilei. În clipa următoare, însă, ea zâmbi trist şi înghiţi licoarea. Apoi chipul i se împietri din nou şi păru că se retrage undeva, într-un loc ştiut numai de ea.

Îngrozită şi furioasă, Ivy se răsti la Flux:

— Nu o să scapi nepedepsit! Poate că i-ai dus de nas pe toţi cei de aici, dar o să le spun eu cine eşti...

— În cazul ăsta, n-o să mai apuci să-ţi mai serbezi vreo zi de naştere.

Şi ticălosul îşi mai netezi un pic cutele pantalonilor şi căscă.

Ivy se uită mânioasă la fostul ei degustător. Vorbele nu o ajutau cu nimic.

Deodată însă, fata trase aer în piept. Îi venise o idee. Era una îngrozitoare, care ştia că avea să-i supere nespus pe dragii ei prieteni din Caux (şi care cu siguranţă încălca promisiunea făcută unui estacagiu), dar era în joc însăşi Profeţia. Trebuia să-i abată atenţia lui Sorrel Flux şi avea să facă acest lucru cu ajutorul cernelii.

Ivy se forţă să zâmbească.

— Spui că eşti scriitor? Nu ştiam că ai meşteşugul cuvintelor, spuse ea cu drăgălăşenie.

— Sunt. Flux dădu din cap oarecum în defensivă. Vezi? Arătă cu degetul spre ceea ce era greu să nu observi: încăperea era plină de urmele îndeletnicirii sale savante; pretutindeni zăceau hârtii (lui Ivy i se părură a fi mâzgăleli), tocuri şi sticluţe de cerneală, pene rupte, toate într-o harababură de nedescris. Pe perete erau ţintuite mâzgălituri greu de descifrat şi panseuri neterminate. Jurnale legate în piele se ridicau ameninţător unele peste altele până în tavan. Într-un colţ, ghemotoace mototolite de pergament clădeau un munte în miniatură. Era limpede că Flux considera acest spaţiu drept dovada clară a profesiei sale, căci pe faţa lui se citea o expresie de totală mulţumire.

— Ce grozav! se entuziasmă Ivy. Scriitorii impun atâta respect!

— Aşa este.

— Şi ce anume scrii? Biografia regelui?

Flux îi aruncă o privire răutăcioasă, însă nu se putu abţine să nu-i răspundă.

— Cam aşa ceva.

— Este, desigur, o profesiune atât de singuratică, plină de îndoieli şi nelinişti. Atât de dificilă!

Flux ezita.

— Şi dacă ţi-aş spune că ştiu ceva care ar face-o mult mai uşoară?

Flux îşi lustruia unghiile pe vesta cea lucioasă. Copila asta e atât de plictisitoare, gândi el. Cum oare de îi suportase prezenţa un an întreg? E insistentă şi nesuferită şi trebuie pedepsită.

— Vidal Vinegret are *o cerneală* specială...

La auzul numelui fostului lui stăpân, gura degustătorului se închise cu un pocnet sec, iar ochii i se holbară cu interes.

Ivy se opri cu modestie.

— Da? se aplecă el înainte în scaunul cu spetează înaltă.

— Păi cine o foloseşte ajunge să fie genial şi face o mare avere. Gata cu munca istovitoare pe fiecare pagină, întrucât cerneala face totul, iar tu te alegi cu gloria.

Ivy nu-l scăpa din ochi pe Flux, care rumega informaţiile.

— Şi din ce e făcută cerneala asta? întrebă el, sceptic.

— A, e foarte simplu. Din ferigă rea. Zâmbi larg.

— Ferigă rea... Flux rostogoli cuvintele, sufocat. Imposibil! A dispărut demult. Mutra lui gălbejită căpătase o expresie bănuitoare.

— Se pare că nu! Fostul tău stăpân are butoaie întregi, continuă ea, înflorind înşelăciunea. Am văzut cu ochii mei, în Rocamadour. De fapt, chiar în momentul ăsta fabrică şi mai multă. A adunat o întreagă ceată de Expulzaţi care să-l ajute. Eu, una, nu văd de ce să o ţină numai pentru el.

— Rocamadour. Ca să vezi...

— Mai întâi însă, îl întrerupse fata cu mult respect, cu privire la regele Verdegris...

Flux bătu darabana câteva clipe cu degetele. Dacă era adevărat ce spunea afurisita asta de copilă, atunci fostul lui stăpân reuşise să descopere cea mai puternică buruiană din câte se aflau pe lume. Ambiţiile de cărturar îi dispărură pe loc, înlocuite cu unele de tiranie şi putere, cu visuri regeşti.

Ivy îşi ţinu răsuflarea. Ştia care avea să fie soarta fostului ei degustător. Dacă ajungea să pună mâna pe buruiana cea distrugătoare, nu putea să se măsoare cu ea. Iar lucrurile nu aveau cum să stea mai rău ca acum, când Vidal Vinegret se făcuse deja stăpân peste puternica ei magie.

— Asta e uşor, pufni în cele din urmă Flux dispreţuitor, alungând-o. Încearcă în hambar. A intrat ceva acolo de curând şi sperie animalele. Eu mă gândeam că e o stafie.

Capitolul optzeci şi unu – Prefăcătoria

Deşi domnul Degeţel-Roşu se dădea drept scriitor, susţinând că scria biografia regelui, nu vorbise niciodată cu regescul conducător. De fapt, nu-l văzuse niciodată pe rege. Pe bună dreptate, domnul Degeţel-Roşu presupunea că, înainte de a se îmbolnăvi, regele fusese periculos şi imprevizibil, dar că acum măreaţa magie a bătrânului era fără doar şi poate dată peste cap.

Mai mult, regele dispăruse, ceea ce îi convenea de minune lui Flux.

Sosirea pe ţărmurile nisipoase şi pajiştile aurii din Pimcaux din întunecimea palatului din Templar se asemănase cu descoperirea unei noi culori sau a unui nou gust, ori a amândurora. Entuziasmul lui dură cam tot atât cât îi trebui să se descotorosească de roba lui ponosită şi să fure de la un elev un veşmânt mai acătării. (Dădu iama şi prin ghiozdanul sărmanului băiat, unde găsi obiectul datorită căruia apăruse noua lui identitate: un carneţel.)

Trecu apoi la îndeletnicirea lui cea mai de succes: găsirea celei mai importante persoane pe lângă care să se dea bine pentru a avea parte de o viaţă îmbelşugată. Se pricepea de minune la astfel de încercări. Iar încercările fuseseră destule, căci magia regelui era de temut, aşa că avu de trecut obstacole dificile.

Fusese vorba despre trei teste.

Când ajunsese la locul de refugiu al regelui şi se apropia de împrejmuirea de piatră, în faţa lui copacii mari şi zgomotoşi îşi împletiseră ramurile bătrâne într-o simfonie de trosnituri şi opinteli, ameninţând să-i cresteze adânc pielea gălbejită. Însă, cum era destul de sfrijit, nu-i fu prea greu să treacă printre ei.

Dăduse apoi peste un heleşteu uimitor de liniştit, unde, pe când îşi privea propria imagine în apă (şi făcea câteva remarci legate de norocul că are ce să admire), tentacule de viţă-târâtoare se furişară dintre nuferii pitoreşti şi îl înconjurară, astfel că fu cât pe-aci să se înece.

În sfârşit – şi atunci băgase de seamă că nu mai înainta deloc, ci părea chiar că se îndepărtează de casa de ţară –, în faţa lui apăru ca din senin o livadă. Era străbătută de o potecă acoperită cu muşchi pestriţ.

Oftase.

Din spatele unui nor de furtună răzbătea o lumină aurie ce învăluia totul într-o aură ademenitoare. Se aflau acolo nenumăraţi pomi încărcaţi de roade. Numai că lui Flux nu-i era foame (nu-i niciodată era foame) şi petrecuse ani îndelungaţi în Breasla Degustătorilor, ceea ce îi distrusese interesul pentru fructe neîncercate.

(Dacă regele ar fi închipuit o grădină fermecată a berii, fără îndoială că l-ar fi atras în capcană.)

Astfel că o luase pe o potecă îngustă, plină de bălării, pe care ţâşnise o nevăstuică, ce trecu printr-un un zid de piatră prăvălit şi îl scoase la mare. Pe stâncă se ridica o fortăreaţă din piatră şlefuită, în care Flux se strecurase cu uşurinţă, după ce fluturase nişte hârtii pe care le numea atestatele sale de scriitor şi arătase o pană pe care o găsise în fundul ghiozdanului elevului.

– Voi începe chiar astăzi lucrul la biografia regelui, o anunţase el pe palida şi bolnava Clothilde. Iar de va fi să descopăr identitatea celui care e responsabil de otrăvirea prinţesei Violeta, adăugase apoi, după care făcuse o pauză dramatică, atunci voi avea umila plăcere să vindec inima frântă a regelui.

Scrierea acestei perioade din biografia regelui avea să fie o sarcină uşoară. Flux zâmbi, căci ştia prea bine cine era ucigaşul.

Da, aici, în Pimcaux, viaţa avea să fie mult mai uşoară pentru prefăcutul Flux, ori Degeţel-Roşu, cum ajunse curând să fie cunoscut.

Capitolul optzeci şi doi – Întâlnirea

În câteva clipe, după ce îi spusese lui Flux tot ce ştia despre cerneala lui Vinegret (şi multe altele pe care nu le ştia), Ivy ieşi afară împreună cu Clothilde.

–Las-o aici pe pitică drept garanţie, spusese Flux, cu degetul îndreptat spre Wilhelmina.

Făcându-i cu ochiul lui Ivy, hangiţa dădu din cap în semn de încurajare, aşa că fata îşi luă mama de mână şi o conduse pe scările de marmură, ieşind apoi în lumina lunii.

Flux trimisese un paznic să le însoţească. Era un individ pe nume Moue, care se târa în urma lor cu paşi şovăitori. Era clar că nu era deloc entuziasmat de noua lui misiune, căci îi auzise pe servitorii de la bucătărie spunând că hambarul era plin de duhuri rele, iar el se cam îndoia că o astfel de vizită ar fi făcut parte din îndatoririle sale. (Dacă ar fi existat ceva asemănător unui ceas care să măsoare cât i-a mai rămas cuiva din viaţă, acele ceasului lui Moue s-ar fi învârtit foarte repede.)

În sinea lui, se hotărî să le urmeze pe cele două vizitatoare numai până la uşa hambarului şi să nu facă niciun pas mai departe, lucru uşor de realizat, căci ele i-o luaseră deja înainte pe potecuţa care ducea sus pe deal.

Moue rămăsese în urmă; din poziţia dezavantajoasă în care se afla, auzi un ţipăt. Se grăbi (oare chiar se grăbea?) şi în curând avu parte de un şoc mult prea puternic pentru el. Deasupra, în vârful dealului, se afla cel mai înfiorător spectru. Încă din copilărie, Moue ştia că o fantomă poate lua orice formă doreşte. Şopârle uriaşe, centauri, şerpi de mare. Cea din faţa lui era un tigru cu ochi fioroşi şi colţi mari, cu gheare tăioase şi pielea acoperită de răni negre şi purulente.

Moue îşi dădu duhul pe loc, iar Şase îl adulmecă fără interes. Rowan apăru din întuneric în spatele pisicii uriaşe şi, după o îmbrăţişare veselă cu Ivy şi o explicaţie rapidă, ajunse împreună cu ea şi cu Clothilde, în continuare apatică, în faţa intrării în hambar. Acolo se sfătuiră ce să facă în continuare.

— Cred că ar trebui să intru singură, hotărî până la urmă Ivy. Chiar şi aşa, cufundat în întuneric, hambarul părea foarte vechi, iar fata îşi dădea acum seama că întotdeauna avusese o slăbiciune

pentru astfel de locuri. La intrare creştea din abundenţă caprifoi. Vântul puternic începea să se înteţească, şuierând prin golurile dintre pereţii de lemn.

— Nu, se opuse cu hotărâre Rowan. Te-am însoţit până aici şi i-am promis lui Axle să nu te las niciodată singură. Fata îşi privi mama, care stătea mai retrasă. Fruntea îi era brăzdată de o încruntătură mirată; părul, acum negru, i se desprinsese din cocul îngrijit şi îi flutura sălbatic.

— Trebuie să rămână cineva cu ea, adăugă Ivy.

— N-o să păţească nimic, răspunse cu nerăbdare băiatul.

— Mamă? i se adresă Ivy, dar cuvântul sună ciudat în gura ei. Apoi se întoarse spre Rowan şi îl apucă de mână, împingând uşa ce stătea într-o rână.

Împreună, pătrunseră pe domeniul regelui.

Capitolul optzeci şi trei – Regele

Tot ce-i trecu lui Ivy în minte fu să strige:

— Hei! Străbunicule?

Cei doi copii se ţinură strâns de mână, căci îi cuprinsese pe amândoi o uşoară ameţeală. Aveau impresia că traversează un fel de ceaţă invizibilă, ai cărei vălătuci îi gâdilau de parcă li s-ar fi lipit de piele. Clipiră, văzând că se aflau într-un amurg neobişnuit. Nu aveau în faţă un hambar, ci o mare pădure de stejari bătrâni.

Rowan aruncă o privire în spate: uşa dispăruse, ca şi Clothilde, iar pădurea se întindea în toate direcţiile, fără de sfârşit.

Ivy se aplecă şi culese ceva de jos.

— O ghindă! O strânse în palmă. Era surprinzător de grea.

— E din argint masiv! spuse Rowan cu răsuflarea tăiată.

Priviră în jur şi, cum ajunseseră mai aproape, văzură că şi frunzele stejarilor păreau să fie tot din argint; adierea uşoară a vântului le făcea să scoată un clinchet plăcut.

— Ghinda, şopti fetiţa, înseamnă *viaţă veşnică*, nu-i aşa? Crezi că e vorba despre limbajul florilor? Începea să-şi dea seama de legătura mai puternică dintre ea şi lumea din jur, însă înainte de a aduce vorba despre asta, Rowan vorbi.

— Sau *moarte iminentă*, preciză el cu glas stins. Depinde în ce poziţie apare.

Ivy tăcea.

— Axle spune că, acum, natura s-a ascuns şi nu doreşte să fie interpretată. În clipa asta, chiar sper să aibă dreptate, mai adăugă băiatul.

Cei doi se aflau în faţa unei poteci. Era şerpuită, iar pe când înaintau, stejarii cei maiestuoşi îi însoţiră de-a lungul drumului, aplecaţi adânc, în semn de bun-venit, în timp ce deasupra lor ramurile mai mici ţeseau o împletitură. O stăncuţă fluiera o melodie meşteşugită.

Merseră aşa o bucată de vreme, apăraţi de pădure. Uimiţi, cei doi prieteni priviră cum argintul ghindelor şi al frunzelor se transformă în aur, apoi devine iar argint.

— Nu am mai trecut pe aici? întrebă Rowan. Frunzele sunt iar argintii şi aş putea să jur că, mai adineauri, am trecut pe lângă ramura aia joasă.

Ivy se opri şi privi în jur.

— Nu ştiu.

Se stârnise vântul, iar sunetul metalic scos de frunze devenise un cor sălbatic de clinchete. Câteva ghinde căzură cu putere pe jos, chiar lângă ei.

— Cred că ai dreptate, ne-am învârtit în cerc, admise ea. Brusc, pădurea părea mai degrabă un labirint.

— Cred că ne-am rătăcit, spuse Rowan descurajat.

— Da' de unde! Ivy îşi încrucişă braţele. Simţea din ce în ce mai clar că sunt foarte aproape de rege.

Acum lumina era mai slabă şi o furtună stătea să înceapă. Deasupra, copacii cei mari se îndoiau şi se răsuceau; curând, asupra copiilor se abătu o grindină de ghinde de argint.

— Aaauuu! Rowan, care încercase să le adune, renunţă şi fugi să găsească un adăpost.

Cel care le vorbeşte copacilor îi vorbeşte regelui, îi trecu brusc lui Ivy prin minte.

— Sunt Ivy Manx, strigă ea, ridicând cât mai mult mâna în care ţinea strâns ghinda. Efortul îi fu răsplătit cu o lovitură în obraz şi imediat îi apăru o urmă roşie, care avea să se transforme într-o vânătaie ce îi rămase pe faţă mai multe săptămâni.

— Ivy! strigă Rowan, speriat. Cad peste tot!

Nu erau nicăieri feriţi de ploaia de ghinde, aşa că Rowan îşi ascunse faţa cu braţele. Dacă o ghindă de argint fusese o noutate pentru fostul degustător, acum, când cădeau din cer cu sutele, i se păreau o grozăvie şi un adevărat pericol. Închise ochii, îngrozit.

— Sunt Ivy Manx şi o să mă laşi să trec! o auzi spunând pe prietena lui.

Atunci se întâmplă ceva.

Cu un trosnet puternic, urmat de un zornăit multiplicat de ecou, lumea se transformă.

Brusc, Ivy se trezi iar în hambar, singură. Firele de praf reflectau fărâme din lumina lunii, aşa că aerul era plin de constelaţii sclipitoare. Mici găuri în acoperiş aruncau suliţe de argint şi fata văzu că deasupra primului nivel al hambarului mai era un altul, plin de praf şi gunoi de la porumbei. Ferestre austere străpungeau pereţii în câteva locuri şi îi ofereau destulă lumină pentru a se minuna de viziunea nedesluşită pe care o avea în faţa ochilor.

O pereche de stâlpi, care n-ar fi avut ce să caute într-un

asemenea loc, tăiaţi dintr-o marmură compactă şi lustruită, se înălţau până la tavanul înalt, acoperiţi de iederă şi alte plante agăţătoare, noduroase şi bătrâne. Privirea lui Ivy fu atrasă de o firidă, între stâlpi, însă acolo se afla ceva care îi dădu un fior de teamă. Îşi făcu totuşi curaj să se uite şi zări un tron atât de maiestuos, încât începu imediat să plângă, fără niciun motiv.

O siluetă era aşezată pe tron.

Bărbatul din faţa ei era sever şi rece, şi foarte bătrân. Ai fi zis că ploaia cădea peste el, o ploaie blândă, dar insistentă, pe care regele nu părea să o bage în seamă. Ochii lui albaştri erau înceţoşaţi, însă era impunător şi sfidător. Părul lung i se revărsa pe umeri într-o cascadă ca de lână toarsă, care cădea în falduri până în pământ, unde se împletea cu barba la fel de lungă şi de albă. Şi părul, şi barba îi erau acoperite de nenumărate panglici de mătase, prinse din loc în loc. Mantia lui era de un verde fără nume, poate de culoarea primăverii ori a verii, sau a bazei unei stânci. Era din pluş, brodată, cu fâşii aurii şi alte culori tari, care păreau că se schimbă după cum le era voia. Îi cădea grea până la genunchi. Mâna i se odihnea în poală, strânsă pe o carte ferecată în lanţuri şi sigilată cu un lacăt vechi.

— Ivy, se auzi o voce, a vântului şi a pădurii. Numele tău simbolizează *prietenia*.

Ivy rămase tăcută.

— Lasă-mă să te privesc. Îmi aminteşti de o persoană pe care am îndrăgit-o nespus.

Ivy făcu sfioasă un pas înainte şi văzu că regele se crispează, cu o tresărire. Se opri.

— Ai chipul ei. Al fiicei mele, Violeta.

Ivy privi ochii trişti ai regelui, cei mai trişti pe care îi văzuse vreodată.

— Rege Verdegris, începu ea. Profeţia...

Mâna regelui Verdegris îşi mai slăbi strânsoarea asupra cărţii ferecate din poală, aşa că Ivy mai făcu un pas înainte. Regele se crispă însă din nou.

Ivy privi atunci mai atentă tronul pe care se odihnea bătrânul rege. Nu era lucru uşor, căci genunchii regelui erau acoperiţi de faldurile unei tapiserii, ea însăşi demnă de admiraţie; era de aceeaşi calitate ca acelea din Templar şi părea că pulsează plină de viaţă. Însă în acel moment, Ivy dorea să se uite la tron, ce părea făcut dintr-un lemn tare, închis la culoare. Privind însă mai cu atenţie, văzu că nu era solid, ci părea mai degrabă o împletitură de ramuri ce creşteau într-un mod uimitor în armonie, luând forma unei catedrale sau a unui jilţ regesc. Peste el cădea ploaia care îl umezea şi îl hrănea.

Cu o strângere de inimă, Ivy îşi dădu seama că tronul era făcut din ramuri de păducel.

Păducelul leagă oamenii şi îi ţine prizonieri, îşi aminti ea vorbele lui Axle. Regele şi tronul se contopeau, era greu de deosebit unul de altul. Iar ploaia hrănea acea scenă îngrozitoare. Scaunul ornat era parte din el, creştea în şi din el, iar la fiecare pas al lui Ivy, ghimpii străpungeau şi mai adânc carnea regelui. Pielea bătrână a regelui Verdegris era subţire şi transparentă, lăsând să se vadă venele de culoarea lemnului, maronii şi întunecate.

Dacă durerea şi tristeţea ar căpăta înfăţişare, ar arăta asemenea acelui tron, gândi Ivy. Cum de îngăduise regele să se întâmple aşa ceva? Începu să plângă.

— Cum pot să ajut? suspină ea. Lacrimile îi căzură cu zgomot pe podeaua de rumeguş, la picioarele ei, dând naştere unor mici băltoace care reflectau lumina lunii.

— Trebuie să faci ceva pentru mine, spuse regele.

Atunci ea observă că în faţa ei se afla o cutie. Se aplecă să o privească, după ce se asigură că mişcarea ei nu o să-i provoace regelui alte suferinţe. Cutia era legată cu o panglică.

— Ce e asta? întrebă.

Regele ridică un deget subţire şi imediat cutia se deschise. Înăuntru, Ivy zări o pereche ciudată de pietre identice. Crestături adânci le acopereau şi erau gri-deschis, cu o nuanţă rozalie.

— Plantează-le, îi porunci regele.

— Ce sunt?

— Sunt povara unui rege bătrân.

— Povară? Ivy se mai uită o dată în cutie, încruntată. Nu erau

pietre, ci sâmburii unui fruct de vară; semănau un pic cu cei de prună, sau poate de piersică, însă nu îi erau cunoscuţi. Răspândeau un miros ciudat.

— Unde să le plantez?

Le pipăi. Erau puţin prea grele pentru mărimea pe care o aveau şi oarecum respingătoare la atingere. Le puse repede la loc în cutie şi închise capacul.

— În Caux. Locul lor e în Caux.

Ivy dădu din cap.

— Cum o să-mi dau seama unde trebuie să le plantez?

— O să vezi, când va sosi timpul. Să o faci repede, însă, înainte ca ele să devină şi povara ta. Deşi simt că deja sunt.

Ivy se întrebă cât necaz puteau aduce doi sâmburi identici de prună.

— Întoarce-te aici după ce termini. O să fiu pregătit.

Caux! Ivy rămase împietrită, simţind cum o cuprinde neliniştea. Avertismentul lui Breaux! Uitase să ia cu ea ceva care creşte în pământul din Caux! Cum o să ajungă acasă?

Se întoarse ca să-l găsească pe Rowan, însă uşa hambarului dispăruse. Se afla iar printre argintul şi aurul măreţilor stejari.

Capitolul optzeci şi patru – Ghimpele

Ivy se întoarse spre rege, clătinându-se.

— Vă rog, trebuie să vorbesc cu prietenul meu!

Doar că nu mai era nici urmă de rege şi de tonul său înspăimântător; nu mai rămăsese decât un petic de pământ reavăn, de parcă tocmai ar fi plouat. O bufniţă de hambar era cocoţată pe cea mai apropiată ramură de copac, iar când o văzu pe fată, deschise ciocul, gata să scoată un ţipăt, apoi se răzgândi şi îl închise fără zgomot. Pasărea era pur şi simplu uriaşă, albă ca zăpada şi împestriţată cu gri.

Ivy se strădui să-şi păstreze calmul, dar se simţea umilită. Într-un zbor silenţios, bufniţa se îndepărtă şi poposi pe o ramură mai joasă, de unde o privi cu ochii ei rotunzi, în timp ce dădea din cap. Apucând cutia cu sâmburii de prună, copila se răsuci şi porni în căutare.

Nu după mult timp zări ceva printre copaci.

Rowan stătea în faţa intrării în hambar, pe fundalul cerului nopţii din Pimcaux; din depărtare, părea doar un punct. Era încă departe, iar Ivy avu impresia că o strigă, căci el avea ambele mâini făcute pâlnie la gură şi se apleca înainte. Probabil că mama ei ieşise din starea de apatie, căci era lângă el şi îl trăgea de braţ. Vedea cum băiatul încerca să se elibereze, dar strânsoarea Clothildei era prea puternică.

Ivy o luă la fugă, uitându-se încă o dată în spate către bufniţă, care acum, în mod ciudat, bătea din aripi neauzite alături de ea. Aurul şi argintul frunzelor luceau ca nişte comete în spatele păsării care o însoţea. Mai urmară alte câteva foşnituri, de parcă ar fi străbătut o perdea de pânze de păianjen, apoi ajunse. Aproape că se ciocni de Rowan.

— Ivy! Am crezut că te-ai rătăcit! Unde ai fost? Rowan se eliberă din strânsoarea Clothildei şi, după ce îi aruncă o privire furioasă, îşi netezi veşmintele. Voia să plece fără tine...

— Vine domnul Degeţel-Roşu! anunţă iute Clothilde. Nu trebuie să ne găsească!

Fata nu-i dădu atenţie. Trase de costumul degustătorului, astfel că îl şifonă iar, drept pentru care se alese cu o uitătură încruntată.

— Rowan! Am uitat să aducem ceva care creşte în pământul din Caux! Avertismentul profesorului Breaux... strigă ea, privind chipul băiatului, care fu mai întâi scos din sărite, apoi deveni mai palid şi posomorât, la gândul viitorului care-l aştepta în acest nou ţinut.

— Gândeşte-te! Rowan intrase în panică. Trebuie să fi luat ceva!

Ivy îşi scutură capul.

— Trusa mea cu otrăvuri este în Rocamadour! Nu am nimic. Vai, Rowan! Ce ne facem? Trebuie să ne ducem înapoi! Regele Verdegris mi-a spus să plantez astea în Caux, îi flutură ea cutiuţa în faţă, făcând să zornăie pietrele dinăuntru. E urgent!

— Repede! Clothilde îşi frângea mâinile, privind disperată în urma lor. Aproape că ne-a ajuns!

Ivy se uită supărată la mama ei şi, deodată, îşi aminti de imaginea tulburătoare a regelui aşezat pe tronul lui de păducel.

Păducel! gândi ea.

— Rowan! strigă ea când înţelese ce-şi amintea. Ghimpele tău!

Desfăcu repede haina şi cămaşa lui Rowan şi examină spinul întunecat de sub piele, care era tot ce mai rămăsese din pădurea de păducel. Îl ciupi, însă pielea crescuse deasupra lui. Avea nevoie de ceva ascuţit.

— Mamă, vino încoace!

Spre uimirea ei, Clothilde o ascultă, cuminte.

— Repede, îmi trebuie unul dintre acele tale de păr.

Mama ei îşi pipăi părul, care acum era neobişnuit de răvăşit, şi dădu la iveală un ac de argint, asemănător celui cu care o înţepase în deget pe Ivy pe creasta Nodurilor Povârnite, cu ceva timp în urmă. Ai fi zis că trecuse o veşnicie de-atunci! Ivy îl luă şi apropie vârful strălucitor de coastele lui Rowan, care simţi cum i se răspândeşte în tot pieptul o amorţeală rece şi ciudată. Nu avu nicio durere când Ivy scoase ghimpele. Însă îi trecu prin minte un gând neobişnuit: o rămăşiţă a bătrânului copac ce luase prizoniere sufletele, a păducelului din Caux, putea totuşi să fie de folos. Dacă Ivy avea dreptate, urma să îi ajute să se întoarcă acasă.

Într-o clipă, Ivy scoase ghimpele. Rana era curată şi deja se închidea. Spinul nu prea era cine ştie ce – mic, maroniu, o simplă aşchie de lemn mort. Era ascuţit. Însă când Ivy îl ţinu în mână, începu să crească. Mai întâi, reveni la viaţă şi se ivi un cârcel, care

se desfăcu încet, însă curând după aceea îi crescură frunze mici, apoi lăsă la o parte orice sfială şi începu să se facă tot mai mare, căpătând putere şi grosime. Ivy îl puse în faţa ei pe bucata de pământ de lângă hambar şi se dădu mai în spate. Păducelul lua deja forma unui copac răsucit.

Se transforma într-o boltă ce semăna cu un rug de mure.

Ivy privi prin acea poartă şi nu văzu mare lucru; doar un mic petic prietenos de verdeaţă, ce părea să indice în depărtare prezenţa unei grădini care abia se zărea, printr-o ceaţă groasă şi nori învolburaţi. Bolta forma un culoar umbros peste o potecă lungă şi unduitoare. Fata simţi aerul înmiresmat care o chema cu toată verdeaţa din Caux.

Din spatele lor, se auzea o tuse, urmată de un bombănit şi de un car de blesteme. Flux nu era departe.

Ivy privi domeniul regelui, cu dealul întunecat şi câmpul de la poale, care se întindea până la marea cuprinsă de întunericul nopţii. Stele ciudate străluceau deasupra oceanului catifelat. Undeva, deasupra ei, erau Klair şi Lofft, către care îndreptă un gând rapid de rămas-bun. Îl luă de mână pe Rowan. Strânse la piept cutia regelui, apoi păşiră împreună prin bolta grădinii.

Capitolul optzeci şi cinci – Inelul

Sorrel Flux îşi schimbase hotărârea de a o lăsa pe copila Manx să îl îngrijească pe străbunicul ei. Fata îi stârnise interesul cu cerneala despre care vorbise şi, timp de câteva minute, cântărise avantajele acesteia pentru el însuşi, până când acestea ajunseră să ia proporţii nemaivăzute. Mintea lui se învârtea în jurul ideii că, dacă fostul lui stăpân, Vidal Vinegret, se dedicase producerii ei, probabil că avea un motiv înfiorător de sinistru şi de măreţ. Flux era atras din fire de flacără, asemenea unui fluture de noapte mic şi urât.

Iar cerneala cu pricina pâlpâia ca focul în imaginaţia lui.

Astfel că se înfăşură strâns în pelerină şi o zbughi cu paşi nerăbdători pe lângă hangiţa cea obraznică din cabinetul lui. Traversă câmpul ce îl despărţea de vechiul hambar, apoi păşi fără vreo emoţie peste corpul sentinelei lui, hotărât să termine odată pentru totdeauna cu acea afurisită de copilă Manx. Nu-i mai era de niciun folos şi cum, în general, Flux nu prea se omora după copii, avea să-i facă mare plăcere să îi administreze ceva mortal, drept răzbunare pentru tot ceea ce suferise timp de un an în birtul ei de coşmar. Avea nevoie de cea mai grozavă şi mai dureroasă otravă. Dar, brusc, se opri.

În mod uluitor, în faţa lui se afla hangiţa cea pipernicită. Cum de-l depăşise piticania?

Clipi uimit.

— Dă-te la o parte, porunci el. Dacă era cazul, putea să se azvârle asupra ei.

Wilhelmina înaintă.

— Nu prea cred, răspunse ea în zeflemea, pe tonul optimist pe care îl avea în mod obişnuit.

— Nu? Flux râse, apoi pufni şi sfârşi cu un sughiţ.

— Nu.

Apoi îşi scoase de pe mâna elegantă unul dintre inelele ei fermecate, o bijuterie delicată ca un balon de săpun. Ridică mâna şi aruncă balonaşul care ateriză la picioarele lui Flux. După ce lovi pământul, mai sări o dată, în timp ce Flux îl privea nervos. Şi inelul rămase acolo, liniştit. O clipă nu se întâmplă nimic, aşa că degustătorul rânji la Wilhelmina cu răutate.

Cu un zâmbet hain, se aplecă să ridice bijuteria, căci la urma

urmei, era strălucitoare şi reflecta plăcut propria lui imagine, dar în acel moment aceasta se transformă într-un chip uluitor. Nu mai era un inel, ci un uimitor lac întins ce o despărţea pe hangiţă de Flux, un lac deasupra căruia pluteau fuioare dense de ceaţă. Surpriza apariţiei unei astfel de întinderi adânci de apă îl făcu pe Flux, care se apleca deja, să se prăvălească în el.

Cu greu putea fi socotit înotător, căci în copilărie nu avusese mai deloc de-a face cu vreun râu. Luat prin surprindere, înghiţise deja o mulţime de apă, iar inima îi era şi ea plină de răutate, aşa că îi fu greu să se menţină la suprafaţă.

Sorel Flux se luptă să respire, se sufocă, iar apoi începu să se scufunde.

Capitolul optzeci şi şase – Consfătuire

Din fericire pentru amândoi, când trecură prin poarta de ghimpi, Ivy şi Rowan nu se întoarseră în Breasla Degustătorilor. Şi nu ajunseră nici la Templar, care, cât timp lipsiseră ei, devenise pustiu şi îşi pierduse însufleţirea, căci locuitorii din Caux aşteptau nerăbdători împlinirea Profeţiei. Nu se treziră nici pe estacada lui Axle, printre nenumăratele teancuri cu cărţi magice ale lui Verdegris, suspendate deasupra cursului liniştit al râului.

Se aflau în faţa celor şapte tapiserii maiestuoase, care se întorseseră la casa lor din adâncuri, în Subpădure, unde bolta grădinii creştea chiar din rădăcinile vii ale refugiului regal. Rowan avu nevoie de câteva clipe înainte de a-şi da seama că ajunseseră în faţa ultimei tapiserii, cea în care era prizo- nieră cioara lui Ivy. Imaginea grădinii vibra şi, din loc în loc, se deschideau florile unor mici clopoţei albaştri. Din tapiserie lipsea însă un element important, de fapt chiar două. Misterioasa domniţă în alb şi Hâş.

Rowan se întoarse spre fată, însă ea i-o luă înainte.

— Subpădurea trăieşte! Nu-i aşa că-i nemaipomenit?

Rowan dădu din cap. Aşa era, rădăcinile brune, cândva aproape moarte, ale Pădurii Sudice de deasupra creşteau din nou, pline de viaţă. În faţa lor, pe pereţi, tapiseriile vibrau de parcă erau alcătuite din adieri de vânt; liniile se întindeau şi se încreţeau, iar marginile lor deveniseră ameţitor de neclare.

Toate trăiau, cu excepţia uneia.

Tapiseria cu scena de coşmar era înfricoşător de tăcută. Era complet lipsită de viaţă. Pe când copiii o priveau, Rowan avu iar senzaţia că e tras înăuntru.

— Cunosc locul ăsta, şopti Ivy. Lâna cea aspră făcea să dispară lumina dinăuntru, iar grădina din imaginaţia lui Vinegret, altădată atât de ordonată, era acum invadată de buruieni pline de ghimpi. Revăzând-o pe fetiţă, o cuprinse iar groaza.

— Este grădina minţii tatălui meu, adăugă ea cu răsuflarea întretăiată.

În spatele lor se auzi o voce care îi făcu pe amândoi să tresară. Ivy şi Rowan nu se întorseseră singuri.

— I-a luat ceva timp lui Cecil până să aducă tapiseriile la locul lor, spuse Clothilde pe un ton trufaş, pe când îşi scutura o larvă

de fluture de pe braţ. Se apucă apoi să-şi netezească părul într-un coc bine aranjat, înfigându-şi acul de păr la locul lui. Aşa cum stătea acum, foarte dreaptă înaintea lor, Clothilde îşi recăpătase prestanţa de odinioară. Privea Subpădurea ca şi cum ar fi fost proprietatea ei.

Ivy se îndepărtă destul de mult de umbrele ameninţătoarei tapiserii ce reprezenta grădina minţii şi cercetă cu privirea marea sală. Se întâmpla ceva minunat. Tapiseriile ieşeau din nou din rame, aşa cum o făcuseră şi în Templar, în salonul reginei, iar imaginea lor vie se revărsa din ţesătură, preschimbându-se în ceva real. Un covor de iarbă verde îşi făcu loc sub picioarele ei, cu împunsături uşoare. Simţi cum florile sălbatice îi gâdilau gleznele. Tapiseriile făceau să se reîntoarcă viaţa în rădăcinile aproape moarte care alcătuiau fermecatul palat subteran şi salvau astfel Subpădurea de la uscăciune şi distrugere. Ivy şi Rowan abia dacă o mai recunoşteau.

— Ivy... Băiatul voia să-i povestească despre prăvălia celor patru surori şi despre misteriosul portret dinăuntru, însă fură întrerupţi de o pereche de mierle care ţâşniră printre ei. Păsările aterizară pe o ramură încărcată de pere coapte care ieşea dintr-o tapiserie. Li se alăturară imediat câteva stăncuţe flecăreţe. De fapt, pe când cei doi o priveau, ramura se îngreună de atâtea păsări întunecate, de toate mărimile: gaiţe-cenuşii, corbi, ciori-de-câmp, ciocănitori şi mici colibri iuţi ca săgeata. Asaltaseră copacul, conversând cu ciripituri ascuţite, toate deodată. Erau foarte agitate, iar cântul lor vorbea despre lucruri grabnice. Poame coapte cădeau la pământ cu zgomot.

Apoi, brusc, amuţiră toate.

Trecu un timp scurt, iar aerul se umplu de fâlfâit de aripi, care la început se auzi în depărtare, apoi deveni tot mai puternic. Părul auriu al lui Ivy fu răscolit de o adiere. În sfârşit, pe cea mai înaltă ramură se aşeză o pasăre neagră ca tăciunele. Se instală, încununând copacul cu aripile ei desfăcute; de coadă încă îi mai atârnau câteva fire de lână. Bătrâna cioară scoase un croncănit. Era răguşit şi uscat, însă foarte familiar.

Copacul fremătă, adresând urări de bun-venit care înăbuşiră strigătul lui Ivy.

— Hâş!

În tot acel vacarm, Rowan privi în jur. Dacă Hâş se afla acolo, unde era frumoasa femeie în alb pe umărul căreia fusese cocoţată cioara? Nu ar fi trebuit să fie şi ea eliberată din închisoarea de lână? Nu se vedea însă, nu era nici urmă de sora din dugheana cu tapiserii.

Nu se aflau acolo decât Ivy şi Clothilde.

Se mai uită o dată, mai atent. Ia stai, parcă era totuşi ceva!

Lângă boltă se afla o băltoacă de apă întunecată pe care n-o băgase de seamă înainte. Urme de paşi, umede, se îndreptau spre desişul Subpădurii.

Ieşind de sub arcada de ţepi, Sorrel Flux aruncă doar o privire dispreţuitoare spre încăperea subterană lipsită de aer. Era leoarcă, iar apa i se scurgea de peste tot şi ieşea gâlgâind din ciorapii de mătase şi din ghetele elegante. Ăsta nu era un loc potrivit pentru el, aşa plin de zgomot şi de triluri de păsări. Şi, în plus, avea o misiune foarte importantă.

Flux se îndepărtă, furişându-se prin spatele unei tufe de iasomie. Trebuia să găsească cerneala.

APENDICE

(Extras din Axlerod D. Roux, Atlasul ţinutului Caux, Capitolul 62, pagina 746)

Ghindă - viaţă veşnică; de-a-ndoaselea: moarte iminentă

Arorut - fereşte-te de pericol

Drăcilă - dispoziţie proastă

Mutătoare - închisă

Trifoişte-de-baltă - încăpere, cameră – de obicei pentru dormit

Izmă - succes

Euphorbia - naştere, viaţă nouă; fără ghimpi – mormânt

Trepădătoare - înşelăciune

Boabe de soc - călătorie înainte

Ulm - demnitate

Ferigă - sinceritate

iarba-şarpelui - a descifra

Degeţel-roşu - onestitate; de-a-ndoaselea: fals, nesincer

Iarba-broaştelor - rivalitate

Crăiţă - pot să te ajut?

Păducel - fără speranţă

Pansea - refacere, reînscăunare

Iarbă-neagră - protecţie; de-a-ndoaselea: deghizare

Brâncuţă - ascuns

Iederă - prietenie

Iasomie - bogăţie cu orice preţ

Condurul-doamnei - odihnă confortabilă; de-a-ndoaselea: în pericol

Nemţişor-de-câmp - jignire

Lavandă - la stânga

Lichen l lasă-mă în pace

inima-fecioarei l suflet prizonier

Pelin - cunoştinţe folositoare

Frunze de stejar - bravură

Crin-portocaliu - eşti groaznic

Pătrunjel - protecţie împotriva bolii; virtute

Trandafir negru - moarte
Boboc de trandafir - la dreapta
Scoruş-de-munte - prudenţă, precauţie
Rută - dispreţ
Gălbenele - plăcerea de a bea o băutură fierbinte
coarne - afacere neterminată
tisă - La naiba! (sau mai rău)
iarba puricelui - captiv, prizonier
scuipătoare - a copia, a face un duplicat
burete-puturos - trebuie să te speli
sângele-voinicului – mic

Despre autoare

Susannah Applebaum provine dintr-o familie de medici şi filosofi care i-au insuflat încă din copilărie în aceeaşi măsură fascinaţie şi precauţie în legătură cu sticlele ce purtau eticheta „Otravă”. A lucrat mulţi ani în domeniul editării de reviste, iar în prezent trăieşte împreună cu familia în Hudson Valley, New York şi Cape Breton, Nova Scotia, unde a ales să cultive buruieni în grădina ei.

Prima carte scrisă de Susannah a fost *Nestemata scobită*, Cartea I a trilogiei *Otrăvurile din Caux*. Îi puteţi vizita pagina de web la adresa www.susannahapplebaum.com